

Jana Neruda & Ester Klein

Bahájská pout'

*

Děj *Bahájské pouti* volně navazuje na příběh *Lilith*. Analytička Vojenského informačního úřadu Deny Milerová, přezdívaná Valkýra, se po svatbě s přítelkyní Majou Becal rozhodne navštívit její rodné město. Bývalý Majin zaměstnavatel tento fakt využije k drsné zkoušce.

*

Lehce paranoidní agentka *Bahájská pout'* není romantický příběh, ani akční střílečka. Jednoduchou civilní linkou popisuje osud dvou žen, jejichž privátní sféra se střetává se státní službou.

*

Cizojazyčné dialogy přidávají příběhu na autentičnost a zdůrazňují nelehkou komunikaci lidí s rozdílným jazykovým zázemím.

*

Jména osob užitá v příběhu jsou smyšlená, místopisné údaje byly v několika případech změněny.

*

/1/ čas války

Není žádný med jezdit s autobusem po okrajových čtvrtích Prahy. Jsou to zvláštní, specifická místa, jako třeba Velká Chuchle; kolem samé svahy, úzká silnička, kam se auta sotva vejdou, a širší, minimálně využitá chodníky. V každém pádě by všechna podobná sídliště potřebovala aspoň o třetinu širší vozovku. Například dnes jsem chytila dvěstěčtyřicetčtyřku, autobusovou linku, co vláčí cestující z Radotína na nádraží Smíchov a potom zase zpátky. Konečná této linky je umístěna doprostřed sídliště, přímo mezi paneláky, což není příjemné ani pro obyvatele, ani pro řidiče.

Cesta do Radotína bývá obvykle vcelku klidná, a tak se musím od zastávky k zastávce doslova courat, abych něco nenadjela.

Mírím od Jankovky směrem k nádraží a když se k příslušné zastávce přiblížím, vidím, že se tu děje něco nekalého. Všude stojí lidé, kteří tu normálně nejsou, protože chodí sem a tam; jedni spěchají na vlak, druzí nádraží opouštějí. Množství nechodících jasně značí, že nejede vlak. Dispečerské auto Dopravního podniku parkuje poblíž, z čehož plyne, že se organizuje náhradní doprava. Fajn, to je to poslední, co mi ještě chybělo. Nemám v mobilu aktivovanou navigaci, a to se mi dnes může vymstít. Mé znalosti místního terénu končí nedaleko, přičemž vlak může jet klidně až do Berouna.

Stavím v zastávce. Dav lidí se bezmyšlenkovitě začne cpát do vozu, přestože je na něm velkým písmem uvedena linka 244. "Jedete do Mokropsů?? – Jedete do Černošic?? Do Dobřichovic??" Ty samé otázky padají jedna přes druhou.

"Já nevím, kam pojedu..." odpovídám apaticky a nelžu při tom. "Vážně to nevím... nezlobte se..." Otvírám okénko, pod kterým přešlapuje můj nadřizený – tříhvězdičkový oblastní dispečer.

"Dvěstěčtyřicetčtyřka pátá?" zeptá se s pohledem upřeným do papírů.

"Jo."

"Ééé... Deny... Milerová?"

"Provdaná Becal-Miler. Psáno s pomlčkou."

"Áá, tvůj fešák je cizinec."

"Ne. Moje fešanda je cizinka."

"Jo tak. – Služební: 1, 1, 9, 2, 8, 0, 7, 6?"

"Přesně."

"V pořádku, díky. – Přenastav si, počítač, prosím tě, stahuju tě z linky a nasazuju na náhradku."

"To není fér, teď jsem měla zatáhnout do garáže!"

"Já tě naprosto chápu, ale potřebuju tě tady, pojedíš do Dobřichovic," vykládá mi.

"Aha... a kde to je?" Někdy se vyplatí dělat blbou, dispečeri pak vezmou na práci někoho jiného, kdo terén zná. Bohužel mám dnes smůlu, nikdo jiný tu není.

"Neznáš to tu?"

"Jen do Viniček, k rodotínskému sídlišti, dál MHD přece nejede."

Zazáří. "To úplně stačí. Dál je to snadný: z Viniček pojedíš furt rovně do Černošicích a pak zase rovně až do Dobřichovic. Jednoduchý jak facka."

"Hm... když myslíte..." pokrčím rameny. "Vůbec to tam neznám. V nejhorším zavolám šestkový dispečink, že jsem pustým v lese, kam jsem zabloudila..."

Zavřu všechny dveře busu bez ohledu na to, že se do nich pořád ještě cpou lidé. Nemůžu

najednou pobrat pět set cestujících, autobus není nafukovací! – Taky mám pěkný vztek, do psi hlavy! Už jsem měla jet domů a teď tohle!

Na Horymírači vpravo, pak podél potoka, míjím odbočku do Lochkova. Jsem pod takovým tlakem, že už je mi skoro všechno fuk. Jsem si téměř jistá, že zabloudím; cítím to. Prý pořád rovně! – Je to snadný! – Tomu se to kecá!

Malérů není nikdy dost; Na Viničkách stojí kolmo přes silnici blikající policejní auták. "Dál nemůžete, paní řidičko, v Černošicích spadly závory a nejdou zvednout, zůstala byste tam viset," tvrdí dopravák.

"Hezký. A co mám teď udělat s lidma? Vodvítz je zpátky k nádraží?"

"Ne. Otočte se a jeďte do Černošic přes Třebotov."

"Přes Třebotov?? Jak se tam dostanu?"

"Zpátky a na první křižovatce vlevo nahoru."

"Nikdy jsem tamtudy nejela."

"V tom vám nepomůžu."

"No jasně, díky..."

Otáčím se přes konečnou, v níž stepuje balík lidí, čekajících na linku 244 směr Smíchov. Na hlavní se dávám vpravo, hned pak ostře doleva. Vyšlo to tak tak, málem jsem zadkem sebrala sloup veřejného osvětlení.

Pomalou se začíná smrákat. Situace je jasná; najít Dobřichovice považuju za nemožné. Kdyby tu aspoň byly nějaké cedule, jenže těch je tu méně než na Saharě...

Zanedlouho vyjedeme nahoru na kopec. Tady chce kupodivu kdosi vystoupit. Pouštím ho ven.

Po pár dalších minutách dorazíme do obce Třebotov, kde, v zastávce soukromého dopravce, většina lidí vystupuje. Je mi to divné, vždyť přece chtěli jet do Dobřichovic, nebo ne?

Opouštíme Třebotov a já ztrácím absolutně orientaci. Má nervozita stoupá geometrickou řadou. "Nezná to tu někdo z vás??" otážu se naléhavě lidí ve voze.

Nikdo – no ovšem.

Otvírám okénko a volám na cestující, co právě vystoupili. "Kudy do Černošic?"

Jeden muž mávne rukou neurčitým směrem. "Musíte přes Solopisky!"

"Aha..." Kdyby řekl přes Hradec nebo Brno, věděla bych totéž.

Odbočuju doprava a pokračuju dál v bezcílné jízdě naslepo. Brzy ztrácím dočista nervy. Slunce už mizí za obzorem, když stavím na křižovatce kdesi v polích, kde nic není, nejedí žádná auta, kde se nenachází jediný ukazatel směru. Jsem v koncích. Musím volat dispečink.

Nejde to. Na displeji počítače chybí symbol antény, jsme mimo radiový dosah. Prima, takže zbývá mobil.

Šestkový dispečer se sice ozve, jenže je velmi nerudný, nejdřív se mnou nechce vůbec mluvit, protože má na krku další náhradní dopravu za vypadlé metro C. Snažím se ho přimět aspoň k tomu, aby mrkl na GPSku a řekl mi, kde s busem stojím. Slyším, jak cosi zahuláká, evidentně ne na mě, a mobil hodnou chvíli mlčí, než se v rychlosti dozvídám, že jsem jinde, než mám být, a to na křižovatce mezi obcemi Kuchař, Kuchařík, Trněný Újezd a Roblín.

"Okay, ale ta jména mi nic neříkají, Šestko! Potřebuju vědět, kudy mám jet!! Kterým směrem!!" křičím.

"Jeďte na Solopisky," slyším ještě.

"Jo, do hajzlu, ale kudyma???!!" zařvu na čtyřhvězdičkového směnového dispečera jako pominutá.

Žádná další informace, můj nadřazený telefon pokládá.

To je definitivní konec... Třesou se mi ruce, jsem s nervy na dně. Obracím se k lidem ve voze:

"Neřekli mi trasu, musíme tu přenocovat."

Lidé začínají remcat. "To nemyslíte vážně?! Tak to někam vezte!" velí mi kdosi.

"Ale kam?? Vpravo? Vlevo? Neznám to tu, můžem tu bloudit celou noc, nebo skončit někde, kudy se nedá projet. Navrhuju rozdělat oheň, ohřát si jídlo a počkat, až nás najde průzkumný letoun."

"Jaký letoun?! Nezbláznila jste se?! My chceme domů!!!"

"To chci i já, ale nejde to, ztratili jsme se. – Jdu rozdělat ten oheň..."

"Asi jí přeskočilo, to se stává," říká kdosi. "Je někdo z vás doktor?"

Bez emocí, s úplně prázdnou hlavou, sbírám v příkopu u silnice polámané větvičky z plané jabloně. Dřevo je vlhké, samo jistě nechytne. – Nafta! Musím z busu vydojit trochu nafty, pak to bude hořet.

Dva cestující s cigaretami stojí vedle vozu a pozorují mě, jak cpu do nádrže hadr a vytahuju ho nasáklý naftou ven. Odcházím na kraj pole, kde hadřík se dřevem zapaluju.

"Haló! Paní řidičko!" volá na mě jeden ze dvou kuřáků a já si povšimnu, jak zuřivě máchá rukama. "Tam! Pozor! Oheň! Oheň!! Shoří vám vůz!!!"

Šmarjájózeff!! Z hadru kapala nafta a... ohňová stopa vede až k nádrži! Chytlo to! Ono to chytlo!! – Ježíš!! "Uhaste to, chlapi! Uhaste to nějak!!" křičím na kuřáky a běžím zpět. "Nádrž! Už hoří i nádrž!! Ven z vozu!! Všichni ven z vozu!! Rychle!" volám na lidi, kteří se spěšně derou na silnici.

Vytrhávám hasicí přístroj zpod sedačky a odjíšťuju ho. Venku pak odklápím víko palivové nádrže. Zevnitř vyšlehnou plameny dva metry vysoké. "Lidi, pryč!! Utečte do pole!! Zalehnout!! Všichni k zemi!! Vybuchne to!!!"

Má snaha o hašení je úplně marná. Kolik miliónů stojí tenhle bus...?

Vzápětí se ozve hromová rána. Oslepí mě žlutočervený plamen. Cítím spálené maso. Tlaková vlna výbuchu mě odhazuje. Letím vzduchem dlouhé sekundy. Křičím. "Jááááá!! – Jááááá!! – JÁÁÁÁÁÁÁÁÁ...!!!"

Můj vlastní křik mě probouzí. Vyskočím a chytну se za hlavu. Srdce mi bije jak o závod. "Panebože...!" Pohlédnu vedle sebe – Maja, má žena! Žádný požár, žádní cestující v polích, jen vyhrátá postel. Uff, to jsem si oddychla...!

"Was ist'n los, Walküre, haste schlecht geträumt?*" vyzvídá Maja s úsměvem a upírá na mě své krásné černé oči; obvykle spolu mluvíme česky, často ale upadáme do němčiny, nebo oba jazyky střídáme či všelijak mícháme, a to od samého začátku, co jsme se na dejvické technice poznaly, tedy už skoro deset let.

"Ten sen nebyl špatný, ale pří-šer-ný! Zabloudila jsem a pak mi v polích shořel autobus. Mám nervy v čudu; ten rok u DP si vybral svou daň. Ještě ke všemu ten nedávný funus přítelkyně Gin, ten mě dorazil. Nesnáším funusy."

"Osmdesát dva let, co můžeš chtít..."

"Jo, a já doufala, že tahle úžasná ženská nikdy neumře. Když si vzpomenu na naše začátky... tehdy na Šumavě... měla v autě kulovnici, hnala mě podle Otavy... málem mě zabila..."

"Fakt? Asi nebyla dobrá kamarádka, když po tobě střílela."

"Ona to nemyslela zle. Když nebylo po jejím, sáhla po zbrani. Starý zlozvyk z partyzánských let."

"Nemyslela zle, Valkýro?! Děláš si srandu?"

"Vůbec ne, Majuš." Zimomřivě se ořesu a rychle změním téma. "Fuj, ten sen byl fakt děsný!"

Stáhne mě za ruku k sobě a obejmje. "Už je lepší?"

* Copak se děje, Valkýro, mělas špatné sny?

"Jo, teď už je mi líp, zlato," políbím ji na tvář.

"I já občas mám taky ty... Albträume... zlý sny," oznamuje svou typickou německou češtinou bez přízvuku a s překlepy.

"O Akci Lilith, ne?"

"Genau. Jak mě drželi tamti... naši... agenti na Atlit."

"Hm, to věřím, zlato, na takové věci se těžko zapomíná."

"Weißte... so etwas kann man einfach nicht vergessen..."*

Vsedě se na posteli protáhnu. "Mám od pondělka týden dovči, mohly bychom dát čindu k mý mámě a navštívit vaše, jak jsme plánovaly na léto. Myslím tak nejvýš na tři dny, abychom je moc neotravovaly."

Maja se zamyslí: "Hm... ty chceš jet k našim už teďka, Valkýro, na jaře? – Chceš vidět park u nás v Haifa, že jo?"

"Aby ne. Tedy... jestli ti dá ambasáda volno." – Má žena mě už vlastně *Deny* skoro neoslovuje, proto se z původní malé občasně *valkýry* stala *Valkýra* velká a pravidelná.

"Musela bych zeptat, jestli mě pustí."

"Se zeptat."

"Ah... die Tschechische Sprache...! Die lern ich nie...!"**

"To máš fuk. Mluv klidně tak, jak ti des Schnäbelchen gwachsen is.*** Německy."

Usměje se. "Also gut, Walküre. Ich frag mich, ok? Dann werden wir ja sehen."+

"Joo, nacha weama seng..."++ odpovídám polorodným bavorským dialektem.

"Sog moi, du woschechte Mingarin, liebste mich noch?"+ Spatřím v Majiných očích plamínky; znám je, vím, co znamenají. Stáhne mě k sobě za ruku a už cítím její ústa na své hrudi. Pak už nemluvíme.

Jo; přesně takhle začínají některé parádní průšvihy; v posteli s milovanou dívkou, lépe řečeno s vlastní registrovanou partnerkou. Těžko uvěřit, ale je to tak. Koho by napadlo, že si při návratu domů budeme říkat: *asi by se vůbec nic nestalo, kdybychom bývaly zůstaly doma*. Jenže my se holt rozhodly nezůstat...

—

Ambasádní vrchnost proti neplánované dovolené nic nenamítá, a tak Maja dává telefonicky echo domů do Haify, že a kdy přijedeme, a já celou věc hlásím ve VIÚ, Vojenském informačním úřadu, což jako tamní analytička, potažmo profi vojanda s hodností kapitána musím, a můžeme se chystat na cestu. Můj šéf podplukovník Šíma sice trochu brblá, neb teritorium, co hodláme navštívit, nepatří právě k bezpečným, nicméně, když trvám na svém, že jde fakticky o dodatečnou svatební cestu a tak dál, blabla, celou akci mě déle nerozmlouvá. Má žena Maja, zodpovědná za prověřování žadatelů o víza, mě informuje, že razítko do její země je třeba až po devadesáti dnech pobytu, což se nás netýká, když frčíme na pouhé tři dny, a tak kupujeme letenky a příslušný den se brzo ráno necháváme dročkou odvézt na ruzyňské letiště.

Já osobně jedu bez zavazadel, na sobě starší džíny, maskáčové triko, doplněné o vojenské známky, a lehké bílé sáčko. Vyjma svých dvou pasů, slunečních brýlí a nějaké té eurokačky sebou neberu vůbec nic. Maja se obléká do hezkého italského lila kostýmku, který jí moc sluší, ale nalehko rozhodně necestuje; svého tradičního kufru na kolečkách se nehodlá vzdát, bere ho tedy sebou s tím, že ho pošleme z Avivu napřed do Haify, by nám cestou nepřekážel.

* Víš... něco takového se prostě nedá zapomenout...

** Ach ta čeština... Tu já se nikdy nenaučím...

*** jak ti zobáček narostl.

+ Tak dobře, Valkýro. Zeptám se, okay? A pak teda uvidíme.

++ Jó, pak se uvidí...

+++ Řekni, ty čistokrevná Mnichovanko, miluješ mě ještě?

Náš spoj, původně avizovaný na šestou hodinu ranní, má malé zpoždění, a tak pocházíme či posedáváme v ruzyňské letištní hale, díváme se na turisty proudící sem a tam, upijíme kolu a pozorujeme nevýrazný cvrkot. V jednu chvíli se Maja začne ošívát, jako když hledá něco, co nejspíš zapoměla doma. Pak ustaraně povídá: "To je divný. Mám ti pocit, že jsem v támhle někoho zahlídla."

"V támhle?? – A koho?"

Nejistě kývne hlavou přísušným směrem. "Takovej chlap. – Jenže... kde by se tu vzal?"

"Nemyslíš toho kudrnáče v bílý košili?" na to já.

"Taky sis ho všimla?"

"Aby ne. Není možný přehlédnout ho, vždyť tam stojí jako pomník. S tou červenou kravatou je děsně nápadný. Ke všemu setrvale civí směrem k nám. Myslela jsem, že na někoho čeká, jenže... když někdo čeká, vypadá jinak."

"Já ho viděla už před vchodem ke hale."

"Do haly, kočko. Nebo v nejhorším: *k* – hale."

"Aha. – No, Valkýro... myslela jsem, že jsem spletla, ale teď vím... já ti ho asi znám."

"Toho chlapa?? A odkud ho znáš?"

Maja znovu neklidně pohlédne směrem, kde postává onen známý-neznámý. "No... z toho... z dřívějšíku. Je to skoro jistě on."

"Co je to z dřívějšíku?"

"Z práce."

"Mm. – Z obrany, ze zamini, nebo z Mosadu??!" položím provokativní otázku.

"Psst!" s vážným pohledem se rozhlédne. "To méno nikdy neříkej! Nikdy nevíš, kdo uslyší!"

"Na tom fakt sejde? Jaký jméno mám teda říct? Na netu píšou, že zaměstnanci říkají *ten Institut* – *ha'Mosad* – tak jsem to použila."

"Na netu vědí houby sss... tím... nó...!"

"...s octem?"

"Jo. Nakyselo. – Říká se neutrálně *ha'Misrád* – *Úřad*."

"Aha, míněno *ten* konkrétní misrád... chápu, no ale... co my dvě s tím? Tebe vyhodili a já jsem úplně mimo."

"Jo, vylítla jsem, ale jinak... však znáš."

"Jo, prověřuješ turisty, takže... nějaký napojení mít musíš, netřeba vysvětlovat."

"Ani ty nejsi... mmm... mimo, nemysli, když žiješ se mnou. Všechno o tobě vědí ve spisu." Oběma ukazováký nakreslí ve vzduchu malý čtverec. "Mají ve spisu."

"V jakým spisu?? Copak já mám u vás... teda u nich nějaký spis?"

"Máš. V centrálním písí. Sama jsem viděla."

"To mě překvapuješ, kočko."

"Promiň, Valkýro, ale... nemohla... nebyla příležitost... nebyl důvod tě strašit... nešlo mluvit."

"To chápu, ale proč jsi teď kon tak vykulená, čeho se bojíš, jindy máš kuráž za nás obě a... kdo je ten chlap, co na nás tak čumí?"

"Agent. Podílel se... nějakým stylem... měl asi taky podíl na... Mivca Delila,* víš?"

"Ne, nevím, ich verstehe nur Bahnhof!** Na čem se měl podílet??"

Ztiší hlas. "Na... *Operaci Delila*."

"Co je probůh *Operace Delila*, Majo?"

"Přece Lilith, jak mě chtěli nasadit na dědka. Nejdřív celý pojmenovali *Delila* a pak, když já

* מבצע דלילה = Operace Delila

** jsem z toho jelen!

odmítla, říkali akci *Lilith*. Podle nás, vlastně podle tebe, z odposlechu. Der Name stand auch in Akten, weißte, bylo i ve... spisu. To méno. Lilith značí krach operace."

Pokývám hlavou. "Musím říct, že jistou logiku to celé má, Delila byla zrádná ženská z bible a Lilith ještě daleko horší mrcha, protože se v ráji nechtěla podrobit Adamovi, a rušila tím šťastný náběh patriarchátu."

"Máš pravdu, Lilith všude černočerná... zrovna jako já, když se neprovdala za... Švýcara."

"Nejmenoval se ten dědek nááhodou Samson, ty Dalilo?" usměju se.

Rozhodí nevýrazně rukama. "Neznám zdání. Neřekli mi, přesně kdo je, měl snad mít dočinění v měnový špičce, nebo co... a tak dál."

"Jasně, skvělá partie, zvlášť pro bohatou lesbu, jako jsi ty... Poslyš... kde brali jistotu, že si tě ten švýcarský dědek vezme?"

"To já nevím. Věděli to. Řekli, veme."

"Vydírali ho?"

"Netuším."

"Mhm... a ten kudrnáč v bílý košili se v tom taky agnažoval... Je to někdo důležitý?"

"Agent Roško. Zním ho ne moc, byl na ústředí často vidět s... Behemot."

"S kým že??"

"S agent Behemot – generál Segev – velitel *Operace Delila*. Jednala jsem jenom s ním, jako zvláštní... sólo agent. Roško byl pro mě služebně... mimo. Neměla jsem kontakt."

"Segev je tamten aluf,* co musel na koberec, *aby napříště k podobné eskalaci nedošlo*, jak říkal váš tajemník Jiftach Raz?"

"Ja. Behemot byl tehdy šéf oddělení pro špionáž, víš. Sollte später... měl tó... kandidovat na nejvyšší post služeb."

"Až do průsvihu jménem *Delila*, že."

"Jo. Kvůli ní ho dali na zástupce a nemůže už do... nahoru. Byl dřív favorit na generální ředitele, zvlášť po úspěchu v armádě a starém Mecada."

"On v tomhle odboru byl?!"

"Jako operační šéf řídil tó... die Mitarb... spolupráci Comet s Mecada. Víš, o čem jde řeč?"

"Zhruba jo, četla jsem o tom. Teda to málo, co se dá v latince na netu najít. – A... co vlastně znamená Behemot? Jde o kódové jméno?"

"Klar. – Behemot, Livjatan, Ziz... příšery, jedna na zemi, druhá v moři, třetí ve vzduchu. Vlastně první zvířata, welche Gott erschuf, ee... chci říct... jaké bůh stó... stvořil."

"*Které* bůh stvořil... hm..." Zavrtím hlavou. "Přečetla jsem za poslední dny mimojiný i spoustu věcí z mytologie, ale tohle mi nějak ušlo. – A ten Roš... ko?, to je občanský jméno?"

"Keine Ahnung,** neznám o něm nic. Vím, že nebyl velký šéf, jen prostřední, kacín, eee... důstojník."

"Tak oficír byl dokonce..."

"Jo, speciální. Prostě rezident, co lifruje agenty ven a řídí je tam. A taky verbuje místní."

"V cizině?? To byl šajba ten chlap, musí bejt schopnej. Divný, že ho teď poslali na obyčejnskou sledovačku. Tebe taky řídil?"

"Ne, nikdy, Valkýro, říkám ti, on byl na furt v Německu, snad, a já studentka – nejdřív začla jako kurýr, měla šoféra, pamatuješ, toho dvoumetrovýho chlapa, cestovala ze země do země, a pozděj povýšila, prošla intenzivní školu v Midraša a..."

"Co, tys byla ve špiónský akademii??! Vážně??!"

* generál

** Nemám zdání

"Ty ji znáš? Odkud?? – Byla. Přes šest měsíců."

"Ty brd'o...! Něco málo jsem o ní zaslechla, že je ve vládním rekreačním sídle, a... to není možný...! Nestačím zírat, co všechno o tobě nevím! – A po akademii?"

"No... pak jezdila... všude... mit unsrer Regierungsdelegation... s... naše ministerskou delegací po světě a... dělala krom jiný překlad, občas simultánní, povětšinou ne, arabština, angličina, franština... plus das wichtigste... to nej-dů-le-ži-těj-ší... Lügendetektion."

"Dělalas s detektorem lži, zlato?"

Zatřepe havraními vlasy. "Kdepak. S písí. Vyrobí se nejdřív mustr, když politik evidentně lže. To má jiný hlas, čili frekvenční tu... křivku, než když neto. Při jednání delegace se sníme... sejme tón, hlas v notebook srovnám mithilfe Spezialsoftware* s mustrem a z toho vychází, co je pravda. Die Analyse dělala já. Nezbytné pro další strategie."

"Hmm... zajímavé, Majo, nikdy jsem o tomhle neslyšela." Až teď se mi trochu poodkrylo dřívější působení mé ženy v izraelské rozvědce, přičemž jsem neopomněla vybavit si svou známou z Fort Mead, které jsem, neznajíc její skutečnou totožnost, snad kvůli podobě s jistou herečkou, říkala *Sue Thomas*. Onehdy mně sdělila, že si vůbec neumím představit, jak důležitou roli při vytěžování informací moje budoucí žena hrála. Brala jsem celou věc na lehkou váhu a podcenila ji. Zřejmě jsem podcenila i rozměr katastrofy, jež jsme způsobily tím, že se Maja neprovdala za onoho švýcarského finančníka, když odmítla účast v *Operaci Delila*, aby si namísto toho vzala mě, netransparentní kapitánku české armády s českou a německou státní příslušností.

"Mluvíš o politice na nejvyšší úrovni?"

"Ano."

"A tvé krycí jméno? Smíš mi ho říct?" zeptám se, sama nevím proč.

"Smím, vy-lili mě přece. Jméno zní *Ursula*."

"Hezké, líbí se mi." Ukážu prstem na chlápka nedaleko nás. "A tamten čuměnka je agent Roško, říkáš... No, to nám to pěkně začíná," povzdechnu si těžce a rozhlédnu se po letištní hale, abych zjistila, kde se příslušný muž nachází. "Ještě jsme nevystrčily nos z Prahy a už máme na krku tajnýho. Dokonce důstojníka!"

Když vedle mě zazní opakované jemné zabzíknutí, sahá Maja po mobilu. "Ah, telefon, přišla mi eine Nachricht,** to bude íma,"*** řekne polyglotně. Mrkne na displej a přístroj mi hned nato strčí pod nos.

Odstrčím ho. "Nemá cenu, abych to četla, zlato, pletou se mi písmenka, tohle je alef, tohle mem sofit, ale stejně tomu nerozumím. – Co tam stojí?"

Ustaraně se na mě podívá. "V našem letadle je výbuš... ný systém."

"Bomba??!! Tady v horoušánkách?? Blbost!"

"Je tam napsaný, fakt." Zatřepe mobilem. "Jé, sakra, dívej! Co tó?! Zpráva zmizla! Jak je možné?!" Vehementně mi ukazuje prázdný displej. "Přísahám, že tam bylo – *nechod'te do letadlo, je v něm bomba*."

"Esemesky, co se samy mažou... slyšela jsem o nich, ale nic dobrýho," konstatuju truchlivě. "Snaží se nás vystrašit. Někdo nemá zájem, abychom odletěly."

"Abychom navštívily Aviv..." doplní má žena. "Mně bylo hned divný, víš, ještě převčírem na ambasádě... jeden cizí člověk... měl pořád takový poznámky. Že teď prý moc nebezpečný pro lesby, že onehdy na Pride zabil charedi holku... a tak..."

"To se fakt stalo, snad loni, četla jsem o tom v anglickým ha'Arecu, lítal tam ultravěřící s kudlou. Ty myslíš, že tě schválně děsili, abys radši zůstala tady ve stověžatce?"

"To nevím, znělo divně."

* s pomocí speciálního softwaru

** zpráva

*** máma

"Mohla to být i náhoda. Ovšem taky nemusela, všechno do sebe zapadá. I ten agent v bílý košili plus varovná sms..." Ukážu prstem do haly. "Hele, on je fuč! Kudrnáč se taky sám vymazal!"

"Du hast ja recht, der Krauskopf ist plötzlich auch verschwunden! Seltsam..."* Maja se zatváří ustaraně. "Začíná mě štvát! Jenže co teď, Valkýro? Neodložíme cestu na léto, jak jsme nejdřív?"

"Přesně to si asi přejou." Zavrtím nesouhlasně hlavou. "Jenže v létě může být situace stejná. Co pak?"

"Pravda. Musíme holt risknout teď. Vypadá to, že na Lilith nezapomněli..."

"Že sis vzala mě, zlato, a ne nějakýho curyšského dědka? Doufala jsem, že to uzavřeli. Řeklas přece, že tě pustili z háku."

"Z háku jo, to tvrdili, ale člověk u nich někdy neví. Denk bloß nicht, dass ich feige bin, aber...** oni si dlouho pamatují. Vím to. *Úřad*, ten nezapomíná. A problém namens*** Delila brali dost... osobně. Generál Segev nejvíc. Byl vzteky bez sebe."

"Hm... je to napováženou, kočko. Ale co?, nedáme se zastrašit," zdůrazním a dlouze pohlédnu do Majiných krásných temných očí. "Nic zlého jsme nespáchaly. Rozhodně ne záměrně. Hele, i kdyby si problém Delila pamatovali tři sta let, my máme čistý svědomí. Nemyslíš?"

Podle výrazu její tváře vidím, že si vůbec není jistá, jak bychom se měly zachovat. Mimořádně, já taky ne. Bere mě kolem pasu. "Nějak to zvládnem, Valkýro, bin dafür,+ poletíme."

Nastavuje mi dlaň, přes kterou ji plácnu. "To je slovo do pranice!"

Pro jistotu odcházím k jedné z letištních přepážek nenápadně se optat, zda je s naším letem všechno v pořádku. Za záminku si беру asi dvacetiminutové zpoždění, který odlet má. Dozvídám se, že se nic významného neděje. Letadlo prý bylo podrobena důkladné bezpečnostní prohlídce, která se trochu protáhla, což se prý občas stává. No... tohle na bombu nevypadá, to by se netvářili tak bezstarostně.

Konečně nasedáme do letada a můžeme se uvelebit v křeslech. Náš průvodce a sledovatel se slušivou trvalou na hlavě není vidět, někde ale určitě bude, nejspíš v jiném oddílu, nicméně ho běžným přehlédnutím vnitřku letounu neobjevíme.

Občerstvení nám přináší světlovlasá stewardka, je usměvavá, má hezké nohy, bude trochu plachá, ale vsadím se, že bych ji lehce ukecala na trojku, přestože lesba nejspíš není.

Pro mě je každý let letadlem dlouhý, i tehle, i když se dá obecně označit za kratší. Nelétám prostě ráda, je mi to nepříjemné, proto si беру pokaždé sebou sluchátka s muzikou, abych se od negativních pocitů odreagovala. Maja, sedící vedle mě, čte zprava doleva nějakou knížku, ani nevím, zda ji taky nečte od konce k začátku, a ptá se mě, jestli nemá deklamovat hlasitě, bych mohla poslouchat i já. Říkám *ne*, že já radši empétrojku, ať se neobtěžuje. Přivírám oči, pak vnímám jen hudbu, přičemž rukou odháním světlovlasou stewardku v domnění, že zas přinesla něco, co je zakalkulováno do ceny letu.

I ona udělá odmítavé gesto. "P-promiňte," vypraví ze sebe rozpačitě, "kapitánovi přišla depeše pro slečnu Bekalovou." Natáhne k nám ruku s faxovým papírem.

Vyskočím a vztekle na ni ukážu prstem. "Zaprvý: nečte se to BeKal, nýbrž BeCal, s Cé! Pokud jste někdy zaslechla jméno rabín Jehuda ben Becalel, což byl její..." ukážu na svou ženu, "vzdálený parapapředek, čte se to rovněž s Cé, antož je tam v originále písmenko Cady! – Zadrhý: ona! –

* Fakt máš pravdu, kudrnáč taky najednou zmizel! Zvláštní...

+ jsem pro

** Hlavně si nemysli, že jsem srab, ale...

*** jménem

žádná slečna není, krucinál!" Otáčím se na svou ženu, abych ji v rozrušení oslovila německy: "Zeig mal den Ring, Schatz."* Přiblížím k němu ten svůj. "Vidíte snubáky? Jo?? Vzaly jsme se. Takže ona je paní! Paní Maja BeCal-Miler. Zrovna jako já jsem Deny BeCal-Miler. Chápete?"

Stewardka je z mého sdělení na větvi. "A-ano, jistě," vykoktá.

"Dobře. A ještě něco: má žena pochází ze země, kde se nepřechyluje, není tudíž ani Becalová, ani slovanská Becalóvna. Pokud už musíte přechylovat, jde o paní Milerové. Jinými slovy, o *registrovanou partnerku paní Milerové*, anebo Becal-Milerové. To ještě snesu, do svatby jsem totiž byla Milerová, teď už jsem jenom Miler. Jasně?! Mou ženu oslovujte prosím podle toho. Na tyhle věci jsem velmi citlivá, když dovolíte." Opět usednu.

"Už ji chudáka nech," šeptne ke mně má žena s úsměvem.

Letuška, které jsem dočista zblbla hlavu, chvíli mlčky stojí a červená se. "Eh... pardon... přišla vám depeše z izraelské ambasády," zopakuje pak způsobem, aby se vyhnula přímému oslovení. Celá napjatá čeká na odpověď a asi i na mojí reakci.

"Co se děje, zlato?" vyzvídám.

Odhazuje fax na kolena. "To není pravda, Valkýro! Mám se hned vrátit do služby!"

Můj údiv nezná mezí. "Teď?! Sotva jsme odstartovali?!"

"Jo, představ si. Podepsal tajemník Raz."

"Jiftach Raz?? Ten nám byl na svatbě. – To je teda průšvih..." Otáčím se ke stewardce. "Řekněte kapitánovi, ať sedne zpátky na Ruzyň. Má žena musí rychle do práce." Upřímně, nemyslím to celé vážně, spíš chci stewardku vymotat.

"To ale nepůjde..." pípne.

"Jakýpak nepůjde! Mrskněte sebou, slečno!"

Když se stewardka po chvíli vrací, je s ní i kapitán. Obšírně nám vysvětluje, že návrat do Ruzyně je možný jen v případě ohrožení života cestujících. K čemuž nedošlo. Musíme tedy bo-hu-žel doletět do cílové stanice a odtamtud se vrátit do Prahy.

"Vážně jsme měly zůstat doma..." okomentuju situaci, když jsme opět samy.

"Asi jo, Valkýro..." zavírá oči Maja a opírá se zátylkem o sedadlo.

Světlovlasá stewardka je opět v dohledu. Vysílá směrem k nám nejisté pohledy. "Hej!" křiknu na ni. "Kommen's hea!"**

"Ano?"

"Byly by tři sklenky sektu?"

"Tři...?"

"Jednu pro vás."

"My ale nesmíme..."

"Éhh... tak jen dvě, když nesmíte." Vtisknu jí desetieuro do ruky.

"To ne, pití je v ceně!"

"To máte fuk, jenom berte, trochu mi ujely nervy, malá kompenzace za to, jak jsem vás prve dusila. Milerová... Miler... Chápete?"

"No dobře, díky."

Přichází za okamžik s malým podnosem. Beru do ruky sklenku. "Tvůj fax mi nějak rozbouřil libido," povídám Maje, ale koukám při tom po stewardce. "Co kdybychom zašly na toaletu a udělaly si to navzájem? Tady slečna nám pomůže. Nebo se aspoň bude koukat."

* Ukaž jí prstýnek, zlato.

** Pojd'te sem!

Dívka zrudne jak pivoňka. "Ale já, já, já...! Jsem ve službě! To... to... nejde!" Bere prázdný podnos a prchá uličkou od nás.

S potměšilým smíchem mrkám na svou ženu.

"Was für ein Luder biste du...!" tvrdí o mě s přimhouřenýma očima.

"Potvora říkáš? To jsem. Ale všimla sis?, neřekla *nejsem lesba*, řekla *to nejde, jsem ve službě*."

"Fakt, máš recht..." Maja mě bere mě za ruku. Opírám si hlavu o její rameno, abych vychutnala parfém s příměsí cizokrajného citrusu, jímž voní její vlasy.

Pospáváme, odpočíváme. Cesta nám pomalu, mně velmi pomalu, ubíhá.

Za necelé čtyři hodiny konečně přistaneme. Po rutinním odbavení můžeme obě ihned odejít, což je mi dost divné. Jak známo, turisté musí absolvovat poměrně náročný vstupní pohovor. Po mně však nikdo nic nechce, jenom pas a účel cesty, prazvláštní... Snad tu hraje roli fakt, že jsem provdaná za Izraelku, ale kdo ví, možná v tom bude ještě něco jiného...

Po vstupu do letištní haly mě překvapí nejen velikost prostor, ale i jejich vizáž. Bengurionovo letiště je vskutku velmi moderní, vypadá jako fungl nové, vystřížené v atriovém stylu, s fontánou, odpočívadly, butiky, občerstveními a vším možným dalším. Je tu příjemný chládek, všude dost světla, a taky reklam, které rovněž svítí, mají tu čisto jak v klínce, prostě není co vytknout. Letiště vypadá úplně jinak, než jsem čekala, myslela jsem, že bude menší a celkově chudší. Nu což, sekla jsem se; holt... světové letiště ve světovém státě...

Původně jsme chtěly Majin kufr poslat napřed k jejím rodičům do Haify, když ale máme udělat čelem vzad a vrátit se do výchozí stovžaté caput regni, musíme tamtéž poslat i kolečkové zavazadlo s deseti Majinými barevnými kostýmky, rtěnkami, mobilem a drahými intimči.

Nejsem ve své kůži; mám stále svrbění v zádech. Něco tu neseď. Ale co...? Zůstávám stát a má žena se ke mně po pár krocích vrací. "Co máš, Valkýro? Něco ti vrtá hlavu?"

"Vrtá v *hlavě*. – Víš, Majuško, než koupíme zpáteční letenky, měla bys vzít mobil, co máš v kufru, a zavolat do Prahy tajemníku Razovi. Mám pořád dojem, že... zkrátka, podle mě je to levárna, kdyby na ambasádě měli málo lidí, nepustili by tě přece na dovolenou. Lidí bylo dost, sama's to před pár dny říkala, a najednou prásk, mejlujou do letadla, že musíš z perzonálních důvodů sofort zručk."*

Chvilí nerozhodně přemítá. "Já nevím, Valkýro... ten fax byl... standard... Ty myslíš... Ich weiß gar nichts mehr..."**

"Kašli na fax, zlato, brnkni tam jednoduše. Ať máme jistotu."

"Okay." Maja vyhrabe mobil ze dna kufru, při čemž do něho málem spadne. Pak chvíli mluví. Když zavěsí, připlácne si mobil na stehno a konsternovaně na mě pohlédne. "Představ si, tajemník Raz jel služebně nach Frankreich. Nemoh poslat žádnou zprávu. Nikdo v ambasádě neposlal. Nevědí o tom."

"Bouda, snaží se nás zbavit a dost jim na tom sejde, jak se zdá. V každém pádě nás pořádně znejistili. Co asi přijde dál??"

"Nevím, smrdí to průšvihem."

"To jo, víc a víc. I to, že jsem nemusela na vstupní pohovor, je podezřelý. Jednoho mého kámoše,

* hned zpátky

** Já už vážně nevím...

matematika, zpovídali na letišti několik hodin, když sem přiletěl... Na druhou stranu, když už jsme tady... Nebo se chceš pro jistotu vrátit do Prahy?"

"Nechci. Pošlu kufr našim." Maja nadšeně nevypadá. Řekla bych, že má ze svých bývalých kolegů a nadřízených strach. Ostatně po zkušenostech, kdy ji zavřeli do malé kobky na jisté vojenské základně nedaleko rodného města, není ani divu.

"Poslyš... jak's na tom v reálu vlastně byla?" zeptám se jí. "Mně's tehdy řekla, že děláš pro zamini, pak pro armádu, ale tvý vazby na *Úřad* se mi z dnešního pohledu zdají podezřele silný, dělalas od samýho začátku jenom pro ně, vid'?' Ted' už mi snad můžeš říct pravdu."

"Ale jo." Zatváří se nešťastně. "Víš, Valkýro... für Auswärtiges Amt... pro zamini... dělám až ted'ka, předtím... jedině pro..."

"Chápu, jinak jedině pro Mos.... pst! – pro *Úřad*."

"Jo. Nesměla jsem ti říct. Nikomu. Každýmu jen obrana, zamini, takový bylo pravidlo. Však víš, odposlouchávali, znali každý naše slovo, věděli by, kdybych něco řekla."

"Jasně, kočko. Až dodnes jsem neměla zdání, jak důležitá's pro ně byla. To ovšem vysvětluje jejich reakci. I celou peripetii s naším sledováním. Podle všeho tě možná z háku úplně nepustili. Nebo holt chtějí dělat potíže..."

Po předání příslušného zavazadla kurýrní službě zamíříme společně k východu. Máme navybranou; buď použít pohyblivé schody, anebo sejít ze svahu letištní haly pěšky. Rozhodneme se pro variantu dvě. Štřeka směrem dolů je relativně dlouhá; skejtbordáči a inlajnové by si ji užili.

První věcí, které si po opuštění letištního areálu povšimnu, je intenzita slunečního svitu, který je tu znatelně silnější než ve střední Evropě. Slunce má zkrátka mnohem větší sílu. Počasí ted' na začátkem května tropické není, což ani nebývá, nicméně teplo tu mají.

Ani nás nepřekvapí, když nedaleko od východu spatříme našeho známého z Ruzyně, který tu opět nehybně postává a dělá při tom dojem dobře zapíchnuté trasírky.

"Hej, Roško, šalom!" zakřičím na něho a zamávám mu.

Vůbec nezareaguje, jenom stojí a zírá.

"Lass das lieber,"* nabádá mě Maja ustaraně.

"Musel přiletět našim spojem. Jdou po nás setrvale, kočko, a neskrývají to," konstatuju. "Tím hůř, fakt to nevypadá dobře."

"Kdoví, co mají v plánu."

"Jo, kdoví..." Se skeptickým výrazem se rozhlédnu po letištním okolí.

Ponecháme našeho sputnika svému osudu a najímáme taxi, abychom navštívily centrum města. Bílá vozidla taxislužby tu stojí ve dvou dlouhých řadách a čekají a čekají. Kdysi byl problém s tím, že tyto letištní vozy se žlutými majáčky s dvojjazyčným nápisem *taxi monit* nesměli provozovat řidiči arabské národnosti. Tahle potíž se ale mezitím myslím už vyřešila.

Náš taxík je kupodivu superb, což jednu překvapí. Na druhou stranu, když tahle auta provázejí cyklistickou Tour de France, proč by nemohla jezdit zde? Ostatně, superby jsou silné, sedí dobře v zatačkách i s ojetými gumami a nedá se jim ve své kategorii nic moc vytknout.

Maja dává řidiči instrukce, kterým já nerozumím, a pak vyrážíme. Vůz se vymotá z letištních komunikací, aby zamířil po výpadovce číslo 1 směrem k centru města. Co do staveb je zde pusto,

* Radši ho nech.

dívám se kolem sebe, ale moc toho zatím nevidím. Několik pohledů dozadu mi ovšem stačí k tomu, abych měla zkaženou náladu. Těsně za námi jede auto, chevrolet, má červenou barvu. Možná to nic neznamená, ale... nejspíš ano. Pokouším se pronásledovatele zatím ignorovat.

Nedaleko silnice teče potok, nad nímž Maja krčí rameny. Později osloví na toto téma taxikáře. Dozvídáme se, že v okolí tečou potoky hned dva: Jehud a Šapirim. Ty se pak vlévají do říčky Ajalon. Tu už má žena zná.

Pokračujeme po dálnici č.1. Taxikář ukazuje do okénka, že se na pravé straně vozovky nachází park Ariela Šarona, který bohužel není takřka vidět. Taxi za chvíli údajně přejíždí říčku Ajalon. Pro mě je jisté jenom to, že podél silnice vedou koleje, o nichž bych samosebou nevěděla, kdyby po nich zrovna nejel vlak.

Zdá se, že se pomalu blížíme k městské oblasti; před námi se začínají rýsovat budovy. Však už bylo načase! Momentálně mě víc než výhled zajímá to, co se nachází vzadu. "Zlato, zeptej se řidiče, zda si všiml, že se za námi drží pořád to samý fáro. Červený ševrák." Strčím hlavu dopředu, ukážu do zrcátka a pokusím se řidiče oslnit svou znalostí jazyka. "Ze mechonyt adom!"

Maja vedle mě nadskočí. "Blbě úplně, věta nemá smysl."

"Jak to?"

"Řeklas... *ten auto je červená*. Nejde použít! Nepopisuješ, ukazuješ, tak jednoduše: *ha'mechonyt ha'aduma* – to červený auto."

Sprásknu ruce. "*Ha* pro konkrétní věc, to chápu, ale proč je tu *červený* probůh *aduma*?"

"Ženský rod," vysvětluje Maja a ukazuje rukou kamsi nahoru.

"Ženský? Plurál je *mechonym*, ne?"

"Právěže *mechonyjot*."

"A kruci! Asi jsem se neučila dost." Řidiče musí mé zápolení se slabikářem bavit, neboť se usmívá. Vzápětí cosi říká. "Prý to bude nejspíš náhoda," tlumočí Maja tentokrát německy.

"Náhoda!, pff!, zlatý voči!" šklebím se. "Řekni, ať pořádně přibrzdí. Omrknem tu náhodu."

Chevrolet rovněž zpomalí a vůbec se nepokouší nic předstírat, prostě se na nás zezadu nalepí, i když jedeme takřka krokem. "Je to v kélú," zhodnotím situaci.

"Myslíš, že v něm sedí agent Roško?" zeptá se mě Maja tiše.

"On, nebo někdo jiný, co na tom sejde... Okay, řekni řidiči, ať na to dupne."

Stíhač frčí vytrvale za námi a já už ho ani nevnímám, přestože do nás zezadu skoro strká. Tak jo, holt nás sledujou, chtějí znervóznit, to se jim nepodaří. Nebo spíš podaří, ale my to nedáme znát.

Taxikáři, který už mezitím také zneklidnil, se po pár kilometrech ozývá radiostanice, pak ještě jednou a následně znovu. Otáčí se dozadu, aby přes rameno cosi dlouhosáhle vykládal mé ženě.

"Asi se někde něco stalo, není to tam průjezdné," dozvídám se poté.

"No ovšem," mávnu rukou, "teď bude muset jet jinudy, nakonec zastavit... a tam nás Jano, tam nás Jano premilená, tam nás seberou. – Vidím to před sebou jako namalovaný."

"Třeba není tak zle," povídá Maja s nejistotou v hlase.

Řidič nadále komunikuje s centrálou.

"Vidíš, zlato?, musíme čekat podraz."

"Mohly bysme vystoupit už tady, Valkýro, a..."

"...pokusit se zdrhnout? Nene, i kdyby to vyšlo, kočko, stejně by nás pak chytli. Nejpozději u tvých rodičů. Nemáme šanci."

"Mm, pravda. Tak pojedeme dál," hlesne Maja. "Necháme tomu.... ten... průběh..."

"*Volný průběh*. – Necháme, beztak nemáme na výběr. A můj vnitřní hlas mi říká, že se děje něco nekalýho."

"Johanka z Arku?"

"Jo. – A věř mi; ta se nemýlí. Jednou jsem ji neposlechla a... víš, jak to dopadlo."

"Ukradli ti auto."

"No právě."

Po projetí pod výpadovkou Derech ha'Hagana, zamíří taxi vpravo na nájezd k ulici La Guardis. Na ní se už nedostane, před zelenou návěstní tabulí bliká policejní vůz, který nás zastaví.

Otáčím se k Maje. "Jsou tu."

"Scheint so zu sein...!"*

Jak se dalo očekávat; žádná rutinní dopravní kontrola, policisté o našeho řidiče nejeví žádný zájem, naopak; chvíli komunikují s mojí ženou, počemž se dozvídám, že máme zaplatit jízdné, vystoupit a připravit si doklady. Taxíkář se upřímně rozčiluje, pravděpodobně mu vadí, že přišel tímhle způsobem o rito, ale není to nic platné, vzápětí je donucen odjet. Policisté si krátce prohlížíjí naše pasy, poté nasedají do vozu a nechávají nás být. Takže nás k našemu velkému překvapení nesbalili. Ovšem, že by tímhle celá věc skončila, dá se pochybovat.

Stojíme pár desítek vteřin osaměle v odbočovacím dálničním pruhu těsně u svodidel jako dvě dopravní značky a překvapeně na sebe koukáme. Netušíme, proč nás tu takhle nechali, nějaký záměr v tom ale jistě byl. Díky projíždějícím vozům jsme na tomto místě tak trochu uvězněné, a než se stačíme rozkoukat, respektive něco udělat, zastaví před námi se zaskřípěním brzd bachraté skříňové vozidlo pískové barvy. Říká se mu *humvee*, jestli se nepletu, vykládali nám o něm na pravidelném armádním školení. Z jeho kabiny, z místa spolujezdce, vystupuje vysoký štíhlý padesátník ve světlehnědém obleku a moderních černých polobotkách. Má částečnou pleš, knír, a pokud mě nešálí zrak, i zlatý prsten a zlaté hodinky na silné, pěstěné ruce.

"Bože... to je generál Segev...!" pronese Maja s panickou hrůzou v očích.

"Ten, co jsme mu pohřbili Delilu??"

"Jo."

"No těbůh, ten si nás teď vychutná."

"Vsad' se..."

Z místa řidiče a zezadu z nákladního prostoru vozu se vysoukají dohromady čtyři vojáci. Mají uniformy i výzbroj. Jsou to samí urostlí alfa týpci s nekompromisním výrazem v neoholitelné tváři. Zvláštní oddíl, nepochybně. Jeden z vojáků přejde až k nám, aby řekl pár vět mé ženě. Jakmile zaslechnu slovo *darkon*, což znamená *cestovní pas*, je mi jasné, že máme navalit doklady. Rovněž nám zabaví mobilní telefon. Maja se následně pouští do překvapivě ostré diskuze s generálem. Dokonce jí při tom zčervenají tváře, což u ní vídávám jen zřídkakdy.

Poté vyrukují na šéfa jednotky já. "Was soll das heißen, General Segev?! Aný tajéret! – Bin eine deutsche Touristin und will sofort mit jemand von der Botschaft sprechen!"**

Oslovený mi kupodivu odpoví stejným jazykem, a to takřka perfektně zvládnutým.

"Deny Miler... genannt *Walküre*... Sie... Sie ham da gar nix zu verlangen."***

"None, generále?! Mluvíte skvěle, všechna čest."

"A co jste čekala?" ušklíbne se. "Víte... vaše drzost je neuvěřitelná. Vy si klidně po tom všem troufnete přijet do naší země??!" Zavrtí hlavou a obratem změni řeč; spustí na mě hebrejsky. Maja, která už diskuzi vzdala, apaticky tlumočí. Je nervózní, a tak míchá češtinu s němčinou bez ladu a skladu.

Bez ohledu na Segevu řeč pohlédnu na zápěstí, přestože hodinky nenosím. "Měl byste nás propustit, generále, máme napilno, anáchnu... mehe... meme... memahemamahemerot.+ Nebo jsem to spletla?"

Maja zmlkne a zlomí se v pase. Jak se pokouší záchvat smíchu utlumit, celá se chudák roztrásá.

* Zdá se že jo.

** Co to má znamenat, generále Segeve?! Jsem turistka! – Jsem německá turistka a chci ihned mluvit s někým z ambasády!

*** Deny Milerová... zvaná *Valkýra*... Vy... Vy nemáte nárok cokoliv požadovat.

+ "anáchnu me'ha'memaherot" přibližně = "jsme spěchající ženy"

Spíš pracují myslím její nervy, než že by mnou zbrebtený hebrejský jazykolam byl tak ukrutně vtipný. Chvilí jí trvá, než se uklidní.

"Agentko Ursulo... je to náramná legrace, že?" generál Segev pokývá hlavou s předstíraným pochopením. "Však on vás humor brzo přejde." I tohle mi Maja musí přeložit, jinak bych nerozuměla ani slovo.

"Chcete nás zastrašit, agente Behemote?!" vyštěknu na generála. "To potřebujete čtyři speciály na dvě ženské?! Jeden by nestačil?!"

Sladce se pousměje. "Nestačil, Valkýro. Tohle je *četa*, rozumíte? *Četa*. Budu ji velmi brzy potřebovat. Však sama uvidíte."

"Co po nás vlastně chcete, generále? Nač ta komedie?"

Pohlédne na mě s neuvěřitelným odporem. "Máte vy vůbec představu, kolik času a peněz ze státního rozpočtu stála příprava *Operace Delila*? A vy, dvě promiskuitní alkoholičky, ji zlikvidujete?? Pro vás to bylo snadné, že?! *Majo, neber si dědka*, a celé naše dvouleté snažení jde ke dnu!! Slíbili jsme Američanům informace z první ruky za jejich podporu! Víte, jak jsme se před nimi zprofanovali?! Mezinárodní ostuda kolosálních rozměrů pro naši službu, když jsme jim sdělili, že se naše vybraná agentka na akci nechce podílet!! – Umíte si představit, jak na nás koukali, když jsem jim řekl: *mrzí nás to, ale ona odmítla*?! – Odmítla?!, ptali se, aniž by chápali význam tohoto slova, jak se něco podobného ve zpravodajské službě vůbec může stát – nepřijmout úkol!! – Než jsme za Ursulu získali náhradu, předběhla nás Čína. Kolik myslíte, že nám toho Asiaté řeknou?! Ani ň! Ani Ň K ČERTU!!!" Hledí na nás zhora jako bůh pomsty. "Jak známo, tihle lidé k nám příliš přátelští nejsou."

"Vy máte vůbec málo přátel, generále. A k těm zbylým, jako třeba ke mně, se nechováte zrovna přívětivě."

"Vy, a náš stoupenec? Směšná přestava, Valkýro."

"Proč směšná? Líbí se mi, že ženy ve vaší zemi mají stejné šance jako muži, dokonce povinně rukují, což je úžasný! Jako vojandy se naučí disciplíně a zjistí, že jsou na světě důležitější věci než dilema, kterou půlku si nechat potetovat. I přes incidenty s ultravěřícími jste rájem pro lesby. Bohužel jediným tady na Východě."

Netváří se, že bych ho přesvědčila, spíš naopak. Mou řeč jednoduše přechází. "Jako křtěná katolička s námi nemáte vůbec nic společného," tvrdí namísto toho.

"Jó, sakra, pokřtili mě v katolickém kostele, no a co, za to já přece nemůžu, krucinál, nemusíte mě kvůli tomu ukřižovat! Neprošla jsem ve dvanácti bat micvou, nezapalovala svíčky, nečetla z Tóry, to ovšem neznamená, že jsem nepřítel! – Věřte mi, generále, stojím na vaší straně! Spousta blbů upírá tomuhle státu právo na existenci a další třeba jen právo na obranu. Když Amíci někomu něco rozmlátí, hodí někam bomby, všichni se třesou strachem. Když uděláte odvetu vy, okamžitě zazní odevšad povyk: *koukněte na kruťáky, jací jsou agresoři, oni se brání!* – Jsou přesvědčeni, že vaším historickým údělem je mlčky trpět. Já si tohle nikdy nemyslela." Udělám malou pauzu. "Navíc, generále, vzala jsem si holku z vaší země! Jsem tedy automaticky jedna ze... sajanim."*

"Cože??!" Generál Segev se křečovitě rozesměje, a to tak upřímně, až se mu do temných očí nahnou slzy. Za hlasitého smíchu si je otře hřbetem ruky. "Co jste to o sobě řekla??!" Skvělý vtip!" Otáčí se na čtveřici vojáků. "Slyšeli jste?! Hahahaaaaa...!"

Škoda, že nepřidal plácání do stehů, jeho divadelní představení by se tím ještě vylepšilo. Zavrtím hlavou a syкну česky směrem k Maje: "Zeptej se toho votroubka, proč se tak blbě tlemí." Mou ženu postihne další záchvat smíchu, který přemáhá s nevalným úspěchem.

Rovněž Segev se stále ještě směje, i když něčemu zcela jinému. "Znáte vůbec definici pojmu *sajan*?" zeptá se mě pobaveně.

* dobrovolní spolupracovníci

"Pf, já to tak ortodoxně neberu, generále, dobře vím, co cítím, a k tomu žádnou definici nepotřebuju. Vy zřejmě mluvíte o původu, jenže podle mě je rozhodující přesvědčení. Původ představuje v dnešní době jen chatrnou záruku věrnosti." Pokračuju dál s vážnou tváří. "Potíže vašich služeb mě upřímně mrzí. I vaše osobní degradace. Nechtěly jsme při Delile někoho poškodit."

"Ale poškodily jste všechny!!!" zařve s vypoulenýma očima Segev.

"Možná. Jenže vy na tom nesete především vinu; podcenil jste náš vztah, vztah dvou promiskuitních alkoholiček, jak nás nazýváte, generále, a taky jste špatně vyhodnotil Majin psychoprofil. Jinak byste věděl, že ona prostě nedokáže být šlapkou, byť v uvozovkách v dobrém státním zájmu, už jenom proto, že je lesba. Že to prostě neudělá, nezvládne, i kdybyste jí dali z fleku povýšili na alam* v záloze a slíbili zářnou budoucnost v UN. Upřímně, generále, jak by šlapala jednou, šlapala by pro vás furt. Ostatně, podle mě jste s ní nikdy nic jiného neplánovali. Aspoň to přiznejte."

Maja stále jen simultánně překládá, jako stroj, docela tichým hlasem, a řekla bych, že se svého bývalého šéfa bojí jako čert kříže. Já ne. Ovšem možná jen proto, že o něm skoro nic nevím. Tak tu holt kolektivně stojíme v jízdním pruhu, bráníme dopravě, řveme na sebe a šermujeme při tom rukama.

"My jsme v permanentní válce, vážená, jak známo! Střílí se tu, umírají lidé! Kdo nejde s námi, je nepřítel! A vy dvě jste spáchaly bezprecedentní nepřátelský čin vůči našemu státu!" zahřmí místo odpovědi generál Segev. Pak ztiší hlas. "Za což poneseš důsledky. Znáte přece ruskou klasiku o..."

Máchnu razantně rukou, a přeruším tak jeho řeč i překlad mé ženy. "Nechte toho, generále, vím, kam míříte: Dostojevskij – Zločin a trest, že?"

Kývne krátce hlavou. "Tím líp, když to víte. – Obě nasednout dozadu do vozu! Rychle!"

Hlouček vojáků nás pomalu strká vpřed.

Sedíme ve vojenském voze značky HMMWV, což je vysoce mobilní multipurpózní terénní vehikl, původně snad amické provenience, na jehož zadní sedačce se tlačíme mezi dvěma pozuby ozbrojenými mariňáckými řízkami. Má žena se tváří nešťastně, já ale mám spíš chuť provokovat, neboť mi nastalá situace připadá tak nějak bizarně komická.

"Vyprávějte něco veselého, chlapi," říkám anglicky, čímž se pokouším zahnat vlastní obavy. "Dobře, začnu já: na služební hajzlík na Barrandově někdo onehdy napsal fixkou velkým písmem: *Rambo je buzna.*" Rozhlédnu se. "Málo veselý?, mně to tehdy rozesmálo. – Nevadí, zkusím jinou: Jednou se na tramvajový zastávce Lensbachplatz v Mnichově hádali hluchoněmý manželé. Stála jsem vedle nich. Máchali rukama tak energicky, že když kolem cosi letělo, nějaký větší hmyz – zvuv gadol** – myslel, že ho ty dva chtějí zabít, nahodil proto mimikru a šel po spirále k zemi..."

Maja vyprskne křečovitým smíchem, zatímco vedle sedící voják mi věnuje velice zvláštní skelný pohled. Dá si ukazovák před ústa, jako by říkal *pšt*. Jeho kolega pronese zajímavou němčinou slovo *snaucé*, což je zobák, ve smyslu abych ho sklapla.

Jsem i nadále agresivně naladěna. "Vyslovujete to špatně," opravím ho anglicky. "Na začátku je *šin*, nikoliv *sin*, a přízvuk dejte na první slabiku. – SCHNAUze. Opakujte po mně: ŠNAUce. Ten zadek musíte trochu polknout." Otáčím se na svojí ženu. "Řekni mu, že ten zadek musí polknout."

"Halten Sie endlich den Mund, Agentin Walküre!!"*** zařve vpředu generál Segev.

To mě teda podrž, pasoval mě na agentku...! Proč?! Není to nějaký omyl?? Nebo to říká ze zvyku každému? Mám na to nějak reagovat? "Jak chcete, agente Behemote. Měl jste v armádě vyšší šarži, než mám teď já, takže vás poslechnu, přestože nemusím. Mimochodem, vaše němčina je tak skvělá, až srdce poskočí."

* zkráceně "aluf mišne" = plukovník

** velká moucha

*** Držte už konečně hubu, agentko Valkýro!!

Maju má konverzace opět rozveselí. To mi dělá dobře. Vedle ní prostě nemám strach. A ráda to dávám znát. Ráda se před ní předvádím. "Kam asi jedeme?" zeptám se jí tiše.

Další vojákovo *pst* mě celkem rozhodí. "Du kannst mich mal KREUZWEISE!!"* zakřičím na celé kolo.

"PSSST!!"

"Fick dich selbst, Arschloch!!"*** kontruju ostře. "A uvědom si, že mluvíš s důstojníkem!! Nejsem ucho z tvý kumpačky, který můžeš stavět do haptáku, vole, jsem kapitán, rozumíš, aný séren, ve'ata??!!"***

Prostořekost se vyplácí. Příslušný voják, kterého si pojmenuju *Snaucé*, mě už dál neokřikuje.

"Kam nás vezou?" zeptám se znovu tiše Maji.

"Podél moře dolů k jihu. Po ajalonské dálnici."

"Co je vlastně dole na jihu?"

"Co...? Třeba Gaza."

"Jo?! A ty myslíš, že nás na čáře předhodí lidožravým utěrkům? To přece nemůžou, Majuš, to víra zakazuje, vždyť by byli ten... Mesner!"

"Moser, Valkýro, Din Moser. Jenže problém; tenhle zákon už dávno neplatí. Ale neboj, nikomu nás nedaj."

"Ani Římanům?"

Zavrtí hlavou s pokusem o nevýrazný úsměv.

Vůz posléze dálnici opouští a domy kolem začnou řádnout, až nakonec zmizí docela. V terénu opět převládá něco, co vypadá jako pustina; poušť, porostlá tu a tam nízkými tmavozelenými keři.

"To je Palmachim..." šeptne Maja jako ve snách poté, co ukáže ven.

"Nějaká vesnice? Balíkárna?"

"E... balík...??"

"Zapadák – Dingskirchen."

"Ach so.... Ne, kibuc tam je."

"Kibuc? To společenství?? A co my s tím?"

"Tam nepojede. Spíš kus dál, tam odtud stojí ... eine... ta... letecká základna."

"Je velká?"

Se strachem v očích se rozhlédne. "Velká. Rakety a... mmm..." udělá levou rukou neurčité gesto, "...ve'harbe masokym!"

"Vehar co?!"

"Promiň, Valkýro, jsem tolik nervozní... spousta těch... nó... vrtulníku! Taky tam sídlí..." ztiší ještě víc hlas, "...Šaldag!"

"Kdo je ten chlap??"

"Eisvogel! Ten.. ee... pták... ledňák! Ledňáček! Průzkum! Jedni nejlepší vojáci!"

"No super... už se to konečně rýsuje..."

Věci se mají jinak; příslušnou vojenskou bázi nakonec mjíme. Vůz poté staví a dva vojáci odstraňují masivní uzávěru z točeného ostnatého drátu a polen. Trvá jim to dost dlouho. Jasně je, že se nacházíme v liduprázdné, navíc i nepřístupné vojenské oblasti. Koho by to netěšilo...

* Ty mně můžeš políbit PRDEL!!

** Nahoň si ho, hajzle!!

*** jsem kapitán, a ty??!!

Náš bachratý teréňák jede pomalu dál po něčem, co normální silnici spíš jen vzdáleně připomíná. Kupodivu se tu dá spatřit smyčka k otáčení velkých aut, ale žádný jiný vůz než ten náš se tu nenachází. Není tu vůbec nic a nikdo.

Vehikl humvee sjíždí z cesty, aby dál pokračoval písčitém terénem. Písek jako takový má zvláštní světlou, skoro vybledlou barvu. Pozoruji okolí se smíšenými pocity; jako by se o mě pokoušel strach. To, že nás transportují do tak odlehlých končin, nevěstí nic dobrého.

Vystrčí nás z vozu. První co zaznamenávám, je teplý vítr, vanoucí od blízkého Středozevního moře, vzdáleného od nás jen pár metrů. Vojáci nás odvedou před nevysoký svah, pod kterým začíná písčná pláž, na níž se nacházíme. Nic odtud není vidět, jen nebe a moře, písek s velkými kameny a trocha zelených keřů nad námi.

"Hm... hezké místo," pokusím se zavtipkovat.

"Jistě," odvětví stroze generál Segev a zapne si sako, aby mu nevlála kravata. Postaví se před nás a započne s přednáškou. Německy tentokrát nemluví, takže mi Maja opět musí tlumočit. "Jak už jsem řekl, jsme v nepřetržité válce. A s nepřáteli rozhodně *nebudeme* jednat v rukavičkách. Takže vám dvěma nabízím kompromis, který bych žádnému jinému nepříteli nenabídl. Vzhledem k předešlým zásluhám agentky Ursuly vás nenechám zastřelit, pakliže podepíšete prohlášení o vaší vině." Otáčí se na mě se sladkým úsměvem. "Teď už víte, proč jsem potřeboval četu, složenou ze čtyř vojáků?" Úsměv mu zmrazí na rtech. "Podepíšete, že jste záměrně sabotovaly *Operaci Delila*. Důvod k tomu můžete zvolit z více možností: z nepřátelství ke státu Izrael, z ideologických důvodů, za úplatu, na žádost cizí vlády, na přání partnerky, a tak dá a tak dál. Vás, Valkýro, pak dopravíme na letiště a necháme odletět do jedné z vašich rodných zemí. Nejlíp do té, v níž jste větší vlastenka. Pokud vůbec víte, co tento termín obnáší. – Pro vás, agentko Ursulo, bude mít celá věc ještě dohru, ale já se domnívám, že na vás náš *Úřad* žalobu pro vlastizradu nepodá. Osobně to požadovat na ústředním řediteli nebudu. Možná, když budete dostatečně kooperativní, vás nechají nadále sloužit na pražském zastupitelství. I to záleží do značné míry na mně." Otáčí se, aby cosi řekl vojákům. Jeden z nich vlezl do vozu a vrací se za chvíli s papírovou krabicí. Staví ji mezi nás a generála. Má zřejmě posloužit coby provizorní stolek.

"Tady," řekne Segev, když sáhne do saka. V jeho ruce se objevuje přeložený papír. Napřahuje ke mně ruku. "Tenhle je pro vás, druhý pro Ursulu. – Ještě pero." Podává mi propisovací tužku. Beru ji dvěma prsty za konec, z něhož vykukuje náplň. V hlavě se mi sám od sebe začíná rýsovat plán.

Pohlédnu Maje do očí, lehce zavrtím hlavou, podám jí list papíru a sama se začtu do toho svého. Je natištěn trojjazyčně; anglicky, německy a hebrejsky. "Tch!" říkám pak. "Co to má být??!! Tohle já nepodepíšu!! Za nic na světě!!" Maja můj český křik překládá s tím, že ani ona nepodepíše.

Vytrhávám jí papír, přičemž se k našim únoscům otáčím bokem. Levačkou mávám vztekle papíry, pravou rukou, která není vidět, strkám generálovu propisku jako kouzelník do kapsy sáčka. Dělán pár kroků vpřed, přičemž razantně odkopávám krabici, co mi stojí v cestě. Oba listy papíru pak strkám prudkým hmatem jednomu z vojáků za popruh. "Dělejte si, co chcete, ale podepsat nás nedonutíte!! A koukejte nás pustit! Nemáte právo držet nás tu!! Unášet turisty je trestný čin!!" Teď mluvím zas německy, přičemž ječím záměrně jako siréna; chci zamaskovat fakt, že jsem ukradla generálovu tužku a modlím se, aby si na ni nevzpomněl. Pokud tohle všechno přežijeme, poslouží nám tento předmět jako jediný důkaz.

Znovu odkopávám krabici a stavím se v nebojácném postoji zpět vedle své ženy. Sebejistotu a kuráž samosebou předstírám; jen blázen by se za podobné situace nebál.

"Pokud nepodepíšete, nechám vás zastřelit." Segev kývne na vojáka. Ten bere oba listy papíru, vrací krabici na místo, papíry na ni pokládá. Nakonec je kvůli větru zatíží kamenem.

"Okay, tak střílejte. Nevěřím ale, že jste tupý vrah, generále. Udělat protiakci, když vám zabijou civily, je něco jiného, než zabít dva lidi jenom tak bez ničeho. Ke všemu dva vlastní lidi," ukážu na Maju.

Udělá pravačkou nesouhlasné gesto. "Zastřelit zrádce není vražda, vážená! Ve válce to tak chodí! Tady nejste v EU, Valkýro, kde si můžete v klidu hrát v bezpečí zadek! – Postavte se sem!" Segev ukáže na místo asi dva metry od nás. Když mu vyhovíme, hýkne něco na vojáky. Jeden z nich k nám přichází se dvěma kusy látky.

"Verpiss dich damit!!"* křiknu na něho a uhnu hlavou. Nechci, aby mi zavazovali oči, jenže šéf komanda zahuláká, ať se nebráníme, nebo to bude ještě horší. "Nechám vás svázat do kozelce a zastřelit tak." Doslova.

Tak tam tedy stojíme ve tmě, na očích hadry, co smrdí olejem, asi s nimi dřív pucovali laufy, já slyším nějaké ostré věty, které Maja přetlumočí coby rozkazy popravčí četě.

"Máte dvě minuty na podpis," zní do tmy hlas generála Segeva.

"Nepodepíšem!" vykřiknu na něho a ihned přidávám: "Pamatujte na vězně, generále! Jako byste byl uvězněn s nimi!"

"Nesnažte se mě dojmout znalostmi Nového zákona, Valkýro! Pokud dobře vidím, problém s uvězněním máte vy, nikoli já!"

"Segeve!" ozve se najednou má žena. "Pusťte ji!! Nemá s naším tehdejším služebním sporem nic společného!!"

"Pustím ji, když alespoň vy podepíšete přiznání viny."

"Nedělej to, Majo!" křičím s jistotou v hlase. "Nepustí mě! Je to jen kec! Až budou mít viníka, stejně nás pošlou obě k čertu!"

"Máš pravdu, Valkýro..." hlesne odpověď má žena.

Stojíme dál v tichém napjetí. Vnímám, jak mi vlahý větřík čechrá vlasy. Mám strach. Docela bych řekla, že se mi strachem podlamují kolena. Budou střílet...? Nebudou...? Otáčím hlavu vpravo. "Taky se ti třesou nohy?" syкну na svou ženu.

"Já se třesu celá..." zkonstatuje tiše.

"Víš co? Jestli nás ti volí zabijou, přijď v šest večer dolů k pekelný bráně, tebe z nebe určitě pustí, a domluvíme se co dál. – Čau, Majo."

"Čau, Valkýro. – Aný me'od ohevet otach..."** dodává sotva slyšitelně.

"Gamaný..."*** odpovídám těžce. "Dělejte už krucinál!" křiknu německy na popravčí četě. "Střílejte!!"

"Zbývá minuta!" zadeklamuje Segev a zazní to jako rozkaz.

Přemyslím, proč to takhle protahuje. Zřejmě mu setsakramentsky záleží na tom, abychom jeho pamflet podepsaly. Zbavil by ho totiž jeho vlastní viny ze zkrachované operace.

Minuta dokáže být někdy pořádně dlouhá...

"Třicet vteřin!"

Opět chvíle ticha. Pak zazní další povel. "Pal!" zaslechnu Majin překlad, než zpředu zazní kanonáda ze čtyř automatických pušek. Ran padá mnoho, kolik přesně nevím, ale přinejmenším padesát. Slyším jak kulky pleskají do písečného svahu za námi. Pušky M4 jsou nebezpečné hračky; jejich střely uletí skoro kilák za vteřinu, mají malou ráži a jsou dlouhé, čili nestabilní, jak o něco škrtnou, zarotují a roztrhají vše, co jim stojí v cestě. Dum-dum hadr.

Kanonáda doznívá. Po chvílce ticha uslyším rychlé kroky, nějaké údery jako zavírání dveří, startování vozu a jeho odjezd.

Pořád se neodvažuju pohnout. Jsem si jistá, že střely z em čtyřek budou mít stoprocentní porážecí schopnost, já mám ale dojem, že ještě pořád stojím na nohou. Možná je to jen poslední otisk události, co si pamatuju, stejně je to ale divné. Sáhnu opatrně doprava. "Jsi živá...?" zeptám se šeptem.

* Běž s tím do hajzlu!!

** Moc tě miluju... (f → f)

*** Já tebe taky...

"Asi jo..." zazní roztřesený hlas mé ženy.

Strhnu si pásku z očí a totéž udělá ona. Je chudák i při tmavé pleti co má úplně bílá. "Trefili tě?"

"Asi ne..."

Pohlédnu na její tělo, potom na své. Žádná krev, žádný vstřel. "Přece jen blafovali..."

Usedáme do podřepu, objímáme se, hlavu položenou jedna druhé na rameni.

"Jak je ti?" zeptám se.

"Mám trochu... šok."

"To přejde, zlato, nejsem na tom líp." Pomalu se zvedám a rozhlížím. Třepu rukama, abych se zbavila nepříjemného brnění v prstech. "Hele, támhle něco nechali! Leží tam naše pasy a tvůj mobil. A ještě něco – baterka – vyndali ti baterku z mobilu." Chci předměty sebrat, pak si to rozmyslím. Vracím se ke své ženě. "Proč vytáhli z telefonu aku...?" Sama si hned odpovím. "Nejspíš ti do něho něco šoupli."

"Co jako myslíš, 'ne Wanze? Štěnici?'"

"Nejspíš."

"To je možný. Baterka jde do mobilu tak špatně. Asi nestihli dát." Maja ukáže do písku. "Nechali tu nábojnice."

"Vidím. Ty samy o sobě nic nedokazují, nemá cenu sbírat je. – Počkej, vyfotíme je tvým mobilem! A nás obě taky. Máš na mobilu GPS? U fotek budou souřadnice. Jako důkaz to sotva postačí, ale střípek ke střípku..."

Maje, sedící na zemi, se po chvíli úsilí zdaří vrátit akumulátor do telefonu. Pak s ním asi minutu manipuluje. "Nejde foťák..." říká těžce, "asi něco smazali..."

"Hm, podcenily jsme je, je to v háji, musíme na to jinak." Beru jí mobil z rukou a vypínám ho. Pro jistotu ještě zakrývám mikrofon dlaní. "Teď nás docela určitě neslyší," říkám.

"To je dobře..." Maja pomalu vstává. Spatřím v jejích očích zlobu. "Něco bysme fakt měly podniknout. Nenechat si líbit. Tohle!"

"Přesně, kočko. Víš, já si taky myslím, že to musíme Segevovi vrátit."

"No a... tebe napadá jak? Mně to teď vůbec nemyslí."

"Fffff... naoko uděláme to, co se od nás očekává. Segev si je jistý, že nás k smrti vyděsil, že odtud zmizím jak pára nad hrncem. Necháme ho při tom. Půjdem směrem k civilizaci a hned jak naskočí signál, brnkneš na letiště. Zbookuješ dvě letenky do Prahy na nejbližší termín. Pak odněkud, kde je číslo domu, objednáš taxi směr letiště. Segevovi lidi nás budou určitě přes tvůj mobil odposlouchávat, ujistí se, že chceme odjet. Cestou k letišti mobil vypnem a dročkáři změním trasu; ty ho zavedeš k *Úřadu*. Tam si u generálního ředitele budeme stěžovat na metody generála Segeva."

"Ty chceš jet na ústředí a stěžovat si na něj??!! To nevyjde!!!"

"Proč ne??"

"Nedostanem k řediteli!!!"

"Ale jo. Znáš přece postupy."

"Znám, jenže problém... nemám kartu ani kód! Nevyjedem do patra! Kódy ke výtahu se pořád mění!"

"K *výtahu*. – Tak holt půjdem pěšky."

"Nejde pěšky k řediteli!"

"Aha. – A nemůžeš ty kódy nějak sehnat?"

"Rein theoretisch...* jo, u agenta v recepci, když jsem v seznamu zaměstnanců! A tam už nebudu!"

* Čistě teoreticky...

"Bin längst gestrichen von der Liste!"*

"Já vím, Majuš, ale musíme to risknout. Přece se nevzdáme."

Zavrtí hlavou. "To ne, Valkýro." Konečně spatřím bojovný záblesk v jejích očích. "Zkusíme to."

"Jasně, tu popravu Segevovi osladíme! Má smůlu, neměl nás nechat naživu." Zatřesu krátce hlavou. "Brr! Pořád ti mám dojem, že mě některá z kulek zasáhla. Ještě teď mě obchází mráz. Byl to děs! Měla jsem srdce až v gaticích." Políbím svou ženu na rty a ona mě obejmě kolem pasu. Lyrická chvílka trvá jen pár sekund.

Kráčíme pomalým tempem směrem od moře. Těrán je i nadále písčité, mobilní signál se nedá chytit. Podle Maji leží kdesi v nedohlednu na severovýchodě, snad jen pár kilometrů od nás, město Javne. Pout' k němu je v pravém slova smyslu trnitá, Maja má na nohou lodičky, které její chůzi velmi zpomalují. Navíc, musíme dávat pozor, abychom někoho nepotkaly; už proto, že se pravděpodobně stále nacházíme ve vojenském prostoru. Kličkujeme tedy terénem pokud možno mimo cestu a místa, kde by se teoreticky mohl někdo nacházet.

Během pětaticeti minut se dopachtíme cestou necestou, aniž bychom potkaly živou duši, po opakovaném zdolávání bariér z ostnatých drátů, k dálnici číslo 4, odkud se konečně dá telefonovat. Když jsou rezervované letenky do Prahy, pokoušíme se pokračovat dál po vyvýšeném železničním náspu, ležícím na druhé straně dálnice. Nápad to není dobrý, je zde málo místa a chůze mezi pražci je také nepohodlná. Vyzkoušíme i terén mezi silnicí a železničním náspem, ovšem ani ten se pro pěšáky nehodí. Navíc, Maja je teď bosa, kotníčkové boty musela zout, zničily by se. Co počít, do města půjdeme po kraji vozovky. Mé tenisky si navzájem v pravidelných intervalech půjčujeme, takže zanedlouho máme nohy plné odřenin a puchýřů. O špině ani nemluvě.

Původně zamýšlíme dojít až k železniční zastávce Javne Ma'arav,** kde bychom se snad mohly umýt, nakonec ale zůstáváme sedět na zemi ve stínu vysokého jehličnanu v nejbližší ulici jménem ha'Šaron, odkud celé zhroucené objednáváme mobilem taxi směr Bengurionovo letiště. Na jeho příjezd čekáme v tomto odlehlém provinčním místě další téměř půlhodinu, přičemž přemítáme, k čemu asi slouží dlouhá bílá zeď za našimi zády, zda má jít o protihlukovou bariéru, či ne, když ji železniční násep převyšuje o bůhvíkolik metrů.

Po příjezdu taxi se jen těžce zvedáme z písčité země. Muž od volantu na nás kouká divně, jsme mu podezřelí, což asi není divu při naší momentální vizáži, nicméně už po pár okamžicích se jakž takž zklidňuje.

Ne však na dlouho. Ještě v městečku Javne se na naše taxi nalepí, kde se vzal tu se vzal, náš známý červený chevrolet. Jak se dalo očekávat; lokalizovali nás přes mobil mé ženy. O to teď bude náš úkol těžší.

Taxík si to hasí po výpadovce a já jen tupě zírám ven, aniž bych zvládala přijímat zvenčí nějaké informace. Prostě jedním okem dovnitř a druhým zas hned ven. Z místního okolí si nezapamatuju vůbec nic, tím jsem si jistá. Kdo by se také po své vlastní popravě zajímal o vzhled krajiny...

Několika posunky naznačím Maje, aby vypnula svůj mobil a vyndala z něho baterii i simku.

* Ze seznamu jsem už dlouho vyškrtnutá!

** Západ

"Tak. Roško nás právě přestal slyšet," komentuju situaci spokojeně.

"Odbočte vlevo na Dvacátou," říká vzápětí anglicky Maja.

"Proč? Letiště je vpravo, slečno," ohrazuje se řidič.

"Žádná slečna! Paní!" vměšuju se nevrle do hovoru. "Zlato, řekni mu, že pojedeme jinudy, protože nás už zase sledují. Stejný ševrák jako předtím při cestě z letiště. Možná si ho všiml."

Taxikář je celý znejistělý. "Co?! Kdo vás sleduje? Policie??"

"Jeden chlap z firmy, nalepil se na nás už v Praze."

"Kdeže??"

"V EU."

"Aha, v EU... Berlín, že jo?"

"Ne, Prag."

"Prag??"

"Praha."

"Eem...?"

"Václav Havel."

"Jo, Havel! Byl prezident! Zním! – A kdo jste vy?"

"Zhatily jsme důležitý... ehm... *obchod*. Pomozte nám," vysvětlujeme.

"Obchod?? – Musím to ohlásit na centrálu," míní řidič nervózně.

"Nic nehlašte, zaplatíme vám."

"Jsem povinen nahlásit dispečinku změnu cíle jízdy."

"Uděláte to pak. – Hele!" Zamávám mu padesátieurovou bankovkou před obličejem a pustím mu ji do klína. "Jeďte dál a držte se instrukcí mé ženy."

"Tak dobře... Koho??!!!"

Ukážu vedle sebe: "Má žena."

Na taxikářově čele spatřím pot, když se otočí dozadu. "Neříkejte..." Chvilí mlčky řídí. "Kam... pojedeme... když ne na letiště?" zeptá se pak stísněným hlasem.

"Zatím rovně," odvětví Maja. "Nebojte, neproděláte, dostanete další peníze, tohle bylo mimo cenu."

"Okay... Mně to bylo hned divný... haŠaronova ulice v Javne... a pak vy dvě... seděly jste na zemi jak po bitvě... dočista bez zavazadel... Prý na letiště..."

"Sjeďte z Dvojky vlevo na Čtvrtou," velí Maja.

"Tudy myslíte? Po Namirce?"

"Jo." Maja se otáčí dozadu a pak na mě: "Roško je pořád vzadu, Valkýro, takhle se nikam nedojedem, zadrží nás."

"Musíme vymyslet nějakou fintu, vysvětlí mi další cestu."

Provoz na silnici je náhle dost hustý. "Zařaďte se vlevo a odbočte na Arnoldovičovu," instruujeme řidiče.

"Rozumím."

"Pak hned vlevo na rečov* Varod. – Už jsme skoro na místě."

"Na Annu Varod??"

"Mhm."

* ulici

"Počkejte," skočím své ženě do řeči, "zůstaňte v pravém pruhu a na křižovatce vyražte nečekaně vlevo. Dost riskujeme, ale třeba to vyjde. Třeba ti za námi nestihnou odbočit. A řekněte mi, kolik dělá jízdné, zaplatím vám předem." Podávám řidiči dalších padesát eur.

"To je moc peněz za tak krátkou cestu," ukáže na tachometr, který nás v tuto chvíli vůbec nezajímá.

"Ah, jen si to vemte! Musíte těm za námi zablokovat cestu."

"Mám odbočit na Šeferův bulvár?"

Maja pokládá řidiči ruku krátce na rameno. "Na Ben Šefer v žádném případě nevjíždějte! Zastavte co nejdříve na Varod, ale mezi auty, ne až dole na téčku! Tak, aby vedle vás nemohl nikdo nemohl... durch."

"Dobře. – Nemíříte náhodou do támhle těch... baráků?? Do Lamar-Ofry??"

"Uhodl jste, a musíme tam být dřív než ti za námi, jinak se nám zle povede."

"Tak vy dvě jste z Ofry... A ti druzí?"

"Taky odtamtud. Boj partikulárních skupin té samé obchodní firmy."

"Chápu. Zdá se, že mám proti vám klidné zaměstnání. Hodně štěstí při vašich... *obchodech*. – A vy mně teď držte palce! Pozor, jedu!!" Téměř na konci křižovatky přidává plyn a strhává vůz vlevo, aby se akrobatickým, velmi nebezpečným manévrem vrátil skrz protijedoucí vozy do ulice Anny Varod. Prosviští ji nejvyšší rychlostí, jakou může, a dole, v místě, kde končí řady zaparkovaných aut, se zahvízdáním gum zastaví. Maja si vyzouvá značkové lodičky a následně vystupujeme. Dveře po obou stranách ponecháme otevřené. Pomalým krokem zamíříme dolů k rohu světlé budovy. Taxikář beze spěchu obchází své auto, aby oboje dveře zabouchl. To už se za ním ozývá zuřivé troubení.

"Bacha, jsou tady! Jak nás dostihnou, už se dovnitř nedostanem! Kde je vchod, Majo??" křičím šeptem, jakmile periferním zrakem zaznamenám nad námi v ulici podezřelé stíny, a zrychluju krok.

"Nach rechts! Vpravo!! Kolem zdi!!" ozývá se vedle mě.

Kličkujeme mezi motorkami, které tu zřejmě odstavují zásadně na chodnících, ve snaze oběhnout nevysokou zídku, kryjící přízemí Lamar-Ofry. Za námi se ozývá křik a hlasité zvuky běhu. "Kam, Majo, kam??!!" ohlédnou se.

"Tam!!!"

Zamírím příslušným směrem, jenže tady je další zeď. "Kudy??!!"

"Rovně!"

Sprintuju dál, za sebou slyším capkání bosých Majiných nohou. "Schody! – Rychle! – Schody!"

Uffff, konečně vchod! Prolétneme jím a než se kdokoli stačí vzpamatovat, stojíme v recepci u okénka. Jsme tu dřív než Roško a jeho lidi! Zvládl jsme to, finta s taxíkem vyšla!

Za sebe se radši nedívám, sice jsme se dostaly do přízemí, což je samo o sobě malý zázrak, ale... děj se vůle Páně; v mžiku nás obklopuje horda snad dvaceti strážců obojího pohlaví. Bariéra z nich je tak pevná, že by skrz dle mého soudu neprorazil ani zdivočelý slon. Část ochranky drží v rukou samonabíjecí pistole, skloněné k zemi. Žádný útok z naší strany očividně nehrozí, takže pouze vyčkávají, co uděláme. Náš *přítel* Roško se tu jen mihl, momentálně není vidět, nejspíš běžel podat hlášení. Ve vchodu do budovy se navíc rojí uniformovaní policisté. Jen bůh ví, kde se tu tak nahonem vzali.

Muž za okénkem sjede nejistým pohledem hromadu fízlů, stojících za námi. "Co se tu ksakru děje??! Kdo jste??!"

"Agentka U-Ursula," šeptne do okénka zadýchaná Maja. "Prosím kód do ředitelského poschodí."

"Ursula říkáte?" odloží devítimilimetrovou berettu, kterou až dosud skrýval pod stolem, naklepe jméno do počítače a zavrtí havou. "Nejste v seznamu, agentko."

"Ale byla jsem! Nahlédněte do loňského oddílu!"

"Ano, tady to je, byla jste v evidenci, ale vyřadili vás. Kód tím pádem nemůžete dostat, to přece víte. Ostatně nemáte ani čipovou kartu, nebo ano?"

"Ne, už ne."

"No vidíte; žádná karta – žádný přístup."

Maja se nevzdává a přesvědčuje muže za sklem dál. "Je životně nutné, abych promluvila... abychom promluvily s ředitelem."

Přidávám významná gesta, jakože s předešlou řečí souhlasím.

"Vy jste kdo?" zeptá se přísně recepční.

"Řekni: *moje žena, agentka Valkýra*," nabádám Maju. "Ať se diví."

"Zot ištý, sochenet Valkyrja," překládá Maja.

"Jaká vaše žena, prosím vás??"

Ukážeme obě snubní prsten.

"Ah, jasné." Recepční zadává jméno do počítače. "Valkýra, Valkýra... mmm... Tak vás tu nemám vůbec, je mi líto, nejste ani v loňském oddílu, ani v seznamu vyškrtnutých."

"Na tom nesejde! Všichni nás tu znají! Jsme ty černý ovce, co zbabraly *Operaci Delila!*" vysvětluju anglicky. "Velký neúspěch služby!"

Recepční agent si přejíždí čelo konečky prstů. Hledí na mě s nedůvěrou. Teprve když mu Maja výrok zopakuje, přisvědčí a zvedne telefon. "Podám o vás informaci. – *Operace Delila* říkáte?" Chvilí hovoří, přičemž kýve v pravidelných intervalech hlavou. Pak ukáže prstem vlevo. "Vědí o vás. Počkejte u výtahů, agentky. – A vy se prosím vás obujte." Poslední poznámka patří mé ženě, která drží své lodičky stále ještě v ruce.

Kordon střelců kolem nás se pomalu rozestupuje, někteří odcházejí, zbylých několik stojí v odstupu dvou tří metrů v liduprázdné přízemní hale, kterou pravděpodobně před naším příchodem preventivně evakovali. Jedna ze zbylých strážců, urostlá žena s pistolí za pasem, setrvale mobiluje. Nejspíš někomu v budově hlásí, jak se situace vyvíjí. Pokud dobře vidím, její zbraň má natažený kohout.

Z výtahové kabiny následně vystupuje elegantní, asi třicetiletý chlapík v kvádru. Typická globalizovaná kravata. *Rafi Gal* stojí na jmenovce připnuté na jeho saku, tedy pokud to správně čtu. Zopakujeme před ním to, co jsme už řekly v recepci. Zdá se ale, že tohle bude úředník tak zvaný zamítací. Vybraný člověk, co se nasazuje tehdy, když je třeba někoho odpálkovat, ale neurazit. Agent *Rafi Gal* nám prost jakýchkoli emocí sdělí, že naše *stížnost na generála Segeva bude přetlumočena na nejbližší schůzce vedení služby*. Tím má celou záležitost za skončenou.

Trváme na svém, aby nás zavedl k řediteli. On si však v klidu, jako by se nechumelilo, přivolává výtah. "Můžete se spolehnout, vaše stížnost bude projednána, teď prosím opusťte budovu," mávne ledabyle rukou směrem k východu.

Zdá se, že náš plán ztroskotál. Mám vyjednávání pokrč, musíme na to jinak. "Řekni mu, Majo," ozvu se razantně, přičemž divoce gestikuluju a nemám daleko k tomu, abych zahrozila pěstí, "ať ihned zavolá někoho kompetentního, kdo nás dovede ke generálnímu řediteli!! Pokud on naši stížnost nevyslechne, sebereme se a zajdeme do nejbližší zahraniční televize, kde si nás poslechnou velmi rádi a za hodinu bude na všech zpravodajských serverech, jak generál Segev, aby očistil své jméno a aby se pomstil, unesl za bílého dne dvě turistky, odvezl je na opuštěné místo, kde po nich nechal střílet čtyřmi speciály z průzkumného oddílu, nebo co já vím odkud!!"

Maja můj křik překládá, sama při tom také křičí a zamítací úředník Gal v průběhu hovoru pomalu, ale jistě bledne. "Ano... ano... jistě... chápu... okamžik, prosím," vypraví ze sebe napjatě. Chvilí váhá, pak sahá pro mobil. Odvrací se od nás, aby několik minut tíše, avšak naléhavě telefonoval. Když skončí, rozpustí nevýrazným gestem ruky skupinu zbylých střelců. "Pan zastupující ředitel vás přijme, agentky," zaznívá z jeho úst téměř vlídně.

"Díky. – Vidíš? Vydírání funguje i tady," procedím mezi zuby směrem ke své ženě.

"Doufejme..."

"Chtěli jsme mluvit s hlavním šéfem, nikoli se zástupcem," vrčím sveřepě na kravatu při jízdě výtahem.

Maja větu přetlumočí. Poté se dozvídáme, že generální ředitel není momentálně přítomen, nicméně se našeho slyšení zúčastní prostřednictvím konferenčního videoterminálu.

Po pár minutách čekání nás zjihlý zamítací úředník zavádí přes několikery vypolstrované dveře do dobře klimatizované místnosti, která mi jako pracovna ředitele jedné z nejexponovanějších zpravodajských služeb ani trochu nepřipadá. Na to je příliš prostě zařízena; není tu de facto nic vyjma masívního prázdného odřeného stolu. Chybí dokonce i telefon. Proti stolu stojí dvě proutěná kavárenská křesílka, která jakoby sem ani nepatřila. Napravo na zdi visí plochá obrazovka, jejíž uhlopříčka má snad tři metry. Vedle ní vyčnívá šikmo na zeď umístěný objektiv kamery, připevněný k bočnímu rámu obrazovky.

Za stolem tu sedí asi padesátiletý muž s vizáží obyčejného úředníka. Zdání klame, obyčejný rozhodně není, Maja ho velmi dobře zná, nic překvapivého, vždyť tu byla donedávna jako doma, a hned mi ho také představí; je to zastupující ředitel služby generál Chajm Gadi. Ve vedení jsou jak se zdá samí bývalí vojáci a generálové k tomu; jako kapitán začínám mít komplexy méněcennosti.

"Na'im me'od," zahuhňám, jako že mě těší, snad jsem to řekla správně, a krátce kývnu hlavou. Jsme poté obě vyzvány k usednutí. Na panelu, až dosud ztemnělém, naskakuje obraz. Lze na něm spatřit sedícího muže s nasazeným mikroportem. Díky ostrému protisvětlu na něho není téměř vidět. Gadi nám sděluje, že jde o generálního ředitele služby, označovaného písmenem Tav. Nedá se určit, kde se tento hodnostář nachází; může být za oceánem, ovšem, může být i ve vedlejší místnosti.

Myslím, že bych mohla začít s proslovem: "Ještě než se zaměřím na naši stížnost, pánové, chci znovu vyjádřit politování nad neúspěchem *Operace Delila*, k němuž došlo naším aktivním přispěním," spustím svou řeč, kterou Maja simultánně překládá. "Opakuji, a řekla jsem to i generálu Segevovi, že naším cílem nebylo způsobit škodu. Jednaly jsme sobecky, připouštím, respektive bez ohledu na státní zájem, nicméně... stalo se, a... za nastalé situace mohu říct už jen jediné: mrzí nás to, omlouváme se." Uf... dvakrát diplomatically to nevyznělo, ale... nešť.

"Teď k vaší stížnosti," pronese do nastalého ticha zastupující ředitel, a přeruší tím mé úvahy. Skoro to vypadá, že se chce předešlému tématu vyhnout. "Řekněte nám přibližnou časovou posloupnost událostí."

S Majou se navzájem doplňujeme v líčení naší nedávné popravu, počemž já informaci doplňuji o podezřelou účast agenta Roško.

"Co od nás požadujete?" zeptá se věcně zastupující ředitel.

Koukneme s Majou na sebe. "Požadujeme, aby generál Segev tady před vámi celou věc vysvětlil."

"Jinými slovy, chcete se Segevem konfrontovat," oznámí obrazovka bez otázky.

"Přesně tak, pane řediteli."

Oba šéfové služby spolu krátce hovoří. "Souhlasíme," řekne poté zastupující ředitel. "Pan generální chce ještě vědět, jak se zachováte v případě, když se pan Segev k celé... ehm... věci postaví negativně."

"Máte na mysli, že může to, co my dvě tvrdíme, popřít," odpovím zcela nediplomatickou řečí.

"Ovšem."

Pohlédnu sveřepě na zastupujícího ředitele. "K tomu nedostane příležitost."

V místnosti panuje chvíli ticho. "V pořádku, agentky. Nechám generála Segeva sehnat. Počkejte prosím v předpokojí, pošlu vám někoho s drobnými mincemi do automatu na kávu."

Když jsme mezi dveřmi, zaslechnu, jak generální ředitel Tav na obrazovce cosi říká. V předpokojí se na to zeptám své ženy.

"Šéf chtěl vědět, cos tím myslela."

"Ahá! Zamotalo jim to hlavu, to je dobře!"

Maja na mě pohlédne se spodním rtem mezi zuby. "A cos tím vlastně myslela??"

"Nech se překvapit."

"Ty na Segeva něco máš?"

"Možná."

"Ale co??"

"Vyčkej času, budeš mrkat."

"Jestli ho nějak přelstíš, Valkýro, to teda Hut ab – ee... klobouk dolu."

"Hehe, lstí a klamem... však to heslo znáš," uchechtnu se. V ten samý moment se otvírají dveře na druhém konci místnosti a přichází k nám... tadaá!... překvapení... kdo jiný než náš starý známý z Prahy Ruzyně.

"Agente Roško! Baruch haba! Mašlomcha hajom?!"* potřesu mu teatrálně pravici. "Celou věčnost jsme vás neviděly, snad deset minut, kde jste byl??"

"Díky, mám se skvěle," odpovídá výbornou angličtinou. Podává ruku i mojí ženě. "Zdravím, Ursulo. – Přinesl jsem drobné na kávu, pokud nemáte."

Z kapsy u džín vylovím několik mincí. "Mám tu eura, ty asi nebudou chodit, nebo jo?"

Roško zavrtí hlavou. "Ne, ty ne."

Aniž bych věděla proč, snad abych si ověřila své chabé jazykové znalosti, obracím se na Maju v její rodné řeči. "Ješ... emm... ješ lach škalim?!"**

Zatváří se, jako by kousla do něčeho hodně kyselého.

"Myslím šekely, množný číslo," vysvětluju celkem zbytečně.

Obrací oči vsloup. "Plurál je blbý, říkej radši *šékel*. – Ejn li.*** Vezu sebou jen bankovky a Visa Gold."

"Sladkou nebo hořkou?" zeptá se věcně Roško.

Vyberu si druhou, Maja tu první.

Napřáhnu k Roškovi ruku s eury, abych pokračovala v jazykových kotrmelcích. "Emm... kafe šachor... ma ze?"+

Vymění si nešťastný pohled s mojí ženou.

"*Kama ze*,"++ zdůrazní Maja unaveně.

"Co, já to zas zmotala? To se mi snad zdá...!"

Roško na mě koukne jako psychiatr na pacienta, co o sobě tvrdí, že je Gaius Julius Cézar. Poplácá mě shovívavě po paži. "It's nothing."

Ukážu prstem na kelímek s kávou. "Toda raba lecha,"+++ řeknu uctivě a doufám, že konečně správně.

Maja do mě drcne bokem. "Hele, Valkýro!, ty nepoznáš písmenka, říkáš, jó, ale zpočátku taháš fráze za frází jak kouzelník z rukávu! Pak mi laskavě vysvětli, kdo tě naučil! – Já teda ne!"

Její vyčítavý pohled mě zaskočí. "Samostudium," odpovídám rozpačitě.

"Jen aby! – Se mnou's nechtěla ani slovo!"

"Ba jo, jedno přece," namítám opatrně, abych ji ještě víc nerozzlobila. "Kočka."

"Vím, to jediň, ale i tos pamatovalas špatně! Aramejsky!"

"Fakt?! Tak promiň, zlato..."

Kolektivně usrkáváme z kelímků a rozpačitě po sobě koukáme.

"Venku jste nás pěkně prohnaly," stěžuje si Roško s vyčítavým pohledem, upřeným na strop. "Vyřadily jste z provozu mobilní telefon kvůli odposlechu... vymyslely léčku a ujely nám... vaše taxiablokovalo cestu služebnímu vozu... vnikly jste neoprávněně do objektu zpravodajské služby..."

* Vítejte! Jak se dnes máte?

** máš šekely?

*** Nemám

+ černý kafe... co je to?

++ Kolik (stojí)

+++ Moc vám děkuju. (-> m)

no nevadí... chci se zeptat... jde mi... respektive našim šéfům jde o to, aby se celá věc vyřídila v... ehm... bez rozruchu. A pokud možno bez účasti generála Segeva." Hele, to je mi obrat!

"Nikoliv," říká Maja a rovněž já prudce zavrtím hlavou.

Agenta náš postoj poněkud roztrpčí. "Podívejte, zcela upřímně, pan Segev, agent Behemot, je muž mnoha zásluh a též velmi vážený vedoucí pracovník naší služby. Jako generál má na svém kontě i nespočet úspěchů při svém dřívějším působení v armádě. Pakliže něco prohlásí, náš *Úřad* bude stát za ním, s tím prosím počítejte."

"Opravdu?" otázku se formálně. "I když nemáme motiv obvinít ho z něčeho, co neudělal? I když jsme my dvě a on jeden?"

"I když vás bude sto. Bez urážky."

"Mhm..." ušklíbnu se. "Máte na mysli případ, agente, v němž půjde o tvrzení proti tvrzení, předpokládám."

"Ovšem."

"A v případě, že popření nebude díky důkazům možné, co bude pak, e?"

Náš kávodárce očividně znervózní. "Díky důkazům? Mmm... nemyslíte doufám ony dva údajné pruhy látky na oči?"

"*Údajné* říkáte... aha. – Nikoliv," usměju se líbezně, "já mluvím o skutečném důkazu."

"Vy snad nějaký máte?"

"Co když mám? Bude stát *Úřad* za Segevem, nebo za důkazy?"

"No... to je... dobrá otázka... v tom případě bude situace... ehm... složitá. – Okamžik, prosím." Bere mobil a v rohu místnosti telefonuje.

Maja po mě háže nejistými pohledy. "Blafuješ, nebo ne?" šeptá.

"Uvidíš."

"Buď opatrná! Prosím! Ať nejdem do dalšího do průšvihů!" naléhá roztržitou češtinou.

"Bez obav, zvládneme to."

"Nemůžeme jít samy proti celému *Úřadu*, ze mesukan!!" tvrdí naléhavě a v rozčilení upadá do rodného jazyka, což se jí obvykle nestává. "Es ist gefährlich!"* opravuje se, abych jí rozuměla.

"Ne, neboj, es ist außer Gefahr,** jdeme výlučně proti Segevovi, respektive chceme, aby přiznal barvu, to je všechno. Heled', horší než předtím na pláži to už být nemůže, nebo jo?"

Roško se k nám vzápětí vrací. "Jsem zplnomocněn ředitelem nabídnout vám... jistou formu kompenzace..."

"Ne, ne, ne, agente, nic takového!" přeruším ho. "Nejdřív jste nás od cesty sem bezdůvodně odrazovali, pak na nás vyrukovali vaši střelci a vy nás teď chcete odbýt?! Na to zapomeňte, nejsme šlapky, nedáme se koupit!"

"Kompenzace nemusí být materiální."

"Vážně? Tak jo, okay, zapomeneme na to. Když se tady Maja bude moci vrátit do státní služby. Tím samosebou nemyslím to, co dělá teď; dejchání na razítka a zjišťování, zda pan Novák, co míří na dovču k Mrtvýmu moři, neplánuje v hotelu otevřít pikslu švédského surströmmingu a otrávit tím smradem všechny hosty. Prostě, když jí dáte práci odpovídající jejímu vzdělání, schopnostem a íkvé."

Roško zavrtí hlavou, evidentně nerad. "Změna pracovního zařazení *bývalé* agentky Ursuly není momentálně na pořadu dne." Oficiálně formulovaná fráze zazní skoro lítostivě.

"Prima, když není, pak trváme na konfrontaci."

Roško pokrčí rameny a povzdychne si. "Dobře, ohlásím řediteli, že dohoda není možná."

* Je to nebezpečné!

** je to bezpečné

"Udělejte to."

Sedíme dvacet minut osaměle v něčem, co by se při trošce fantazie dalo označit za čekárnu. Maja je nervózní, já sice klidná, nicméně zvlášť dobrý pocit z naší hry s ohněm stejně nemám. Zmocňují se mě různé druhy pochybností, zda jednáme správně, respektive rozumně, zda je to opravdu bezpečné, jak jsem před chvílí tvrdila, a pevně doufám, že jsem nepřecenila naše síly.

Konečně nás agent Roško odvádí zpátky do místnosti s videoterminálem. Za stolem po ředitelově pravé ruce spatřím generála Segeva. Své emoce nedává nikterak znát. Bezpochyby si je jistý svojí silou, převahou i vítězstvím. Ihned si povšimnu, že nemá ty samé polobotky jako předtím. Tyhle jsou tmavě hnědé, ty první byly černé. Nakláním se ke své ženě. "Koukni, má jiný lakýrky. Do tamtěch mu vlezl písek."

Maja ztěží potlačuje smích. "Důstojně! – Prosím!!" naléhá šeptem a úporně nutí svá ústa do vážného výrazu.

Nevyřčenou otázku ráda zodpovím. "Muvila jsem o tom, pane řediteli, že generál nemá ty samé boty jako před třemi hodinami na pláži u Palmachimu."

Segev, ani nikdo jiný, celou věc nekomentuje.

"Mluvily jste o nějaké důkazu, který by..." zastupující ředitel udělá významné gesto rukou.

Rovněž nereaguju. Rozhlédnu se po místnosti. "Chybí tu agent Roško, kde je?, už jsme si na něho zvykli."

Zastupující ředitel generál Chajm Gadi ukáže palcem přes rameno. "Sedí ve vedlejší kanceláři a zpracovává vaši případnou českou komunikaci, kterou by náš elektronický systém nemusel správně interpretovat. Překlad nám poběží na spodní části videoterminálu."

Ted' mě převezl. Nezmůžu se na odpověď. Beze slov uznale přikývnu.

"Proč tu vlastně jsem?" zeptá se nechápavě Segev. "Mám spoustu práce."

"Ta chvilka vás už nevytrhne, generále," odpovím namísto tázaného. "Na tamté pláži pod leteckou základnou Palmachim jste se zdržel víc."

Zatváří se nechápavě. "Promiňte... já... my dva se známe?"

Generál je skvělý herec. "Ale no tak, postavte se k celé věci s nadhledem, hodným vašeho postavení."

Zavrtí hlavou. "Nechápu. Nepamatuji se, že bych vás někdy viděl." Zadrží mou řeč gestem ruku. "Aby nedošlo k omylu: znám vás velmi dobře, máte u nás pod kódem *Valkýra* dvouigabajtový osobní spis. Podobně jako agentka Ursula. Napáchaly jste v minulosti tolik škody, že na vás opravdu nelze zapomenout."

"Rozumím. Ale jinak jste se se mnou nikdy nesetkal, chcete říct."

"Nikoliv." Obdaří mě krátkým, rentgenovým pohledem. "Máte širší ústa, úzké rty, koutky mířící lehce vzhůru, symetrický pětiúhelníkový obličej, oči v rovině, vysoké čelo, pamatoval bych si tak výraznou tvář. Ostatně myslím, že do problému začínám vidět," Segev si povoluje kravatu. "Onehdy, po krachu Operace... ehm... Delila, jsem agentku Ursulu poněkud ehm... stiskl. Asi víc, než mohla unést, a snad i víc, než jsem měl. Jenže nás tehdy tlačil čas, nebylo na výběr. Chápu, že agentka utrpěla jistou... újmu, která může být i eventuální motivací k nějakému následnému pofidérnímu obvinění mé osoby."

Upřu zrak na svou ženu. "To nemyslí vážně!"

Maja zavrtí hlavou, pak pokrčí rezignovaně rameny. Je ze svých bývalých nadřízených pořád úplně pať, jak odhaduju, takže pouze tlumočí a sama radši nic neříká.

"Máte můj obdiv, generále," pokývám významně hlavou, "jste skutečný profesionál. Celé jste to obrátil proti nám. Sicilská obrana, pokud se nepletu, napadení dámského křídla; ne že vy jste poškodil nás, naopak, my chceme *vás* poškodit! To je teda vrchol!"

Segev vstává. "Promiňte, opravdu nemám čas na plané diskuze."

"Neodcházejte, generále, už končím. Takže naposledy: žádný únos z dálnice nebyl, žádná poprava se nekonala, je to tak?"

"Poslyšte, vážená, nejsem zvyklý nechat se takto vyslýchat od nějaké..."

"Rega:* jak tedy vysvětlíte, když jsme se my dva nikdy nesetkali..." sáhnu opatrně do pravé kapsy, "že mám u sebe tužku s vašimi otisky?? – Podal jste mi ji k podepsání vašeho pamfletu přesně takhle!" ukazuju. "Bude na ní celý váš palec! A jistě i části dalších prstů. Stačí otisky sejmout a porovnat."

Náš protivník dopadá zpátky do křesla. Mlčí.

"Generále?" zazní netrpělivě z videoterminálu.

"Generále??" z důrazem na otázku zopakuje zastupující ředitel.

Obličej Segeva nesignalizuje prohru, spíš připomíná tvář šachisty, který usilovně přemýšlí, jak odvrátit nevyhnutelný mat.

"Partie skončila, na G9 táhnout nelze, takové pole na šachovnici není," udělám rukama výmluvné gesto.

Podívá se na mě, aby zjistil, zda se mu vysmívám. Uhnu očima a s napjatým, vážným výrazem ve tváři pohlédnu k zemi. Snad pochopí, že má šachová poznámka nebyla myšlena jako posměch.

"Považoval jsem to za nutné," řekne nakonec Segev s očima upřenýma na zastupujícího ředitele.

"Ale co, generále??" zeptám se ho prostřednictvím Maji.

"Zjistit, co jste vy dvě vlastně zač."

"Aha. – Celou věčnost nás v Praze šmírujete, ale pořád nevíte, kdo jsme? Tomu se zdráhám uvěřit."

"Věřte si, čemu chcete, je to tak. Torpédovaly jste veledůležitou operaci našich služeb. Bez zlého úmyslu – údajně. Chtěl jsem vědět, zda je to pravda. A na čí straně stojíte."

"A to jste poznal při té naší... exekuci?"

"Poznal. V mezních situacích vyjde pravda vždycky najevo. Pokud by vás kdokoliv najal – lhostejno zda Čína, Rusové, Britové, nebo kdokoli jiný, nikdy byste se nenechaly zabít. Každý profesionál, ať vyzvědač, sabotér či vlivová osoba z kulturní země, podstupuje riziko za vysokou finanční částku. Pokud je tento člověk odhalený, pokusí se vyjednávat, manévrovat, v extrémním případě přejít na druhou stranu. Nikdy se nedá po dopadení zastřelit! Jako vy dvě!!" Pohlédne na mě se vzteklým úsměškem, zavrtí hlavou a poklepe si ukazovákem na čelo. "Takže jsem musel přijmout fakt, že jste nelhaly; *Operaci Delila* jste nezmařily záměrně, nejste tudíž diverzantky, jak se zprvu zdálo, nýbrž pouze dvě hloupé romantičky, pro naši organizaci stejně zajímavé jako Šeherezáda z Pohádek tisíce a jedné noci."

Jakmile dozní Majin překlad, hlasitě se rozesměju, přičemž se několikrát plácnu oběma oběma rukama do kolen. Tohle je fakt síla...! "Slichá – omlouvám se," přidávám patřičné gesto rukou, "generál to řekl na můj vkus příliš barvitě." Vidím, že i Maja špulí rty, aby se nesmála.

"Požadujete zápis z tohoto jednání, případně nějakou formu omluvy?" zeptá se věcně obrazovka.

Maja zavrtí na místo mě hlavou, neboť se ještě pořád směju. "Nikoliv, rozhodně ne," řeknu nakonec. "Omluvou pro nás je fakt, že..." ukážu na svou ženu, která mou řeč bystře doplní: "...že vyšla pravda najevo."

"Přesně tak," procedím mezi zuby já.

"Jste ochotny... prověrku ze strany generála Segeva emm... akceptovat?"

Prý prověrku! Pohlédnu na svou ženu. Lehce přikývne.

"Ale ano, co jiného nám zbývá," připouštím s lehkým sarkazmem.

* Moment:

"Dobře, vedení služby bere váš závěr na vědomí. Ještě maličkost:" Obrazovka udělá krátkou pauzu. "Předtím padly z vaší strany jisté hrozby o informování zpravodajských serverů."

Zavrtím okázale pravou rukou. "Nic takového nebylo v plánu. Šlo o účelový tah, prostě... chtěly jsme, abyste nás, vzhledem k závažnosti problému, za každou cenu vyslechli. To se stalo, vyříkali jsme si to na domácí půdě jako vojáci," pokračuju. "Generálovy pohnutky v souvislosti s *Operací Delila* víceméně chápeme, přestože jsme názoru, že věc šlo řešit i jinak, například rozhovorem tady na ústředí. To už teď ale není podstatné. Jak praví bible: *et milchama ve'et šalom*.* Pro nás to první skončilo, děláme za naší stížností tímto okamžikem tlustou čáru. Máme jen jedinou prosbu."

"A to?"

"Chceme pobýt tři dny v Haifě u rodičů mé ženy."

"Vaše cestovní doklady jsou v pořádku – ergo, žádný problém," míní zastupující ředitel.

"Myslím *pobýt*, aniž by po nás někdo střílel." Ostře a vyčítavě řečeno, vím, nicméně upřímně.

"Ovšem, buďte bez obav, dáme vám k dispozici policejní auto i s řidičem. Ten se postará o vaši bezpečnost po celou dobu pobytu v zemi. Vyzvedne vás za třicet minut před vchodem do této budovy."

Jsem já to ale blběna! Svými pochybnostmi jsem vlastně sama legalizovala naše další sledování! Za této situace by nebylo taktické proti doprovodu protestovat, takže jenom přikývnu.

Pomaloučku vstáváme. "Jom nifla – přeju hezký den," říkám coby pozdrav. Loučení působí poněkud mrazivě, zvláště k přihlídnutím ke generálu Segevovi, nicméně i to nakonec za úporného přemáhání zvládáme.

Ještě v budově, při čekání na výtah, Maja pokýve uznale hlavou. "Skvělý, Valkýro, ta propiska, fakt, respekt. Zas to ukázalo, kdo z nás dvou je lepší."

Mávnu rukou. "Mmm... nech to být, kočko. Měla jsem kliku, že si toho nevšimli, nic víc."

"Ba ne, Valkýro, tady se platí nápad. – A já...? Já nic. Nevadí... miluju džob překladatelky..." posteskuje si následně. "Mohla třeba podávat zákusky, než si to vy, chlapi, do... jednáte. Nebyla jinak k ničemu..." Zimomřivě si promne ruce.

"Chlapi říkáš? To mi lichotí. – Ne, vážně, bylas okay, Majo. Víím, že máš před nimi respekt, chápu to. Bylas dobrá. Jako vždycky. Já někdy jednám příliš... přímo, něco plácnu, znáš mě, potřebuju k sobě někoho rozvážného, kdo za mě myslí."

"Ale vůbec, Valkýro. Překvapilas, ty umíš jednat diplomatisch, nečekala jsem. Asi tě pořád ještě neznám dost. – Už sis rozmyslela?" mění zničehonic téma hovoru.

"Ale co, Majo??"

"Říct, kdo tě učil hebrejštinu."

Pohlédnu jí zpříma do očí. "Nikdo, zlato, jen já sama, a jenom pár vět."

"Učila ses věty, když neznáš písmo?"

"Vlastně tiskací otiot celkem znám, psací míň. – Proč nám asi přidělili poldu...?" odbočuju rychle. "Aby nás chránil, nebo aby nás hlídal?"

"Asi obojí..." míní skepticky má žena a dál mě už nezpovídá.

* je čas války a je čas míru

/2/ čas míru

Stojíme před komplexem Lamar-Ofry na rohu ulice Varod a čekáme, co se bude dít. Já si prohlížím nejbližší okolí, které podle mě ničím zvláštním nevyniká; frekvence aut je tu nevýrazná, lidé chodí kolem jen poskrovnu. Čtyři bytelné úřední budovy, podle Maji vystavěné v brutalistickém slohu – tedy z hrubého betonu – jsou seřazeny od nejvyšší k nejnižší jako žáci při tělocviku. Ani nová omítka jim na kráse nepřidá. Svou nevzhledností mi trochu připomínají podolskou vodárnu; nezasvěcený pozorovatel neví, co se uvnitř skrývá; zda skladiště, či tovární haly. I tady odráží světlá omítka sluneční světlo, které silně bodá do očí. Beru si proto sluneční brýle, bez nichž se sotvakdy obejdu. Maja mé počínání komentuje beze slov chápavým přikývnutím.

Uděláme pár kroků směrem k bulváru Šefer. Na rohu tu z chodníku trčí hydrant, poblíž stojí sloup elektrického vedení, na němž jsou umístěny velké spínače. V přízemí nejbližší budovy vidím klimatizace, v nižším patře pak tenké mříže, nasázené jedna vedle druhé. Na první pohled se nezdají být příliš pevné. Okna, nebo snad balkóny dolních pater, mají zřejmě zakryty.

Šeferův bulvár, rozdělený ve středu travnatým pásem, bude o dost širší nežli jeho kolmice Varod. Za Ben Šeferem se vpředu tyčí tři moderní výškové stavby centra Azrieli, každá o jiném půdorysu. Nejvyšší je, jak mě Maja právě informuje, ta kulatá se svými bezmála sto devadesáti metry. Za těmito trojčaty, na střeše zdravotního komplexu Teda Arisona, lze spatřit velký bílý šálek; podobný, jaký mají v hlavním městě Brazílie. Tenhle bude zřejmě o dost menší.

Zhruba po patnácti minutách čekání staví nedaleko nás bílá dodávka Ford E. Na modrých pružích, co po obou stranách má, stojí bílým písmem *ha'Mišlara ha'Cvajt* – což je, jak tvrdí Maja, vojenská policie. Z dodávky vystupuje neradostně se tvářící agent Roško. Je oblečen do funglnového khaki stejnokroje, který by vypadal jako obyčejný vojenský, nebýt doplněn o bílooranžové rukávy s akronymem C"M, čteno zprava vlevo, což představuje zkratku toho samého, co se píše na bocích dodávky. Další součástí Roškova oděvu je bílá vojenská placatka, která by slušela i kapitánovi vltavské plavby. Tahle čepice svému nositeli moc neseď; pro jeho hlavu se zdá být příliš velká. Značně nás to rozveselí.

Položím své ženě ruku na rameno. "Koukni na něj," ukážu prstem. "Víš ty, co by řekl Josef K., kdyby ho teď viděl?" zeptám se s potutelným úsměvem.

Maja dobře ví, kam otázkou mířím. "An welchem Theater spielen Sie?"*

"Přesně to. – Nezpíváte náhodou tenorový part, agente?" zeptám se s provokativním smíchem.

"Nikoliv."

Obracím se znovu k Maje: "Posílají pro nás starýho podřadnýho herce, kočko, co ty na to?"

"Man sucht auf billige Weise mit uns fertig zu werden,"** odpovídá záměrně hlubokým hlasem coby známý románový hrdina, načech se obě se smíchem bereme kolem ramen.

"Dalo by se diskutovat o tom, kdo z nás tří tu dělá divadlo," kontruje Roško kysele. Pak cukne hlavou a současně ukáže na dveře dodávky, které právě otevřel. "Vlezte si tam, ať neblokuje provoz."

"Díky za milou nabídku. – Mimochodem, agente, kde jste vzal tu maškarádu?"

Otáčí se na mě, aby upjatě řekl: "Patří k ní ještě průkaz a i ten je, věřte mi, pravý, takže vás můžu bez dalšího zatknout, a to hned, aniž bychom čekali do jednoho rána. Takže prosím: žádná extepore. – Rozumíme si."

"Rozumíme, rozumíme," hučí na půl úst Maja.

* Ve kterém divadle hrajete?

** Hodlají s námi skoncovat lacino.

"Agent je sečtělej, zlato, vid'?" říkám směrem k ní.

"To jo. Poznal, že citujeme Spinozu." Opět následuje smích, na což náš řidič zareaguje nechápavým kroucením hlavy.

"Něco nám dlužíte, Roško," vystartuju na něho po chvíli jízdy; mluvím s ním samosebou i nadále anglicky.

"O tom nic nevím."

"Ale víte," ušklíbnu se. "Generál Gadi nám předtím řek, že zpracováváte naše případné české věty. Jak to?!"

Přikývne. "V pořádku, teď už to smíte vědět." Nadechne se, aby skvělou češtinou pronesl: "Já se vlastně narodil v Libni, víte? Mí rodiče emigrovali v roce sedmdesát devět. Tehdy jsem chodil do čtvrté třídy."

"Jééééé!" vykřiknu na Maju, "koukni na to Roško, vono je Pražák jak poleno!!"

"Pracuju na vás od samého začátku. Musel to dělat někdo, kdo zná perfektně češtinu i němčinu, to je přece jasné."

"Tak vy jste Libeňák?! Neuvěřitelný," zavrtím hlavou, "já dřív bydlela na Vinohradech. – Co vaše jméno? Roš přece znamená hlava."

"Znamená, ale nemá to s ní nic společného, jsem vlastním jménem Roman Škop."

"Jo ták, Ro-Ško! Akro ze jména a příjmení!"

Chvíli sedíme mlčky.

"Poslyšte," oslovím znovu řidiče, "nejdřív jeďte k obchodu s céděčky, pak k potravinám, musíme sehnat něco pro rodiče, a mezitím, co budeme nakupovat, zjistěte adresu někoho z bývalé kapely Jericho. Nejlíp pana Šošana. Chci z něho vymámit autogram."

"Počkat, počkat, nejsem sluha, ale hlídač, měl jsem za to, že jedeme k rodičům do Haify!"

"Tam pojedeme pak," na to já.

"Pěkně děkuju..."

"To přezijete, Roško. – Proč nás vlastně máte hlídat?" vyzvídám poměrně agresivní způsobem, zatímco má žena hledí ven na ulici.

"A to se ptáte, Valkýro?! Po všech těch malérech, co jste spolu vy dvě v minulosti napáchaly?! Opilé?! Sebrali vás z chodníku, z louže, zpíté do bezvědomí! Jaké bylo asi překvapení policistů, když na záchytce z kapsy jedné z vás vypadl diplomatický pas?!"

Mávnu bez zájmu rukou. "No jó, Mělník! Ta historka je sto let stará, byly jsme tehdy v prváku na vejšce."

"To nerozhoduje. Také jste napadly věřící v kostele, pokud si to vůbec pamatujete."

"No ovšem, ale by to přesně naopak, Roško, oni napadli nás! Dokonce vyvlekli ze synagogy na ulici! Být tam dost šutrů, začali nás kamenovat!"

"A divíte se? Přišly jste do kostela bez pokrývky hlavy, v podroušeném stavu, a chovaly se nepřístojně, hlučely, líbaly se, a dělaly vulgární posunky na věřící! Ta skupina turistů byli ortodoxní, což to nechápete?! Kolektivně si stěžovali panu velvyslanci! Jaká neúcta k tradicím a hanba, Valkýro! Může někdo takový jako agentka Ursula," ukáže znechuceně palcem přes rameno na mou ženu, "zastupovat naši zemi na mezinárodním poli??! Divíte se, že nemá ze strany státu důvěru??! Nemluvě o tom, že jste hodlaly zhanobit hrob učence ben Becalela!"

"Blbost, Roško, nešlo o hanobení, chtěly jsme vyhrabat zpod Löwova katafalku startér ke Golemovi!"

"A jinak jste normální??!" Poklepe si na čelo a zavrtí hlavou. Jeho oči svítí upřímnou zlobou. "Vy jste se, ženské, z toho chlastu dočista pomátly! Kdybych na vás tehdy nezavolal policii, psaly o vás všechny noviny světa! Vysokoškolačky vykrádající hroby: Pražačka německého původu a občanka státu Izrael! Proboha živýho, kam jste daly rozum, vy dvě?!"

"Připouštím, že šlo o můj blbý nápad," kývu hlavou. "Jenže Maja je příbuzná, tedy Löw je v jejím rodokmenu, pokud vím, takže vlastně..."

"Takže vlastně nic!!" končí diskuzi řidič, který je vzteky ve tváři dočista rudý.

"Okay, Roško, ovšem na druhou stranu... když už jste nás setrvale šmíroval, nemusel jste být zas až takový mraveneček a psát Maje všechno do záznamu. Zkazil jste jí tím kariéru."

"Tak za prvé: vás dvě jsem měl jenom jako nepatrnou vedlejší činnost, abyste náhodou nepropadly pocitu bůhvíjaké důležitosti – pokud jste nebyly spolu, sledovali vás jiní – a za druhé: agentka Ursula si kariéru s vaší vydatnou pomocí pokazila sama. A napsat do hlášení jsem to musel, Valkýro, to snad při vaší nesporné inteligenci pochopíte, udělala byste to samé na mém místě. Abych vás potěšil, v papírech to máte i vy! – Všecko! Krom špatného vlivu na agentku Ursulu a návyku na alkohol, ještě úskočné, mstivé chování, nevypočitatelnost, agresivní, téměř gangsterské instinkty, střídání partnerek, z nichž některým nebylo osmnáct... a moh bych ještě pokračovat."

"Vy jste měl bejt náš táta, agente..." povzdechne si.

Roško rychle zaparkuje. Ruce nechává položené na volant. Zašklebí se na mě přes vnitřní zpětné zrcátko. "Je mi pětáctýřicet, Valkýro, musel bych vás mít v patnácti."

"Už pětáctýřicet let jste synem, agente?, hm, vypadáte mladší."

Mávne rukou; asi mu má parafráze na vyjádření věku v hebrejštině nepřipadá vtipná. "Zanechme nevěcných řečí, tamhle máte obchod s hudebními nosiči. Nepůjdu tam s vámi v případě, že agentka Ursula zůstane ve voze. Když jste spolu, chováte se jak neřízené střely."

"Chodit s námi nemusíte, jak koukám, ve dveřích stojí strážný s detektorem kovů, takže..."

"To nerozhoduje. Jdu s vámi. Na vás dvě žádný metaldetektor nestačí."

"Hmm... Polyšte, agente, to jste i v civilu takový mentor Elimelech, nebo jen ve službě?" Zaslechnu, jak se Maja potichu směje. "Půjdu tam s ní," říká pak rozhodně, a protože ještě pořád mluvíme česky, trochu do hovoru přimotává němčinu. "Das muss ich tun,* slíbila jsem na svatbě, ihr zu folgen... eeee... že ji všude tó... následuju. – Budu. Následovat."

Muž za volantem mávne otráveně rukou. "Jak už jsem řekl; v tom pádě vás doprovodím, abyste zas něco nevyvedly. Honička s vaším taxi prve mi úplně stačila. Vyhlásili jsme kvůli vám stav ohrožení a nechali vyklidit přízemí budovy. Vůbec jsme netušili, co chcete v *Úradu* spáchat. Zda jste od taxikáře nekoupily zbraň, či nádobu s benzínem."

Udělám zamítavé gesto rukou. "Teď už přeháníte, Roško!"

"Nemyslím. Vyznáte se, studovala jste chemii, dobře víte, jakou paseku nadělá trocha těkavé hořlaviny v uzavřeném prostoru."

"Stav ohrožení...?! Teda kdyby mi tohle někdo vyprávěl, neuvěřím tomu. Neříkejte mi, že jste kvůli nám schovali i generálního ředitele!"

"Jistěže ano! Agesívním způsobem jste si vynucovaly rozhovor s ním a při vaší mstivé nátuře, Valkýro, jsme počítali se vším. Onehdy jste někomu z televizního štábu zlomila dvě žebra jen proto, že se na vás špatně podíval. Stojí to ve vašem spisu."

"*Špatně podíval*, jo?! Víte o tom kulový, Roško, do hajzlu prkennýho, máte to z druhý ruky, tak nekecejte!! Ten bejvalej Dederón mě napad, abyste věděl!! Hodil mi hadr na ksicht a dal takovou přes hubu, že jsem vzala druhou vo zem!! Málem mi srazil vaz, scheiß Ossi!!** – Pak to ode mě schytl i s úrokama, ten kokot, na to můžete vzít jed! Jestli to v mém spisu nestojí, tak to tam kurva dopište!!"

"Máte roztomilý slovník, Valkýro, jen co je pravda."

"Jasně. Jsem intelektuálka z ulice, co vyrůstala ve všech možných i nemožných koutech Prahy a Mnichova, takže se ničemu nedivte." Otráveně mlasknu, nemám tyhle vzpomínky ráda. "Ještě jeden dotaz, Roško: proč jste z auta nezavolal ochrance, aby nás nepouštěla, namísto toho, abyste nám

* To já musím

** zasranej Východák!!

pak vyčítal, že jsme do *Úřadů* neoprávněně vnikly, e??!!"

"O tom rozhodlo vedení v součinnosti se mnou a mými lidmi. Záměr varianty jedna byl zadržet vás nejpozději poblíž budovy, nikoli až těsně před vchodem; kvůli možným svědkům v podobě chodců. Uvědomte si, že šlo de facto o interní záležitost *Úřadu*. Nechtěli jsme, aby někdo věděl, že honíme po ulicích naši bývalou agentku, chápete? – No a varianta dvě počítala s akcí v budově. Včetně střelby. Ven byste se v žádném případě nedostaly."

"Aby jo, když tam na nás číhalo padesát statečnejch! No nic... my se jen dost divily, že ve vchodu nikdo nebyl... Proč jste proti nám neposlali druhý auto?"

"Z jednoduchého důvodu: nebyl čas."

"Nebyl čas... jen to přiznejte, agente; převezly jsme vás, že jo? Aspoň trochu."

"Ano; trochu ano."

Maja mi pokládá ruku na rameno. "Pojď už nakoupit, rváči," říká a se zalíbením na mě hledí. "A ne abys někomu lámala žebro."

Já však zůstávám sedět, protože mě zrovna něco napadlo. "Počkej chvíli. Prve byla řeč o Löwovi... Víš ty, kde jsme se my dvě v minulém životě prvně setkaly, kočko?"

"No schválně, Valkýro," zasměje se.

Otáčím se k ní a se zavřenýma očima začínám zasněně vyprávět. "V Praze kolem roku... 1575. Já byla tehdy sotva čtrnáctiletý žabec, co přijel s rodiči do Prahy z Vídně. Nikoho jsem tu neznala, česky mluvit mi moc nešlo... Ale bavily mě procházky po břehu Vltavy, ráda jsem u vody krmila ptactvo starým chlebem. Jednou mě říční tok zavedl až do Josefova. Tady jsem spatřila černovlasou dívku, starou asi jako já, zápasit s velkou konví vody; vláčela ji od řeky směrem k městu. Oslovila jsem ji a byla ráda, že hovoří tak dobře německy, přestože trochu jinak nežli já, rodilá Vídeňka. Dívka se jmenovala Mirjam a já jí nabídla svou pomoc. Odnesly jsme spolu konev až do Široké ulice k domu, v němž bydlela; měl na svém štítu symbol vinné révy a lva. Jinak vypadal celkem obyčejně, ale uvnitř...! Všude ležely krásně barevné orientální koberce, mezi nimiž prosvěcoval mramor, stály tu zlaté svícny s mnoha rameny, plnými zářících svíček, na stěnách visely obrazy s geometrickými symboly a překrásně zdobeným písmem. Viděla jsem i zvláštní aparáty, kterým jsem nerozuměla, mnoho starých tlustých knih, psaných ručně... Navíc tu bylo tolik místností, že se dům zdál zevnitř mnohem větší než z venku. Napadlo mě, že v něm bydlí nějaký pohádkový čaroděj. – Dívka s velkýma černýma očima, jejíž vzhled mě fascinoval stejně jako onen dům v Široké ulici, mně vysvětlila, že její otec, pražský rabín Jehuda Löw ben Becalel, je velký učenec a alchymista, uznávaný nejen dvorem císaře Rudolfa, ale i mnohými vědci v cizině.

Dívka Mirjam mi při dalších schůzkách u Vltavy vyprávěla tajuplné příběhy o stvoření světa, mystických číslech, znacích, hebrejské abecedě, prastarých knihách *Zohar* a *Jecira*, zkrátka o věcech, o jejichž existenci jsem doposud neměla ani zdání. Mé představy o světě, vycházející z latinské bible, byly dost naivní; myslela jsem, že Země je velká, Bohem stvořená placka z hlíny, nad níž kdesi vysoko na stropě visí hvězdy a slunce, aby nám svítily jako pochoděň. Nikdy by mě nenapadlo, že je vše úplně jinak. Také bych bývala nevěřila, že v Löwově domě spatřím přístroj, který umí za šera díky světlu lucerny promítat obrázky na zeď, nebo jiný, co dokáže zaznamenat stín skutečnosti, třeba lidské tváře, na kovovou desku. Má první reakce byla, že jde o zázrak, či kouzlo.

Josefov byla tehdy moc zvláštní čtvrť. Díky Mirjam jsem ji mohla dokonale poznat. Vše tu bylo jiné nežli tam venku, neobvyklé; lidé chodili jinak oblečení, často mluvili nesrozumitelnou řečí, měli jiné obyčeje, muži nosili na hlavách špičaté klobouky, rudé látkové kolečko na oděvu... I kostel tu vypadal jinak nežli u nás, věřící se v něm modlili odlišně... Domy na ulicích, většinou dřevěné, byly mnohem chudší než ty venku... Nemohla jsem uvěřit, že tento podmanivý svět, připomínající cizí zemi, leží tak blízko, kdesi na území Prahy... Navštěvovala jsem Josefov často, aniž bych tušila, že tu lidé bydlí jenom proto, že v jiné pražské čtvrti žít prostě nesmějí..."

"Hezky vyprávíš, kočko. Jak ses tehdy jmenovala?" ptá se zvědavě má žena. "Promiň, už je to pár set let, nemůžu si vzpomenout."

"Přece Bruni."

"No jo, Bruni, už vím. Tvůj otec byl učitel, vid'?" rozvíjí mou mystifikaci Maja.

"Správně. Pendloval často mezi Prahou a Vídní. Učil mě krom rodné němčiny i češtinu, řečtinu a latinu spolu se základy katolického náboženství, ovšem díky tobě, Mirjam, se mi otevřel nový tajemný svět, plný daleko rozsáhlejšího poznání. Jako tvá nejlepší kamarádka jsem měla výsadu poslouchat kabalistické přednášky tvého otce, které pořádal pro skupiny vzdělavců z domova i ciziny, mezi nimiž nechyběl ani věhlasný astronom Tycho de Brahe. – Zprvu bylo vše nesrozumitelné, doslova nad mé chápání; a až po čase, velmi, velmi pomalu mi začalo docházet, co je míněno stromem života s deseti *sefiroty*... co mohlo nastat při *Cimcum*, v čase smrštění prvotního světla nekonečného božského Nic jménem *Ejn Sof* do svého středu, události, která vytvořila dutinu pro náš vesmír... Bylo téměř nemožné představit si *Švirat ha'Kelim*, rozbití šesti sefirotových nádob, vesmírnou katastrofu, při níž vznikla ze světla hmota... Ještě těžší než pochopit bylo vyrovnat se s těmito poznatky. Rychle jsem přestala být bezstarostným polodítětem a stala se *zasvěcenou*; mé vědomosti, přesahující znalosti mého otce učitele, mě ale dost často tížily. Co naplat... řízením osudu jsme se s Mirjam staly v necelých patnácti letech prvními pražskými kabalistkami, nota bene nejspíš i jedinými, neboť žádná z jejích šesti starších sester se o toto prastaré tajné učení nezajímala. Ostatně, není ani divu; kabala bývala od nepaměti záležitostí výlučně mužskou..."

Líbám svou ženu na tvář. "Děkuju ti, Mirjam, za schůzky u Vltavy i za přátelství, které mi od základu změnilo život. Myslím, že jsem tě už tehdy, v roce 1575, milovala."

"Já tebe taky, Bruni..." šeptá mi Maja do ucha. Chvíli se spolu intenzívně líbáme bez ohledu na fakt, že nejsme ve voze samy. Roško u volantu hlasitě funí a pokašlává, zřejmě mu naše důvěrnosti nejsou vhod. Přes rameno na mě vypoulí oči. "Hm... velmi romantické. Takže vy dvě jste se prvně setkaly před 440 lety u Vltavy, říkáte. Jako Mirjam a Brunhilde."

"Jsem si tím skoro jistá," říkám. "Koneckonců jako luriánka věřím na převtělení. Má žena Maja, tehdy Mirjam, spolu se mnou zažila, když golem zdemoloval jejich dům poté, co ustaraný rabín zapomněl v jeho ústech proužek s nevyslovitelným božím jménem. Sama si to nejspíš nepamatuje, tehdy byla moc nemocná, seděla jsem u její postele a držela ji za ruku. Mezi lidmi řádl často mor, a kdoví, zda ho neměla i ona..."

Roško se zatváří pochybovačně. "Nezasvěcený by mohl říct, že vám straší ve věži, Valkýro. Přestože – oceňuji to – vyprávíte velmi přesvědčivě, jako očitý svědek popsaných událostí. Jsem si ale téměř jistý, že všechny vaše vize z minulého života nejsou ničím jiným než manipulací s historickými fakty. Máte literární nadání, řekl bych."

"Myslíte? Našel jste v mém výkladu nějaký lapsus?"

"Já v něm žádný lapsus nehledal. Jen některé detaily dle mého soudu nesedí."

"Jaké detaily, Roško?"

"Za prvé: sefirotové nádoby. Neodešlo jich při rozbití o jednu víc, než tvrdíte?"

"Jsem pouhá kabalistická žačka, ale i tak bych řekla, že neodešlo. Tři první nádoby, *Kéterem* počínaje, září světla *Or Ejn Sof* vydržely, šest se jich rozlétlo na *ha'svarim*, na střepy, a poslední světelná nádoba, desátá – *Malkut* – ta jenom popraskala. – Další výtky, agente?"

"Ano. Oněch potomků ženského pohlaví bylo trochu moc. Perel, Maharalova* žena, měla dcer pouze šest a žádná z nich se nejmenovala Mirjam, to vím jistě, na univerzitě jsem psal jakožto rodilý Pražák semestrální práci s názvem *Legenda o Golemovi*. Prostudoval jsem spoustu materiálů na toto téma. Nebyla vaše Mirjam nakonec nějaký kluk?"

"Zač mě, krucinál, máte, vy cyniku??! Já, a kamarádit s klukem??! Proč asi??!! – Jako dceru Löwových nenajdete Mirjam ani na netu, ani ve starých matrikách. Pouze některé soukromé prameny uvádějí, že si ji Löwovi vzali do péče jako batole poté, co oba její rodiče, což byli příbuzní

* Maharal = zkráceně "Morenu ha'gadol rav lev" = náš velký učitel rabín Löw

příbuzných ze strany Perel, zemřeli při morové ráně. Skutečné příjmení Mirjam mělo znít *Schmelkes*."

"Aha... no když to říkáte... Poslyšte, Valkýro... abych vám taky zalichotil... jste až nebezpečně snaživá, když chcete. A zřejmě i sečtělá. Pokud se všechno neučíte nazpaměť pro jedno jediné použití."

"Nikoliv. Zajímá mě to. Kabala imo dobře koresponduje se soudobou kosmologickou teorií Velkého odrazu, nemyslíte, agente?"

Otráveně se na mě podívá, pak se upřeně zahledí na své rolexky. "Nechtěly jste jít nakupovat?"

"Ještě že jste nám to připomněl..." Obě vystupujeme z vozu.

"Hele, on zůstal uvnitř," podiví se Maja a ukáže palcem na policejní dodávku.

"Asi jsem ho svejma řečma definitivně otráвила."

Chvíli počkáme a když se nic nestane, vydáme se nakupovat samy.

Vracím se z obchodu rozladěná; prastaré CD rockové skupiny *Jericho* nemají, tudíž pro autogram nejedeme. Našeho šoféra tento fakt naopak těší; může zamířit do Haify bez neplánované zastávky.

Dům Becalových v Haifě je jeden ze světlých hranolů v ulici Zrubavel, ležící nedaleko třídy Morija. Místo je to hezké, tiché, odlehle od dopravního ruchu. Dům sám o sobě se ničím neliší od ostatních; je vybaven výkonnými klimatizacemi, dají se tu zahlédnout i elektrické žaluzie, umístěné zvenčí za okny, a také masívní okenice nebo zamřížovaná přízemní okna. Musím přiznat, že mně přijdou místní stavby vesměs podobné. Tenhle dům má mimojiné středně velkou zahradu, je zakrytý zelení stromů a nízkou kamennou zídkou s živým plotem. V boční uličce jsou v živém plotě vidět modré květy. Na zahradě za domem se nachází bazén o rozměrech čtyři krát čtyři metry a krom velkých stromů tu roste i cosi menšího, co kvete v šarlatové barvě. Nejsem si však jistá, zda tento porost nepatří už k sousednímu domu. Ani se na to neptám, protože mě tréma čím dál víc svazuje. "Já ti mám strach jak před maturou.." šeptám Maje do ucha. Cítím, jak mám vysychlo v ústech. "Nejspíš ještě větší."

"Ty a strach?? Z mý mámy??"

"Jo..."

"Úplně zbytečný, Valkýro, máma je fajn, uvidíš."

"Tobě se to lehko řekne, já mám ale špatné zkušenosti s maminkami. Zažila jsem outing, při němž litaly facky. Vlastně to ani outing nebyl, spíš pranice..."

Když vejдем do domu, zprvu to vypadá, že je prázdný. Já samosebou čekala, že nás budou vyhlížet triedrem, či aspoň ostřížím zrakem, jenže poté, co Maja zamobilovala domů, že se zdržíme, osazenstvo se zřejmě rozešlo.

V předsíni se přezujeme do domácích sandálek a zamíříme přes halu a jídelnu do kuchyně, kde Maja tuší svou maminku. Nejradši bych tam nešla, kuchyně bývají malé a jsou v nich ostré předměty. A najednou tam jsme. Paní Regina tu opravdu stojí, plné ruce práce, na plynovém sporáku řadu kastrůlků a ona míchá a míchá. Pak se na nás otočí a já vidím, že je oblečená v tmavěmodrém domácím oděvu a lehké bílé zástěrce. Bude o něco menší než její dcera a také hubenější. Hezky upravené černé vlasy jí sahají na ramena. Ve tváři i postavou je celá Maja. Tedy naopak.

"Šalom... aný Deny..."* vypravím ze sebe stísněně. Následně kladu na kuchyňskou linku kytici,

* Zdravím... jsem Deny...

kterou jsme zakoupily v Avivu.

Žena u sporáku sundává chňapku, aby ke mně napřáhla ruku. "Regina," říká s úsměvem. "Děkuju za květiny."

Maja se dotkne mého ramene. "Deny má z tebe trému, mami, takovou ji vůbec neznám."

"Trému? Kvůli mně?" zeptá se paní Regina rovněž anglicky.

Horlivě přikývnu. "Abyste rozuměla... Maja mi říkala, že pracujete jako státní úřednice. Bála jsem se, že naše setkání proběhne v nějaké oficiální formě. Spletla jsem, tady to funguje možná jinak, ale evropské maminky, to je specifická skupina, víte?, každá z nich si myslí, že jejich dcera byla odjakživa s odpuštěním normální, protože dostávala v dětství vydatnou stravu, jenže pak potkala zlou ženskou, co ji přenačila. Jinými slovy, lesba je vždycky ta druhá, nikdy ne vlastní dcera."

"Nemusíte se mě bát, Deny, já úraduju jenom v práci. A za druhé, ty maminky, o nichž mluvíte, své dcery zřejmě moc neznaly. Já Maju znám, za ženami se otáčela už jako velmi mladá." Paní Regina nás obě sjede pohledem. "Vy ale vypadáte, děvčata! Copak vás zdrželo, vaše letadlo absolvovalo nouzové přistání?"

"Skoro," odpovídám a Maja mě ihned doplňuje: "Musely jsme vystoupit z taxíku a jít kus pěšky. Terénem."

"Aha... tak víte co? Běžte se osprchovat a převléct, nebo si venku skočte do bazénu, já zatím dodělám oběd. Už to ohřívám snad popáté. Nevadí, hlavně že jste už tady. Kufr ti dovezla kurýrní služba před hodinou, Majuš. Dala jsem do tvého pokoje."

"Nemáme vám pomoci s vařením?"

"To není nutné, Deny."

"Dobře. – Škoda, že jste nemohla přijet na naši svatbu, paní Regino, byla to hezká oslava," říkám s lítostí v hlase.

"Opravdu to tehdy nešlo, i když mě to moc mrzelo. Někdo tu musel zůstat. Prohlédla jsem si aspoň fotografie a filmy."

"Váš manžel nám přispěl na prstýnky, podívejte."

Paní Regina přikývne. "Vím. – Růžové zlato. Jsou moc hezké, mají tři kamínky, pak si je ještě v klidu prohlédnu."

"Dva malé diamanty a uprostřed nich větší červený rubín, symbolizující srdce," vysvětluju.

Vážně je fajn mít na zahradě bazén. A ještě ke všemu krytý. Nemůžu se chladné vody vůbec nabažit, a z předešlého stresu, co jsme s Majou prožily, jsem zakrátko vyléčena.

Po koupání máme oběd. K němu rybí polévku a filé s bramborem. Na závěr přijde vhod miska kyselého zeleninového salátu. Čekala bych něco ostrého, orientálního, jenže paní Regina připravila docela podobnou věc, jakou k obědu podávala i moje máma. Tenhle salát krom rajčat obsahuje i nakrájené okurky a papriku. Ochucen je olivovým olejem s citrónovou šťávou, kterou u nás většinou nahrazuje obyčejný vinný ocet. Chuťový rozdíl vcelku nepatrný.

Po obědě přináší Maja fotky z její Bat Micvy. Mám z nich radost. Chtěla jsem mermomocí vidět, jak svátečně oblečena za přítomnosti rodičů a rabína s ozdobným ukazovátkem v ruce předčítá z Tóry, aby později obdržela certifikát, že převzala svých 613 povinností.

Bat Micva, volně přeloženo *dcera příkázání*, platí za důležitý církevní i společenský obřad, kterým se oficiálně slaví dosažení věku pro náboženskou dospělost. Mimo církev se dvanáctiletým dívkám říká: *už nejsi malé dítě, začínáš dospívat, počítáme s tebou*. – Mrzí mě jen, že sebou nemám mobil, abych si snímky na památku ofotila. Tak snad příště...

Maja mě následně provází po domě rodičů. Na chodbě v druhém patře se zastaví, aby otevřela nejbližší dveře u schodiště. "Táta přijde zítra, ale brácha ne. Tady je jeho pokoj," ukazuje rukou do místnosti. "Ari odjel. Prý musel, ale myslím, že se spíš nechtěl setkat."

"Se mnou?"

"S námi."

"Proč? Kvůli náboženství?"

"Přesně. Neuznává svazek žen."

"Jasně, chápu, na to má právo." Ukázu na bratrův stůl. "Zapomněl tu fidlátka, jak vidím. Bude se modlit nasucho."

"Modlitební řemen. Má jich víc."

"Tefilinů?"

"Jo. – Ari bude duchovní, studuje víru, je... charedi."

"Bohabojník. – Orto?"

"Ultra."

"Zbožnej, nebo Odpůrce?"

"Má blíž k druhému. I když je dneska skoro jedno. To." Maja zavírá dveře bratrovy pracovny. Pak se přesouváme se do jejího pokoje. "Šprtalas i církev, jak vidím," konstatuje trochu podezřívavě.

"Jo, všechno, co jsem našla; i muziku; zpěvačkou Avraham počínaje a *Amar rabi Akiva* konče. Dokonce i kostelní písně. Poslouchala jsem kabalistický přednášky o prvotním světě bodů... Chtěla jsem umět rozpoznat řeč. Když pochopíš řeč, dokážeš vniknout do člověka."

Sešpulí rty. "Řekla bych, že vnikneš dobře do člověka i bez řeči."

"No poslyš, odkud máš tyhle dvojsmysly?"

"Přece od tebe, Valkýro. – Tak ty sis nacpala do hlavinky půl internetu. A to všechno kvůli mně?"

"Prvotním impulzem bylas ty. Kvůli tobě se naučím i sanskr, když řekneš."

"Na tom netrám. Ale vůbec, jak to, žes dělala hebrejštinu potajmu, beze mě?! No povídej, a pravdu!"

"Majo... kdybych studovala s tebou, nebylo by to žádný překvapení!"

"Hm. A kdo tě teda učil? Všimla jsem si přízvuk. Dáváš dobrý. V Únii říkaj lidi ŠAlom. Ty ale správně ša-LOM. Odkud víš??!"

"Dělala jsem kurzy na netu. Snad pět, snad šest, nejspíš ještě víc... možná i deset."

"Tolik? Interaktivně?"

"Né, přísahám! Navíc jsem si vzala moc velký sousto, všechno se mi zmotalo dohromady. Nebyl čas na fixaci, a teď z toho mám v hlavě takový velký... mišmaš, paní učitelko."

"No to tě určitě přejde, holčičko," pohladí mě po hlavě. "Ale mohlas říct mně. Se mnou jsi nechtěla."

"Promiň, zlato, napravím to. Dělala jsem to kvůli tobě. Abych sem nepřijela jako drn, co neumí pozdravit mamku své ženy."

"Hm." Sáhne na peřinák pro noviny. "Čti."

"Nezvládnou číst noviny, Majuš, na to zatím nemám, slova sice přečtu, jenže nejspíš s blbými zvuky. Bez nabodeníček jsem v háji."

"Bez čeho??"

"Tečky, čárky; kamác, šuruk, cholam... však víš."

"Aha. Tak přečti název novin. Chci vidět, jak umíš."

"Ffff... zkusím to. – Jsou to dvě slova, to odhadnu bez čtení. *Hajom* ne, to vidím, takže *Achoronot*."

"To je podfuk! – Buchstabiere... ee... hláskuj. Tady, druhý slovo, pozpátku, teda zlevo vpravo."

"Dobře... Tav, vav, nun, vav, rreš, chchchet, alef."

"Stačí." Dá si ruce v bok. "No hele, umíš to!" Hodí po mně pohledem. "Proč říkáš, že pleteš písmo, když čteš, jako když... bičem pleská?!"

"Práská."

"Co?"

"*Jako když bičem práská.*"

"No jo. Ale stejně si budu stěžovat mámě, že naučilas beze mě!"

Je samosebou rozzlobená jen naoko. Nebo aspoň doufám. Na druhou stranu... oči jí svítí docela dost. Možná to není jenom jako! Sakra! "Od teď budu šprtat jenom s tebou, to přísahám!" Vytrčím symbolicky dva prsty.

"Dobře, jen doufám, že v tom není žádná ženská."

"Není, věř mi! Nikdy bych tě nepodvedla, Majo! Protože vím, že kdybych to udělala, nikdy bys mi to neodpustila! Chtěla jsem tě jenom překvapit, fakt. Abys věděla, jaký mám o tebe zájem."

"Tos teda překvapila, Valkýro, to jo... a teď překvapím já tebe," říká. "Pod'."

"Kam?? – Čím mě překvapíš, kočko??"

"To uvidíš. Slova, slova, a skutek... tó."

"Utek?"

"Jo." Sčesává si oběma rukama dozadu své husté havraní vlasy. Dívá se mi upřeně do očí a tlačí mě za ramena před sebou. Couvám, couvám a když už nemůžu dál, padám zády na postel. Zahekám. "Ten chvat neznám, jak se jmenuje?"

Maja se na mně se spokojeným výrazem ve tváři usadí. Vydá několik nesourodých zvuků. "To je japonsky. Užívá se, když chceš sbalit krásnou ženskou. Ty neznáš?"

"To nás v džudu neučili. Vás ve špiónský škole zřejmě jo."

"Na to můžeš vzít jed."

"A co následuje? Katagatame – držení?"

Maja se vsedě posune až k mým kolenům. "Žádný držení." Začne zápasit s opaskem mých džín. "Následuje něco úplně jiný." Jakmile opasek povolí, otočí se ke mně zády. Zpod krátké sukně na mě vykukne její krásně rostlé pozadí. "Jestli nechceš lízat můj kalhotky, Valkýro, měla bys mi je sundat."

Brzy ráno při snídani si přes šálek s čajem všímám, jak maminka Maji pozoruje oknem jídelny ulici. Díky rozbujelé zeleni není z přízemních oken zvlášť dobrý výhled, a tak se ze zvědavosti zeptám, co že se dole pod okny děje.

"Asi se něco stalo, od včerejška parkuje kousek od nás policie," zazní ustaraná odpověď paní Reginy. "Není to dobré znamení."

"Tak to máte pravdu. – Hele, kočko," obracím se ke své ženě, "nebylo by fěr říct mamince pravdu, co ty na to?"

"Okay..."

Hlasitě vydechnu: "Víte, paní Regino... s tím policejním vozem se to má tak: včera jsme měly literárně řečeno *malou srážtičku* s Majiným bývalým šéfem."

"Tak proto jste, děvčata, vypadaly tak zdrchaně!"

"Ano, její někdejší šéf si nás trochu podal a... my si to nedaly líbit. Došlo ke konfliktu a pak jsme se domluvili na příměří, ovšem přesto..." Rozhodím bezmocně rukama a následně pokrčím rameny. "...přesto nám dali agenta jako doprovod," dokončí větu má žena.

"Agentu??"

"Nojo. Je to šušu* převlečený za policajta," vysvětluju zase já. "Údajně kvůli bezpečnosti, jenže

* tajný

ve skutečnosti nás sleduje. Měly jsme v Praze pár incidentů a... nejspíš taky odposlouchávají tenhle dům."

"Dobrý bože, ještě tohle...!" Paní Regina obrací oči vslop. "Doufala jsem, že už to skončilo. Já Maju vždycky varovala, aby se nepouštěla do kontaktů s těmihle lidmi a držela se od nich co nejdál, jenže ona myslela..."

"Asi jste měla pravdu, paní Regino," přikývnu. "Na druhou stranu... kdyby se jich držela dost a vykašlala se na mě, mohla být časem v politice tam, co jsou dnes Miri s Ajelet. – Bohužel díky mně skončila jako tuctová ambasádní úřednice."

Maja zavrtí hlavou. "Kdepak kvůli tobě! Nikdy jsem nestála o to dělat politickou kariéru doma! Chtěla jsem se angažovat venku, na mezinárodní úrovni! Mít možnost o něčem rozhodnout! Slibovali mi to!"

"Jasně, oni by to i dodrželi... jenže to bys bývala musela dva roky chrápat s dědkem," říkám.

"Přesně. A než tohle, to radši nic!"

"Ach, pořád ten nešťastný Švýcar..." pronese tiše paní Regina.

Má žena se ke mně nakloní. "Neměly bychom Roško pozvat na snídani, Valkýro? Ať vidí, že jsme lepší, než myslí?"

Sešpulím rty. "Možná máš dobrý nápad. Navíc ho převezeme, zmateme, nebude si jistý, oč nám jde. – Nevadilo by vám to, paní Regino? Dostaly bychom toho fizla pod kontrolu, víte? Takhle kontroluje on nás."

Oslovená pokrčí rameny. "Já... nejsem proti, pokud to není nějaký... násilník."

"Není! Jmenuje se Roško, je Majin bývalý kolega, takový předpisový suchar, chová se... spořádaně."

Ven z domu vycházíme všechny tři. Předek policejní dodávky doslova obklíčíme. Skrz sklo je dobře vidět, jak uvnitř sedící muž nervózně pomrkává. Zprvu asi nechápe, co se děje, později je naším pozváním na snídani zaskočený. Následně odmítá policejní vůz opustit. Až po delším přemlouvání a po telefonické poradě s nadřízenými odchází spolu s námi do domu. Paní Regině se defenzivním způsobem omlouvá, přičemž tvrdí, že neměl v plánu svou přítomností kohokoliv obtěžovat. My s Majou se naopak radujeme, že jsme agenta přátelským přístupem trochu rozhodily. A rovněž potěšily, jak doufám. Ostatně... prosedět půl dne v autě, pak v něm dokonce spát a živit se při tom studenými konzervami, zapíjenými limonádou, nemůže být nic příjemného.

Po snídani se konečně vypravíme tam, kam jsem dosud dostala jen prstem po mapě, lépe řečeno streetem po Googlu. Vyšli jsme si na prohlídku Bahájských zahrad, které se často označují za Světové centrum. Tohle místo nebývá kompletně otevřené po celý den, proto jsme si museli pospíšet. Už jsem nějaký ten park v životě viděla při svých cestách, a nabyla rovněž dojmu, že žádný hezčí než ten Průhonický neuvidím. Omyl. Bahájské zahrady rozhodně hezčí jsou. Roste tu samozřejmě jiná květena; palmy a exotické rostliny, kterým se v EU nedaří, a tak mám spíš dojem, že nejsme v pohádce, nýbrž přímo v ráji. Ano, takhle nějak mohl onen biblický ráj vypadat.

Zahrady, hýřící barvami všeho druhu, jsou úzkostlivě upravené, trávníky, záhony, květena, prostě všechno. Nemnoho náboženských, administrativních budov, situovaných do oblouku, odtud zřejmě název *Arc*, svítí ozářeny sluncem sněhově bílou barvou, Bábova svatyně s mauzoleem svou zlatou kopulí, a soudobého materiálního člověka na prvním místě napadne otázka, kolik údržba tohoto nádherného místa musí stát. Jsem si jistá, že pokud by Bahájské zahrady navštívila královna Semiramis, nechala by své visuté babylónské terasy zaorat a osázet obilím. Jojo... tak moc je to tu krásné...

Při naší miniaturní bahájské pouti procházíme s Majou spleť úzkých cestiček a já se nestačím rozhlížet. Sluníčko už docela píchá, ale vzduch proudící od moře teplotu zatím stačí vyrovnávat. V

záplavě mně neznámých rostlin, keřů a stromů mě po celé té včerejší peripetii náhle zaplavuje pocit štěstí. Beru Maju za ruku a bez varování se dávám do klusu. Běžíme spolu jako dvě zamilované tíny ruku v ruce za hlasitého smíchu; scéna jak vystřižená z blbého filmu; banální a děsně krásný kýč; vítr šumí v palmách, malé mráčky letí po modrém nebi a chybí tu jen řetězkový kolotoč. Společně s Majovou zažíváme těžko popsatelný, elementární pocit blaženosti, možná dokonce srovnatelný s oním velkým zázrakem, který čtyřmi počátečními písmenky opisuje dětská chanuka hračka sevivon, česky *drajdl*.

Po pár desítkách sekund zůstáváme stát, abychom se ujistily, že je nablízku i někdo třetí, kdo štěstím bez sebe rozhodně není. Ano, chudák Roško, náš průvodce a hlídač, navlečený do policejní uniformy. Chvátá v odstupu pár desítek metrů a jen ztěží nám stačí. Určitě se obává, abychom náhodou nerozryly záhon, neutrhly kytku, případně nespáchaly nějaký jiný hrdelní přečin, který by on musel dlouhosáhle zanášet do hlášení, případně nést za něj polovinu.

Po poledni sedíme s Majou, její maminkou a agentem Roško ve čtyřech u stolu v jídelně u oběda, u zeleninové polévky s macesovými knedlíčky. Já se dávám s pohledem upřeným na misku s jablky do vyprávění v anglickém jazyce. "Když jsem nedávno začala s hebrejštinou, některá slova mě naprosto uchvátily. Třeba taková myš, *achbar*, a obzvláště pak jablko – *tapuach*. To slovo zní stejně tajemně jako zaklínadlo starých alchymistů. Silně na mě zapůsobilo a chtěla jsem o něm vědět víc. Na netu se píše, že je jablek povícero. Vezměme například pomeranč, ten se rovněž jmenuje jablko, a to dokonce zlaté: *tapuz*, neboli *tapuach zahav*. – Když jsem na netu vyhledávala prastaré texty, které jsem si musela nechat online přeložit, objevila jsem jeden zápis, co se nedostal do bible, podobně jako detaily o první Adamově ženě Lilith, stvořené jako on z hlíny. Šlo o příběh z ráje, v němž Všemohoucí Adonáj Elohim ha'Šem zakázal prvním obyvatelům jíst ze stromu poznání. Až na tuto maličkost vedli oba první obyvatelé Země život vpravdě rajský, a jak už to bývá, když všechno dobře běží, musí to někdo pokazit; v tomto případě ďábel. Ten nakukal hadovi, aby Chavě, nebo chcete-li Evě, poradil neřídit se příkazem Všemohoucího, který měl toho času beztak spoustu práce s berešitem, čili genezí. Eva, čerstvě naklonovaná z Adamova žebra, netušila, jak příslušné ovoce ze stromu poznání vypadá. Had jí tedy vysvětlil, že je kulaté, červené, žluté nebo zelené, nikdy ne modré, a že roste kdesi uprostřed ráje. I vydala se Eva na cestu. Strom poznání napoprvé nenašla a když se navečer celá znavená vracela domů, zakopla o cosi, co vykukovalo ze zbrázděné země. Bylo to kulaté, špinavě žluté, a Eva to v dobré vůli opláchla v potoce, aby to zanesla Adamovi. Plod oba společně rozpůlili a společně do něho kousli. Po zbytek dne pak křivili obličeje z té příšerné pachuti. Následně se v ráji nepřihodilo vůbec nic, proto se Eva musela na druhý den vydat znovu na cestu. Teprve tehdy objevila strom poznání a oba se s Adamem dopustili prvního hříchu. Předešlý pokus Evě nevyšel, antož nenašla nic jiného nežli obyčejnou bramboru. Od té doby se bramboře posměšně říká *tapuach adama*, výraz pravděpodobně vzniklý a zkomolený s latinským *ovoce Adamovo – pomum Adamae* – termín, který neznamená *jablko ze země*, nýbrž *jablko Adamovo*, na paměť toho, jak Eva v ráji svému muži podala namísto lahodného hříšného plodu syrový brambor." Udělám krátkou pauzu. "Komu by se tento výklad nezdál... necht' přihlédne k systému *Pardes*. Ten umožňuje vykládat biblické texty na více významových úrovních."

Všichni tři posluchači přestávají jíst a s příbory v rukou ke mně vysílají zděšené pohledy. Kdo ví, zda si nemyslí, že mně náhle přeskočilo. Ještě chvíli po mém projevu panuje v kuchyni ticho jako v kostele, které přeruší až Maja: "Vidíte ji?" odkládá lžici, aby mě uvolněnou rukou zatahala za vlasy. "A tohle já mám pořád. Nikdy si člověk nemůže být jistý, jestli mluví vážně. – Styď se, Valkýro, takhle si z nás střilet! Ovoce Adamovo! Panebože, kam na ty nápady chodíš?!" Znovu mě zatahá za vlasy.

"Jau! Ať na mě není zlá, mami!" oslovím familérně paní Reginu a hned se jí za to omluvím.

Shovívavě se pousměje.

"Dobrá konstrukce," tvrdí Roško. "Znělo to věrohodně."

"Aspoň někdo že mě ocení. A nezapomeňte mi to napsat do spisu, agente. – Jestli chcete, poradím vám, jak stoprocentně přesvědčivě lhát. Naučil mě to jeden násoska z pražských Vinohrad, říkalo se mu *Mladej Číňan*. Tenhle chlapík chodil popíjet do hospod, kde jsme vystupovali s naší dívčí country kapelou. Hned napoprvý mi řek, že v jeho bytě hráli o víkendu Rolling Stones. Velmi vtipný, pomyslela jsem si a koukla mu do očí – lháře nejlíp odhalíte podle výrazu tváře, podle pohledu – jenže ouha!, jeho obličej hlásal pravdu! Brzy jsem pochopila proč, v čem byl jeho úspěch; on totiž sám věřil tomu, co říká! Byl to fascinující lhář. Bez problémů jsem mu vždycky uvěřila jakoukoli blbost: že se teprve včera vrátil z montáží v Jižní Americe, i když bylo známo, že rozváží obědy po pražských špitálech, že jeho bratra jmenovali mistrem vnitra v Albánii, že dřív dělal průvodce po Cheopsově pyramidě, prostě úplně cokoliv. I ty Stouny. Číňan zkrátka mluvil pravdu, i když setrvale lhal."

Roško pokýve hlavou. "Podle vaší historky bych řekl, že to může i fungovat."

"Věřte mi," pokračuju, "tenhle kluk by převez i borce ze CIA s jejich technikou. Žádný dvojí myšlení by v jeho pádě nezabralo. Ani podezřelou reakci v pěti vteřinách po lži by nikdo nenašel. Snad jen lehce dotčený výraz z toho, že se mu nevěří."

"Ani vy nejste ve lhaní špatná," tvrdí Roško. "Dobře manipulujete okolí. To s bramborami jste vymyslela teď?"

"Jo, tady na fleku."

"Ten... člověk byl Asiat?" otázka se paní Regina.

"Číňan? Kdepak, obyč Pražák. Nevysoký, asi pětatřicet, nazrzlý blond vlasy, chrpový oči, chodil dobře oháknutý, a měl natolik fotogenický ksicht, že s ním klidně moh hrát ve filmu. Mně bylo tehdy sedmnáct, od patnácti jsem randila s buchtama, což on samosebou nevěděl. Občas jsem měla dojem, že se mu líbím, ale nikdy nic neřek. Často jsem s ním mluvívala, většinou záměrně, a učila se od něho lhát."

"Pozoruhodný přístup," zamyšleně míní Roško.

Kolem jedné hodiny po poledni konečně přichází Majin otec, Mr. Becal, majitel firmy *ASABEC International*. Už jsme ani nedoufaly, že se s ním setkáme. Je oblečen do skvěle padnoucího šedého obleku, doplněného světlemodrou kravatou, vypadá ale i přes eleganci ustaraně a docela zmoženě. Velkopodnikání v oblasti hydraulických strojů sice vynáší, nicméně mu, jak se zdá, zabírá většinu volného času. Mr. Becal je překvapený především faktem, že máme policejní doprovod. Vysvětlujeme mu situaci a on říká, že se domníval, že se problém s tajnou službou už dávno vyřešil. Šetrně mu sdělujeme, že sice ano, ale... že nás i nadále hlídají, abychom náhodou v opilosti nevyplenily město. Obracíme záležitost v žert, narozdíl od našeho strážce, který se s ukrutně vážnou tváří omlouvá a nabízí odchod do služebního vozu. Asaf Becal jakožto rozvázný, pohodový muž bere celou věc s nadhledem.

Coby hlavní chod se servíruje tradiční falafel, což jsou menší knedlíčky, připravené z luštěninového pyré. Já osobně je jím prvně. Pokud se u nás doma vařily luštěniny, což bylo jen málokdy, pak buď jako hrachová kaše, nebo na Nový rok vařená čočka.

Když paní Regina nalije červené víno značky *Red Zion*, pozvednu znalecky sklenku proti světlu, nakloním ji, abych si prohlédla sedlinu a určila z ní vinici i ročník sklizně. Pak se otočím na svou ženu. Pohlédnu jí do očí a infantilním stylem čtyřletého dítěte, se školometskou výslovností s koutky úst roztaženými do úsměvu, oznámím: "Ze – jajíín."*

* Je to víno.

Maja udělá zoufalou grimasu, zavře oči a její obličej skončí v talíři s falafelem. Ramena se jí smíchem rytmicky nadzvedávají. Když se po chvíli vzpamatuje, plácne mě dlaní do paže. "Důstojně, Valkýro!" Oba její rodiče zareagují pobaveným výrazem, jen Roško se tváří, jako by nic neviděl a ani neslyšel.

"Vy dvě se spolu nenudíte, že?" zeptá se nás paní Regina, ale zazní to spíš jako věta oznamovací.

"Ani vteřinu," odpovídám. "Omlouvám se, že se tu na návštěvě chováme jako dvě patnáctky, ale mezi námi to prostě takhle chodí. Já říkám blbosti, kterým se Maja směje, anebo ona vypráví něco zajímavého, co já poslouchám."

"My si prostě rozumíme," doplňuje má žena.

"Takže se spolu nehádáte?" dotazuje se Mr. Becal.

"My?! Naopak," vysvětluju, "vedeme takové zvláštní antipře; ona tvrdí, že pravdu mám já, protože jsem bystřejší, a já zas, že pravdu má ona, protože je vzdělanější. Jinak spolu zažíváme spoustu srandy. No a tady pan Roško nám to poctivě dává do záznamu, že."

"Hlavně, že vám to spolu funguje," říká paní Regina.

"My se s Valkýrou snad nikdy nehádaly. Možná při našem prvním setkání lítaly trochu jiskry, vid'?" otáčí se ke mně Maja.

"Lítaly, a pěkně velký, jak jsem vás oslovila *vy VIPsi* a tys rozuměla *vy psi*." Obracím se na rodiče. "Pak mě tahle krásná aškenázka nechala nastoupit do diplomatického medáka a unesla na jejich území."

Maja sešpulí rty. "Jo, a Valkýra potom řekla: '*dik, žes mě nechytala za nohy jako Moše Tavor tamtoho esesáka*'. – Vůbec jsem nechápala, odkud tohle zná, na fakultě měla hroznou pověst, špatný prospěch, chodila v odrbaných texaskách, zeleném triku, nevybíravě diskutovala s přednášejícími. Všichni se jí do jisté míry báli; měli ji za agresivního primitiva, co se na výšku dostal nějakým omylem. No a tahle holka, tahle údajná xenofobka, najednou přede mnou klečela jak rytíř Lancelot a líbala mi ruku. Byl to šok. – Tak to mezi námi začalo."

"A taky začal malér za malérem, že, agente Roško? Co všechno jste vy už musel žehlit..." na to já.

Oslovený si hlasitě povzdechne. "Já se k tomu nechci vyjadřovat, jsem tu jako host. Mimochodem, váš falafel byl skvělý, paní Becal. Ještě jednou děkuji."

"Jsem ráda, že vám chutnalo, pane... Roško. Vidíte, že je lepší sedět tu s námi než v té vaší dodávce."

"O tom není pochyb, paní Becal, přestože je to ze služebního pohledu situace poněkud... ehm... nestandardní."

Majin otec si otře ústa ubrouskem. "Chci se zeptat na vaši přezdívku, Valkýro. To je přece postava z opery, že?"

"Ten nick jsem vymyslela já," zvedá ruku má žena, snad aby mě zbavila jistého pocitu viny.

"Bála jsem se téhle otázky." Těžce se nadechnu. "Jistě, jde o postavu z Wagnerových oper, já chci ale zopakovat, co všichni jistě víte; že přestože si tehle pán napsal libreta k niebelungovské tetralogii sám, valkýry jako takové nevymyslel. Bohužel je stačil svým rasizmem do budoucna trvale pošpinit, potažmo nasměrovat k nacionálním socialistům. Já sebe sama řadím mezi valkýry mytologické, což byly bojovnice provázející mrtvé na Vallhalu. A tam, pokud vím, národnost nebo původ nikdo nezkoumal. Mrtvý byl prostě mrtvý. V téhle souvislosti nechápu snahy některých umělců, konkrétně myslím dirigenta Kirchbauma, který tady přes embargo Wagnera uvedl, a zapříčinil tím obrovský skandál."

"Vzpomínám si, bylo to před pár lety, Kirchbaumovi tehdy chtěli odebrat občanství," doplňuje Mr. Becal s pozdvihnutou vidličkou.

"Přesně tak. Četla jsem interview s ním, kde tvrdil, že embargo na Wagnera je tabu, co je třeba zrušit, a přirovnával je k poválečnému Beethovenovi, hranému v angličtině. Musím říct, že se k Wagnerovým rasistickým pamfletům stavěl vlažně, skoro bych řekla smířlivě. – To je ale obrovská chyba! Kirchbaum v interview tvrdí, že Wagner sice antisemita byl, ovšem jeho hudba taková není."

Možná má pravdu, ale copak to jde oddělit?! Chápu, že Kirchbaum rozumí Wagnerovu uměleckému géniu víc než my obyčejní smrtelníci, na druhou stranu je každému jasné, že tahle hudba vychází z chorobného zdroje. Proč pan dirigent propaguje díla někoho, kdo ho má za méněcennou bytost, to mi tedy opravdu nejde na rozum. Otevřeně říkám, že kdyby se hlasovalo, zda tu Wagnera hrát, či ne, byla bych proti."

"Ale proč?" zeptá se poněkud naivně Roško.

V kapse Mr. Becala se rozezní mobil. Omlouvá se a odchází mimo jídelnu telefonovat.

"Co je tohle prosím vás za blbou otázku, agente?" nechápu já.

"Vás se to přece osobně..."

"*Netýká*, chcete říct?!!" zasyčím zlověstně. "To se mě teda týká, vy chytřej! A nejenom to!! Mě to uráží!! A taky mou ženu!! A její rodinu!! – Vás ne??"

"Myslel jsem to jinak," pokouší se o smír Roško. "Nežijete tu přece."

"No a co?!, přesto jsem proti uvádění Wagnera!"

"Pokud si vzpomínám," odbočuje od tématu Mr. Becal, který se mezitím vrátil, "nedávno byl problém s nějakou hudební skupinou. Myslím, že tu zakázali prodej jejich disků."

"*Color of the Future*," zdůrazňuje Roško.

"Ti se už dávno rozpadli," říká má žena.

"Tvůj táta myslí kapelu jejich bývalého bubeníka," upřesňuju já. "Audiovizuální projekt *The Fence* čili *Plot*. Na něm jsou nasprejovány různé symboly jako dolar, autoznak Medáka, olejovýho Šelu a mimojiné bohužel i Davidova hvězda."

Roško přikývne. "Na konci představení diváci svým potleskem virtuální plot zapálí."

"Jo. Pěkný hnus tahle zacházet se státním symbolem," konstatuju. "Nemluvě o tom, že se s touhle hvězdou chodilo do plynu. – A co jste s tím udělali vy, tajná službo, e? – Nic. Vyhlášovali jste embargo na kompakty, psali otevřené dopisy, jenže akce veškerá žádná."

"A co jsme měli udělat? Ten člověk ve všech interview prohlašoval, že není náš nepřítel. Navíc, těch provokací už zanechal."

"Já ty kecy taky četla, Roško, ale narozdíl od vás jsem jim nikdy nevěřila. – Ne, jasně, ten chlap proti vám nic nemá, akorát by vás nejradši vygumoval z mapy, jinak je váš velký přítel, kterýho všichni známe včetně příbuzných jsou židovského původu!" Zavrtím s nepochopením hlavou a mávnu několikrát rukou.

Roško udělá obranné gesto. "Je mi líto, já nezodpovídám za celý *Úřad*, Valkýro. – Co se podle vás mělo stát? Měli na tu kapelu poslat tanky, či co?"

Zavrtím radikálně hlavou. "Tanky... ale jděte. Násilí je často kontraproduktivní, obrátilo by se v konečném důsledku proti vám. Já měla na mysli sofistikovanou odvetu, Roško. Představte si scénu:" Ztiším hlas. "Sedíte mezi publikem, koncert začal před pár minutami, a najednou prask! světla zhasnou, hudba dohraje. Trvá to pět minut, trvá to půl hodiny, hodinu, a pořád nic. Diváci jsou naštvaní, někteří odcházejí, jiní chtějí zpět vstupné, mnozí už příště nepřijdou. No a vy sedíte v temném sále a mnete si ruce. Teď už žádný plot nezapálíš, hochu, i kdyby ses přetřh! Zkrátka sladká spravedlivá pomsta, kterou si musíte užít, což s klidným svědomím můžete, nikomu jste přece fyzicky neublížil. Jen jedna sftovaná popová hlava bude o pár dolarů chudší!"

Roško se na mě pátravě zadívá. "Vy byste to udělala, že? Neděláte si legraci. Ty dráty byste jim přestřihla, že jo?"

Ušklíbnu se a tiše zasyčím: "Já?! S potěšením, agente! Klidně teď hned! Dejte mi štípačky a návod!"

"Pomůžu jí," přidává se má žena.

Roško krátce zavrtí hlavou. "Inklinujete k fanatizmu, Valkýro, to jsem netušil."

"K fanatizmu?! To v každém pádě, když jde o pud sebezáchovy, do hajzlu prkennýho! Vy jste prostě změkli, agente!! Všechno je vám šumafuk! A vzdali to na spoustě front!! K čemu vám jsou rozhořčené novinové články? K hov... k ničemu!! Akorát se vám vysmějou!! Ježíš Kristus moh nastavovat druhou tvář!! On byl ale syn Boží!! Vy nevstanete z mrtvech jako on, když vás druhá

rána zabije! Myslete na minulost! Víte přece, kam vede ustupování zlu! – Dám vám radu, agente; žádný články, žádný dopisy, ale strach, to je ten správný lék, co potřebujete!! Nic nevyhlídí blbost líp než strach!! – Místo kritiky mé osoby se radši postarejte o to, aby se váš šéf dozvěděl, co jsme vám právě s Majou řekly. Ať máme v záznamu taky nějaký plusový body."

"Buďte bez obav, Segev se to dozví."

Maja se spokojeně usmívá. Ukazuje na mě. "Typická Valkýra, pořád meč v ruce. Proto ji tak miluju..." Nakloní se ke mně, aby mě dlouze políbila na tvář; přitom mě drží pravou rukou kolem krku.

Mr. Becal, který se z našeho předešlého sporu nijak zvlášť neraduje, ukrývá bzučící mobil v dlani. "Promiňte, že zas ruším, ale... už je to tady, brzo ráno musím do firmy, s tím jsem tedy nepočítal. Poslali nám zpět lodní zásilku se zbožím."

Scházíme se ještě jednou při večeři, při níž se za každou cenu pokoušíme vyhýbat politickým debatám. Zejména já. Když Becalovi odejdou spát, přestávám se držet zpátky a pokouším se zvířit stojaté vody otázkou adresovanou Roškovi. "Už se vás chci dlouho zeptat, agente... to, co máte na hlavě, to vám samo vyrostlo, nebo to spáchal holič?"

"Občas jste dost neomalená, Valkýro."

"Jen občas?"

Pohlédne na mě úkosem. "Stejně neetické by bylo, kdybych vám teď řekl, že máte malá prsa."

Mrknu na svou ženu. "Pletete se, Roško, a ihned vám řeknu proč." Přetáhnu si v klidu triko přes hlavu, pak odložím i podprsenku. "Vidíte? Nejsou malá. Žádné mandarinky daleko do sebe. Má prsa mají normální velikost, jak vidíte, jenom nejdou tolik do objemu jako třeba u mé ženy. Mám plochá prsa, Roško, ne malá. Plochá, čili sportovní, okay?"

Maja se tiše směje do dlaní.

Agent Roško má zaťaté zuby a doširoka otevřené oči. "Chcete mě ztrapnit, Valkýro?"

"Vůbec ne! Jen přesvědčit, že se mýlíte."

"Človče, ženská...! Klidně se přede mnou svléknete do naha? Ani trochu se nestydíte? Máte vy vůbec nějaké zábrany??"

"Ne, pokud musím. Jednou jsem stáhla gatě před svým šéfem generálem Ďurišem." Pomalu se oblékám. "Pořád provokoval a pak se chudák divil."

Roško přikývne. Zadívá se na mě pronikavým pohledem.

"Nesnažte se mě zaškatulkovat," pronesu důrazně. "Jsem ta nejnezaškatulkovatelnější osoba."

"Abych pravdu řekl, Valkýro, pořád nevím kam s vámi, zda si ze mě střílíte, nebo ne."

"Nestřílí," ozývá se namísto mě Maja. "Dohadovaly jsme se spolu, zda jsou vaše vlasy od toho... holiče."

"Opravdu? – Jsou od holiče. – Vypadám blbě?"

Zavrtím prudce hlavou. "Ně! Moc dobře, skoro jako televizní profík z CI5. Věřte mi, Roško, jako pravověrná lesba tohle chlapům často neříkám. Navíc jste dobře vidět v davu."

I nadále si mě pozorně prohlíží.

"Myslím to vážně, fakt, nemusíte mě rentgenovat."

"Dobře. Jen se ve vás zatím nevyznám. Většinou jsem spolupracoval s muži, žen v branži dřív nebylo tolik co dnes, nikdo s nimi nechtěl sloužit, a vy jste ke všemu naprosto nečitelná."

"Nechtěli s *nimi* sloužit?! Spíš pod nimi, ne? To by je hanba fackovala. Co je to za poseru, když mu velí ženská?! – Dutý hlavy! Houskou vytřený! Ale o to víc namyšlený!"

Pokrčí rameny. "Jiný kraj, jiný mrav."

Zašklebím se, ale neodpovím.

Maja se ke mně nakloní. "Hele, ty nečitelná puso, ráda bych tvý plochý prsa potom zblízka

prohlídla. Když už mohl on," ukáže na svého suseda.

"Proč ne, kočko, a taky mně ukážeš něco hezkýho, víš co, vid'?"

Roško se zamračí. "Abych šel pomalu spát, že. Díky za vaši pohostinnost. Nečekal bych, že... mě po tom všem pozvete do domu."

"Počkejte, agente, to nebyl vyhazov," uchopím ho za rukáv, "ona myslela *potom*, až si zazpíváme pár lidovek."

Maja odchází pro novou láhev vína a taky pro bratrovu kytaru, zatímco já hodlám našeho společníka podrobit výslechu. Doufám, že promluví i bez waterboardingu. "Agente... když jsme teď skoro kámoši..." začnu opatrně, "kápněte božskou, že o té naší popravě vedení *Úřadu* vědělo. Nebo ji dokonce naplánovalo?"

Hodí po mně nerudným pohledem. "Já nebudu mluvit za naše vedení, to mi promiňte."

"Ale no ták, nebuďte alibista!"

"Nejsem, ale opravdu nemám tušení, kdo všechno z vedení o té exekuci věděl."

"Vrdloužete, agente."

"Kdepak! – Heleďte, Valkýro... proč jste nesměrovala otázku přímo na mě?"

"Fajn. Věděl jste to?"

Pohlédne na mě jak na ztělesněnou naivitu. "No ovšem. Dokonce viděl v přímém přenosu. Nemyslíte doufám, že tak vysoce postavený muž jako Segev, by cokoli páchal na vlastní pěst."

"Já to tušila..."

Maja přichází. Staví otevřenou láhev vína na stůl. Jednomu po druhém dolévá.

"Kočko, o naší exekuci tenhle kluk věděl předem. A z *Úřadu* ostatní nejspíš taky," zahlásím okamžitě.

Těžce přikývne. "Keine Überraschung," říká poté. "Mě to neto. Nepřekvapí."

Roško usrkne ze sklenky. "Víte, agentky... není mým zvykem chválit, ale tam na pláži jste se držely dobře. Viděl jsem v podobné situaci chlapy, co prosili o milost. Vy ne. To se musí ocenit." Nepatrně se usměje. "Jen se Segegovou propiskou se holt... nepočítalo." Zavrtí nevěřičně hlavou. "To vám opravdu vyšlo, Valkýro. – Jo, mimochodem, ti čtyři střelci nepatřili k Cahal,* nýbrž k *naší* úderné jednotce."

"Prima, vzali jste na nás kluky z *Bajonetu*, to jste teda štramáci. Vážně vám to stálo za to??" Spíš jsem se měla zeptat, proč nás předtím oslovil *agentky*, když já jejich agentkou nikdy nebyla.

"Bez komentáře," zvedá obočí Roško.

"Dobře, dobře, nechte to plavat, agente, hlavně že nám nezatli típec, změňme téma," беру do ruky kytaru, "Zazpíváme si, co říkáte, jihyjé sameach."**

Maja si dá ruku před ústa, ale nakonec vyprskne a rozesměje se na celé kolo.

"Řekla jsem to blbě?" zeptám se opatrně.

"Né, dobře. Já jen... přišlo mi legrační... nikdy's nic neuměla... a teď pořád..." Znovu s ní zalomcuje záchvat smíchu. "Od tebe to zní tak... promiň..." Stírá si slzy z tváří.

"Srandovně, jo?"

Prudce přikývne. V očích se jí ještě pořád lesknou slzy smíchu.

"Vlastně... to je dobře." Brnknu do strun. Kytara zdá se být podladěnou, ale nešť.... "Nejdřív to bude *Starkville city jail* od Johnnyho Cashe v mém provedení."

Nástroj po mně přebírá na dvě písničky Maja a asi v půl druhé v noci dýchánek ukončíme. Roško se vrací přenocovat do policejní dodávky a my dvě zbylé promiskuitní alkoholičky mizíme v

* zkráceně "cva ha'hagana le'j'israel" = armáda, IDF

** bude veselo

Majině pokoji. Jsme obě unavené jak kořata a po ulehnutí ihned usínáme...

Ráno se vzbouzím v posteli sama. Přivřenými okenicemi prosvítá sluneční svit, před nímž mhouřím oči a současně se pokouším zapamatovat si vůni domova, vycházející z čerstvě povlečené postele. Do dveří vstupuje Maja. Je oblečená v domácím oděvu, usmívá se, přináší táč s rugelach – plněnými šátečky – a čajem. Pokládá táč přede mě na postel, pak otevírá okenice i okno.

"Děkuju za snídani, zlato, jsi milá."

"Není zač. To připravila máma."

"Aha. Tak jí za mě poděkuj, jo?"

"Vyřídím. – Spalal dobře, Valkýro?"

"Jak nemluvně. – Heleď, kočko, budeš jíst doufám se mnou, je toho pro jednu nějak moc."

"Já už jedla. No... ta snídaně je i pro Roško. K ránu volal. Chce s tebou mluvit."

"Fakt?? Se mnou?? A s tebou ne?"

"Neříkal."

"Volal zdola z auta?"

Maja přivírá oči. "Jo, sedí pořád v tom... policejním mikro... busu. Myslela jsem..."

"Abych s ním posnídala?"

"Radši jo. Byl nervní, prý je to nějak tó... nó... důležitý."

"Aha, aha... A co chce, to neříkal?"

"Ne."

"To je divný... Já se včera vykecávala o tamté kapele, že by se jim měl vypnout proud. Roško to asi nahlásil a..."

"...a oni to vzali vážně," doplňuje má žena ustaraně.

"Asi jo... průser..." Vstanu a pomalu se začnu oblékat. "Půjdu za ním hned. Osprchnu se až pak. Ať víme, na čem jsme."

"Taky by mě zajímalo."

"Hned po snídani ti budu referovat.. – Ještě jednou díky za šátečky, vypadají krásně, najím se s Roško ve voze a vytáhnou z něj, co půjde."

Dveře policejní dodávky se otevrou ještě dřív, než na ně stačím zaklepat.

"Bóker tov,* agente, nesu něco na zub."

"Toda raba,** hodí po mně nejistým pohledem.

"Ejn be'ad ma,*** usměju se. Pak, jako by se nechumelilo, usedám na sedačku spolujezdce, dávám si nohy na palubku a sahám pro šálek s čajem. V policejní dodávce panuje chvíli napjaté ticho. Pak promluví já: "Prý toužíte po mé společnosti."

"Dá se to tak říct." Udělá krátkou pauzu, po níž se nečekaně zeptá: "Jak hodnotíte politiku předsedy vlády?"

Ustrnu. "Co?! Já?! P-p-p-p-p... proč?? Nejsem kompetentní hodnotit ji! Nemám k tomu dost informací!"

"Vy nějaký názor vždycky máte, ne?"

"Názor, názor... ten je přece subjektivní!"

"Nevadí. Řekněte mi ho."

* Dobré ráno.

** Moc děkuju.

*** Není zač.

"Okay... Vy mi dáváte kapky po ránu, agente... Nemyslím, že by Bibi dělal úplně všechno dobře, ale... Víte, on to ve funkci nemá ani trochu snadný. Celý svět po něm chce, aby bojoval kulturními prostředky i proti nekulturnímu nepříteli. Což je prakticky nemožný, pokud nechce boj prohrát. A jinak... celkově...? Já osobně bych byla v některých věcech přístupnější diskuzi, v jiných zas tvrdší nežli on."

"Zajímá mě to druhé: ve kterých?"

"Podívejte, když někdo běhá po ulicích a háže šutry, nebo mává kudlou, bezprostředně ohrožuje lidi. Takový člověk je ale poměrně snadno eliminovatelný. Horší je to s nepřítelem, který neběhá a nachází se daleko odtud. Tomu bych já osobně věnovala velkou pozornost. A vy ho myslím částečně přehlídíte. Vemte si například to, co se děje u nás v Německu. Za války bylo Německo nepřátelské, po ní muselo být přátelské, pak bylo přátelské z výčitek, ale dnes je přátelské samo od sebe, spontánně, bez ničeho. Jenže ouha! Přichází do něho spousta lidí z jihu, kteří vám zrovna nefandí. Neříkám, že všichni, ale bude jich dost. Říká se, že to *my zvládneme*. Snad ano, ale zvládnou to i imigranti? A kolik jich to zvládne? Je vůbec technicky možný, aby se většina integrovala? Nejspíš ne. Časem se objeví davy frustrovaných, kteří to nezvládli, kteří doufali v ráj, který v Německu není. A ani jejich děti si zřejmě nepolepší. Budou bydlet ve slumech, neseženou práci... atd. atd. Ti všichni budou hledat viníka. Někteří obrátí svůj hněv proti vládě a ti další...? Řekla bych, že se vám tu rekrutuje nový potenciální německý nepřítel, na kterého odtud špatně dosáhnete, navíc se může spřáhnout se zbytky starého nepřítel. Nehledě na fakt, že ve volbách nemusí pořad vítězit střed. Co potom? V budoucnu se nedají vyloučit excesy jako v jiných zemích, třeba ve Francii. Nechci se dočkat doby – a říkám to jako důstojnice NATO, co má armádu ráda – kdy bude na každé německé ulici vojsko, aby ohlíдалo děti, co jdou do školy, lidi mířící do muzea, do kostela, který někomu nevoní. – Tady byste měli předvídat a hodně, ale hodně přitlačit co do bezpečnosti, agente, protože strkat kippy do kapes, neřkuli odcházet z EU by bylo krokem do minulosti, nemyslíte? – To je vše, co mám k Bibiho politice."

"Rozumím, díky, dobrá odpověď, přestože jste se částečně vyhnula tématu. Nevadí, byla to jen doplňující otázka, názorově jste prošla už dřív. – Když už jsme u toho, jak měla podle vašich představ vypadat německá imigrační politika?"

"Teď už je na všechny představy pozdě, agente, všechno mělo být odpočátku jinak. Je jasné, že jsme to otevřenou náručí poněkud přehnali. Mezi těmi, co přišli v nouzi, je i dost takových, kteří se k nám nahrnuli jako ke stánku, kde se zadarmo rozdávají buřty. A budoucnost...? Nejistá. No ale... my se nevzdáme; až situace překročí únosnou mez, zkusíme stejnou taktiku jako imigranti z jihu. A jak s ní pořídíme? To vám hned řeknu. Takže: kolektivně odfrčíme do Států, usedneme na newyorské chodníky a oznámíme: *milí američtí přátelé, jsme lidé v nouzi, kvůli naší dobrotě už nezbyly v Německu žádné prachy pro nás Němce, jenže my chceme taky líp žít, a tak nás tu máte, žádáme o občanství a o podporu. Vy jste bohatí a my nejsme nároční; každému z nás stačí byt 3+1, automobil Ford, slušný džob v kanclu a hezká budoucnost pro naše dítě*. – Amíci za námi pošlou imigrační úředníky, ti nám po deseti dolarech prodají formuláře a jako dárek věnují žvýkačky s obrázkem Disneylandu. My žádosti o azyl poctivě vyplníme, jen nám při tom bude divný, že v kolonce *poznámka imigračního úřadu* stojí tučným písmem vytištěné slovo **Veracruz**. No nic; druhý den si úředníci pro formuláře přijdou, vezmou nás kolem ramen – *jenom pojdte, milí spojenci, my se o vás postaráme* – a s úsměvem nás odvedou dolů na jižní hranici. A tam nás nakopnou do zadku tak, že se zastavíme až v mexickém Veracruz. Pak nám konečně dojde, co znamenalo ono předtištěné slovo v našich žádostech o azyl..."

Roško ukáže zuby. Zatváří se pobaveně. "Víte, Valkýro... vaše politické závěry nemají chybu. Až budu tuhle historiku vyprávět známým, určitě sklídí úspěch."

"Promiňte, agente, chtěla jsem odlehčit atmosféru. Pořád nevím, co po nás budete chtít a..."

"Hned vám to vysvětlím."

"Poslouchám."

"Nabídla jste nám pomoc."

Přikývnu. "Ken, zot uga. – – Co se tak díváte, řekla jsem to špatně?"

"Řekla jste: *Ano, to je dort.*"

"Dort...? Měl to být *fakt!*"

"Rád věřím, fakt je ale *uvda*, nikoli *uga.*"

"Ach bůžee... paní Kaplanovou snadno a rychle... Pardon, všechno se mi to plete. – Pomoc byla míněna vážně. Jde o tu kapelu? Založíme klub *Stříhačky drátů?*"

"Nezaložíme. Aspoň zatím ne. Váš... koncept jsem konzultoval. Nepovažujeme ho za dostatečně efektivní proto, aby bylo možné předložit ho řediteli. Jinými slovy, nevyplatí se nám investovat do něčeho tak bezvýznamného."

"No... jak myslíte, ale aby se vám ta laxnost jednou nevymstila. Co jiného tedy chcete?"

Zatváří se defenzivně, až nejistě. "Na prvním místě byste měla vědět, že... no... je v tom především zainteresován generál Segev."

"To je přece jasný, když jste jeho pravá ruka."

"Pomůžete nám i přes to?"

"Madúa lo?!"*

Zvedne obočí a nevýrazně se pousměje. "Beséder.** – A ... Segev vám opravdu nevádí? Nemáte vůči němu... "

"Chuť mstít se? Ale ne! Ani důvod, nejsem až taková Zora-mstitelka, jak si vy myslíte. Generál nás vzal pod krkem, no a co, bůžee? Nestalo se mi to prvně, abyste věděl, zpravodajská analytička nemá snadný život; už jsem visela za nohy z mostu... málem ze mě udělali strusku... oškliví lidé po mně stříleli... a tak dál, proč zrovna tenhle incident nafukovat? Věc jsme uzavřeli. Segev je pro mě okay."

"To rád slyším, Valkýro."

"Počkejte, vždyť on je pouhý zástupce, ne, tak jak to, že to celé organizuje?"

"Víte... jeho tehdejší degradace byla ve skutečnosti mmm... poněkud... formální."

"Áha, takže on je zástupcem generála Gadiho, ale výzvědné oddělení de facto řídí. Nebo řídí spolu s ním."

"Přibližně tak."

"Mhm, díky. – Co teda Segev potřebuje?"

Prohrábne si vlasy rukou. "Vysvětlím vám situaci: Z vládního kabinetu přišel speciální pracovní požadavek, k němuž se nikdo z *Úřadu* nechtěl znát, takže nakonec skončil na stole šéfa, který k němu má teoreticky nejbliž; tedy na oddělení psychologického boje. Vzhledem k faktu, že momentálně... poněkud... vážne komunikace mezi psychologiky a generálním kvůli poslednímu rozdělování financí, zapřeli se a... zkrátka, požadují na provedení příslušné mimořádné práce týden plus sto dvacet tisíc dolarů. – Podotýkám, že hlas z kabinetu chce, aby se celá věc uzavřela co nejdřív."

Přikývnu. "Chápu, agente, ale nezbyvá mi než použít citát Hanse Immerera: *potřebuju víc detailů.*"

"Kdo je Hans Immer?? – Ehh... na tom vlastně nesejde. – Detaily, samozřejmě. – Následně se do sporu kdy a za kolik vložil generál Segev, který je, jak víte, momentálně ve funkci zástupce šéfa špionážního odboru, což je samosebou jiné oddělení nežli psychologici." Pohlédne mi do očí. "Segev slíbil generálnímu, že namísto nich celou věc vyřídíme my poté, co jsem mu pro onu práci navrhl vás. Nejen že jste poruce, ale navíc se pro tuhle věc hodíte víc než kdokoli jiný. Jste – neuražte se, prosím, Valkýro – velmi zvláštní druh hyperinteligentního asociála, v jednání flexibilní se schopností improvizovat, nevypočitatelná, neznáte zábrany ani trému, umíte perfektně anglicky, máte zlatou olympijskou ve lhaní a zvládnete americký přízvuk. To jsem poznal včera večer, když

* Proč ne?

** Okay.

jste zpívala Cashovu píseň."

"Tak vy jste se rozhodli použít mě... paráda, teď už konečně vím, proč mě všichni oslovovali *agentko*, bylo mi to hned divný. Fajn. Potřebujete anglosaskou blondsku s americkým přízvukem. Jenže, agente, ten můj je nanic, víte? Kdyby mě zaslech někdo ze Států, tak... Zkrátka můj amický přízvuk nestojí za zlamanou grešlí."

"Bez obav, pro každý případ řeknete, že jste studovala v Anglii a pracovala ve Státech."

"Chápu. Ale komu to mám vlastně říct?"

"Lidem. Budete hrát zatčenou americkou špiónku."

"Já...?! Děláte si srandu?! – Kde ji mám hrát?"

"V obchodě, v superu. Předvedete na veřejnosti malý skandál. Budete si stěžovat na vězeňskou stravu, na špatné zacházení, vozí vás sem a tam, všechno vám vzali, včetně peněz, nemáte přístup k informacím, atd. atd. Pokusíte se o útěk, já vás zadržím, pak si vás vyfotí naši fotografové, kterým ukážete své americké hodinky, no a nakonec vás odvezeme pryč. Co konkrétně řeknete, to si můžete sama připravit. Práce v supermarketu potrvá zhruba deset minut. Tedy... pokud se rozhodnete roli zadržované špiónky přijmout. – Následovat bude samozřejmě námi řízená kampaň ve sdělovacích prostředcích, ale to vás už nemusí zajímat."

"Dovolte mi jedovatou poznámku, agente: *Úřad* přece působí výhradně za hranicemi státu, proč ho teda kabinet úkoluje skandálem v místním obchodě?"

"My to děláme právě proto, aby to nedělal nikdo jiný. Jde o svrchovaně citlivou záležitost, chápete? A navíc, Amerika je přece v zahraničí."

"Hm, to sice na první pohled dává smysl, ale... Mimochodem, je moc zajímavý, že chcete poškádlit strejčka Sama. Že by to souviselo se špiónem Pollockem? Z basy ho už pustili, ale ze země ne. S černým bílým mužem není o tomhle moc řeč, vidíte? Ale nevzdávejte to, až tam usedne Hillary, bude zase líp."

Roško ztěží potlačí úsměv, ale neodpoví; přejede si prsty levé ruky čelo. "Segev sdělil generálnímu, že pokud to s vámi vyjde, uděláme to za tři dny a jen za dvacet tisíc." Krátce se na mě zadívá.

Usrknu čaje. "Jak to, že to najednou jde tak levně?"

"Jak jsem už řekl, psychologici radikálně prohlásili, že hodlají najmout jistou... zřejmě druhořadou americkou herečku s údajným vztahem k našemu státu."

"Ps! Tomu tedy říkám vztah za všechny prachy, když požaduje sto táců keš!"

"Bohužel."

"Nejen že je drahá, ale najímat někoho cizího, k tomu z daleké země, mám za blbost. Herečka je nespolehlivá! Co když má kladný vztah i k Amíkům a později jim něco vyžvaní, e? Na tohle přece máte své lidi!"

"Své lidi jistě máme. Tady ale potřebujeme co do jazykových znalostí někoho evidentně netuzemského, pochopte. – Jinak máte pravdu, je to zbytečně komplikované. Záměrně. Obstrukce psychologiků jsou jasnou odvetou za nízký podíl na rozpočtu." Loupne po mně očima. "Vám bude stačit dvacet tisíc, předpokládám."

Polknu poslední kus šátečku a otru si ústa ubrouskem. "To jsem si pošmákla. – Máte volat Segeva po rozhovoru se mnou?"

S napjatým výrazem přikývne.

"Tak mu brkněte. Řekněte, že to *Šeherezáda* spachá za nějakou... řekněme... symbolickou částku." Roško mě následně obdaří chápavým úsměvem, ale než stačí něco říct, doplňuju: "Těch dvacet táců ať Segev nechá pro oddělení."

"Jste si jistá??"

"Naprostě."

"V pořádku, díky. – A..."

"Bez obav, Maja kývne taky, promluví s ní."

"Okay, Valkýro, čtete mi myšlenky, jak se zdá. Vám to možná nepříjde, ale šlo by o husarský

kousek, kdybychom... kolegům z jiného oddělení vyfoukli práci. Polepšil by si nejen Segev a já, ale možná by vzali na milost i vaši... ehm... eeh... ženu, tedy agentku Ursulu. Možná... nic není jisté, uvidíme." Zhluboka se nadechne. "Naposledy: nejde o žert, můžu se spolehnout, že... mluvíte vážně?"

Položím mu ruku na rameno. "Smrtelně, agente. – Jo, abych nezapomněla; uděláme to ještě dnes, ať má kabinet radost. Přesný čas nechť určí Segev."

Roško se kousne do spodního rtu. "Vy byste... do toho šla hned?! A co příprava??"

"Jaká příprava? Rozdělíme si role a budeme improvizovat, to je nejlepší. Vlítne na to, dokud jsme při chuti, ne? Nač čekat, ať se pingl válí."

Přikývne. Oči se mu zalesknou. "Už dnes... To by tedy bylo něco...! Jestli ovšem stihnou nainstalovat monitorovací zařízení a akci perzonálně zajistit. – Volám Segeva! Vy promluvte s agentkou Ursulou."

—————

Stihli to. A kdo ví, zda už to neměli dávno připravené. Třeba je to všechno předem naplánované vyústění naší nešťastné popravky, která byla v reálu zkouškou spolehlivosti, zkouškou, zda a kolik vydržíme... I tahle možnost je určitě ve hře.

Ve dvě odpoledne sedíme v policejní dodávce, u níž Roško ještě před odjezdem z Haify přelepil poznávací značky jinými čísly. Zajímám se o to, kam vlastně pojedeme, a dostane se mi nejasné odpovědi, že do Avivu.

Jsem strohostí informace poněkud rozladěná. "Konkrétněji by to nešlo? Jaký je cíl?"

"Cíl...? Supermarket v ulici Katzenelson."

"Díky. – Kdo je Katzenelson?"

"To není důležité." Roško asi nemá chuť mluvit. Že by nervy? Nebylo by divu, když sedí v kanclu... asi si už odvykl na práci v terénu.

"Málo ji znáte, zajímá každá maličkost," říká svou typickou češtinou Maja.

"Přesně tak. Úspěch závisí především na detailech! Kdo je Katzenelson, krucinál?!"

"Musíte opravdu všechno vědět?!! Zrovna teď?!!!"

Namísto tázaného se znovu ozývá má žena. "Byl básník. Zahynul za války."

"Aha. Díky moc, zlato – fun himl a matóne bistu mír cugešikt."* Obracím se znovu k řidiči: "Teď pár slov k vám: jako řídící důstojník byste měl být za á: klidný, nikoliv nervní, agente, neb exempla trahunt, že?, a za bé: přátelštější ke svým mladším kolegům, respektive podřízeným."

"Nejsem nervní a jako kaca už řadu let nepracuju, agentko, povýšil jsem, teď dělám koordinátora. Exempla sem, exempla tam." Roško se zřejmě už trochu uklidnil. Mění téma hovoru: "Celou dobu se vás chci na něco zeptat... Pořád přemýšlím, jestli..."

Skočím mu do řeči. "Jasně že existuje. – Stačí? Nebo chcete o něm detaily?"

"Eeeemm... o kom??" Přes rameno na mě vyvalí oči. "Moment, moment, nechcete snad tvrdit, že víte, co jsem chtěl říct?!"

"Vím to, Roško."

"Jo?! Vsadíme se?!"

"Já bych se nesázela, agente, na vašem místě," radí mu má žena.

* nebe mi tě seslalo jako dar

"Dobře, bez sázení. Oč tedy podle vás šlo?"

"Chtěl jste vědět, zda existuje někdo s přezdívkou *Starý Číňan*."

Řidič je mým sdělením konsternovaný. "Jo... jo... Jo, sakra! Jak to můžete...?!"

"Někdy prostě vycítím, co mi chce druhý říct. Dobře mi to fungovalo v dětství s tátou. Asi nějaká podobná mozková frekvence."

"Ona mívá občas... slyšení, vid'?" ozývá se znovu Maja a hledí mě po vlasech. "Varovný hlas. Říká, se to je... že to je... Johanka z Arku."

Přikývnu. "Přesně tak. Většinou se ozve při nebezpečí. Ale nejenom při něm."

"Aha... A jste si naprosto jistá, že jde zrovna o... tuhle ženu?"

Pokrčím rameny. "Ovšem, cítím to. Johanka slyšela hlasy a já zas slyším ji."

"Neléčila jste se na schizofrenii, Valkýro?"

"Ne, nikdy, agente. Jen v devatenácti na chlast."

"Hm... to jsem teda blázen... odkud mohla zrovna Johanka z Arku vědět, nač se vás chci zeptat...?"

Zbytek cesty strávíme víceméně mlčením.

Ve čtyři hodiny odpoledne dorážíme k cíli. Naše policejní dodávka zaparkuje nedaleko nákupního centra v ulici Kartzenelson. Prohlížím si terén. Vypadá to tu trochu jinak nežli v EU; domy jsou nižší, takové světlé krychle, mezi jejichž okny můžeme v hojném počtu spatřit klimatizace.

"Děje se něco, Valkýro?" zeptá se po spatření mého zkoumavého pohledu Roško.

"Ále... koukám na ty stromy. Vypadají jak ortodoxní klobouky, nebo kozácký čepice. Jak se jmenují? Rostou takhle? Nebo je zahradníci stříhají?""

"Stromy??!" Rozhodí v bezradném gestu rukama. "Panebože, Valkýro, já to nevím!! Teď máme před sebou veledůležitou práci, soustřeďte se na ni, pro všechno na světě!! Dík neinformovanosti berete celou věc na lehkou váhu, jenže ono je to vážné!! Jde o Američany, pracujeme v módu *ejn éfes*, chápete!! Víte vůbec, co to znamená??!"

"Ejn éfes? *Není nula*, agente. Nebo *žádná nula*. Řekla bych."

"Jo, doslova, ale v odborné hantýrce to, že nic nesmí za žádnou cenu selhat!! Pokud ano, jsme v háji, už nikdy si v branži neškrtneme, všechny nás poženou!! – Stromy...!! Stromy...!! Už konečně víte, co lidem v obchodě řeknete??!"

Neodpovím konkrétně. "Dlouho jste nepracoval venku, Roško, že? Povýšil jste, ale úředničina vám neprospívá, ztrácíte nervy. Zbytečně, buďte klidný, žádná křeč, to sfouknem, a hravě."

"Jen aby! – Co vaše Johanka, nezývá se?"

"Ne, mlčí holka."

"Ještěže tak... Víte... já jedním slovem nesnáším improvizace, Valkýro, práce bez přípravy mi neseď, považuju ji za velmi riskantní, nikdy jsem ji nepraktikoval. Nikdy jsem do ničeho nešel bezhlavě a bez přípravy. Ostatně je to proti všem regulím naší organizace." Jeho oči neklidně těkají sem a tam.

"A ještě ke všemu s elementem jako jsem já, co, to je další přešle rizika, vid'íte? Bojíte se, že vás podtrhnu, že jo, že se vám pomstím."

"Ano, přiznávám, mám z vás velké obavy. Z mého pohledu velmi riskujeme. Nechtěl jsem tuhle práci dělat, ale Segev na tom trval, protože vás mám dlouhodobě v referátu. Ke všemu jsem se za vás dvě musel osobně zaručit."

"Co, vy jste se za nás zaručil, Roško?! Co jste to člověče nešťastná udělal?! Teď je s váma ámen!" Potměšile se rozesměju a má žena se ke mně přidává.

"To jsou nemístné vtipy, Valkýro. – Teď ale k věci, prosím vás: máte už nějakou představu, o čem

budete mluvit? Zbývá pár minut, tohle je vážné, zkoncentrujte se, probiha živého, nejde o dětskou hru, zítra to bude v novinách!"

"Samosebou, že mám představu. Jmenujte mi pár atomových výzkumáků, Roško, zahraju si na uvězněnou nukleární fyzičku."

Zatváří se nedůvěřivě. "Zrovna tohle...? Víte o tom vůbec něco?"

"Studovaly jsme spolu v Praze chemii na technice, takže, ona určitě ví," úsečně namísto mě odpovídá Maja.

Přikývnu. "Správně. Na fakultě do nás lili hlavně elektronový obal, výstavbový princip, 1s, 2s, 2p, 3s..." kouknu na svou ženu.

"...3p, 4s, 3d... et cetera," přidává Maja vzápětí.

"Správně. – Říká vám to něco, agente? – Nic moc? Nevadí, mně ano. – Jinak si pravidelně doplňuju vzdělání. Nemějte obavy, zvládnu to. – A co vy? Víte aspoň, z jakých kvarků se skládá neutron a proton?"

Oslovený pokrčí rameny. "Snad ze třech, ne?"

"Evidentně že ze tří, to ví přece každý, já se ale ptám z *jakých*, ne z kolika!"

"Z jakých?? Tsss... nemám tušení."

"Vidíte, takže to celé s jadernou fyzikou nechte na mě, okay? – Neutron tvoří dva *down* a jeden *up*, proton dva *up* a jeden *down* kvark."

"No dobře, dobře, znáte to..." připouští Roško bez nadšení.

"Díky. Ještě mi řekněte těch pár vašich ústavů."

Zamyslí se.

"Něco bylo u Dimony, ne?" odpoví místo něho Maja.

Roško se sešpulenými rty přikývne. "Správně, Negevská poušť; Negev jako Segev, to se dobře pamatuje. Další máme u řeky Sorek. Sorek jako korek, co plave po vodě."

"Skvělý," přikývnu. "Hned to zafixuju: Dimona jako ženský démon, Negev jako generál Segev, žádná voda tedy poušť, a Sorek jako korek na vodě, čili: řeka Sorek."

Převlékám se do oděvu, co Roškovi těsně před našim odjezdem z Haify zřejmě někdo z *Úřadu* přivezl, pak si připnu hezké, evidentně luxusní hodinky. "Je to originál od Murphyho, buďte na ně opatrná, ať se nerozbijou, Valkýro," křížuje se Roško. "Vypůjčili je pro nás ze skladu, ve Státech stály tři tisíce babek, musíme je vrátit v pořádku."

"Vypůjčené ze skladu, mhm... Váš odpadlík Šarповsky píše, že *Úřad* skladuje pravý falešný pasy, klíče k zámkům a cizí prašule. Hodinky v knížce nezmiňoval."

Pohlédne na mě dotčeně. "Hektor Šarповsky... světoznámý zrádce! To jste si vybrala čtení!"

"Popravdě, moc jsem si nepočetla, agente. Jeho skandální knihy jsou jak z muzea Jamese Bonda. Vcelku mdlé. Proč nepopsal *Operaci Damokles*, nebo něco opravdu brizantního, e? Koho zajímá, kde je v Midraši klozet a kde sídlí uklízečka? Co vlastně Šarповsky zveřejněním takovýchhle věcí sledoval, je pro mě záhadou."

Roško se zašklebí. "O tom pánovi já nic nevím."

Zašklebím se po něm. "Však se vás taky na nic neptám."

Maja si upravuje havranní vlasy do uzlu, poté bere na oči nehezky hranaté kostěné brýle. "Also... tak teda... nejdřív koupíme sýr, chleba, pak u kasy začnem hádkou, když zatčená mluvit nemá, ale dělá. To. – Měly bychom se nejdřív chvíli chodit... po obchodu a... no... Valkýra, že by jako chtěla koupit a já řeknu dycky nahlas *ne, moc drahý*."

Přikývnu. "Upozornit na sebe, bezva, kočko, a s tím zakázaným mluvením je to taky skvělý nápad!"

"Souhlasím, ale hlavně nezapomeňte mluvit anglicky, chraňte se toho, abyste omylem vlítly do vaší českoněmecký směsky!" zdůrazňuje Roško, napjatý jak struna. Určitě čeká přinejmenším z mé strany nějakou pomstu jako odvetu za simulovanou popravu. Bere do ruky mobil. "Volám nahoru, startujeme." Do telefonu říká jen pár slov, pak sahá do přihrádky pro malou vysílačku a než ji

zastrčí do náprsní kapsy policejní uniformy, opět do ní krátce mluví. Nakonec se obrací k nám: "Můžeme. Běžte do obchodu pár kroků přede mnou. U pokladny to pak rozbalte. Já stojím vevnitř u dveří, abych byl nápadný. Vše jasné?!"

Obě přikývneme.

"Tov."* Zhluboka se nadechne. "Aten muchanot? – Připraveny?"

Opět mlčky přikývneme.

"Behaclacha..."** pronese Roško malomyslně.

"Toda..."*** odvětime s Majou jako jeden muž.

Po dvou třech minutách pobytu v supermaketu upouští Maja před pokladnou záměrně několik drobných mincí na zem. Se sbíráním jí pomáhá asi desetiletý chlapec, stojící s matkou hned za námi.

"Máte šikovného kluka," říkám směrem k nim.

"Nemluvit!" zakřičí Maja hebrejsky. Její hlas zazní tak ostře, že šum panující v obchodě na okamžik utichá.

"Nerozumím!" křiknu já anglicky. "Prosila jsem vás, abyste komunikovala srozumitelně! Jsem Američanka! To snad víte!" Abych pravdu řekla, můj akcent na to zatím moc nevypadá.

"To vím a taky vím, že jste podepsala prohlášení, že nebudete hovořit při nákupu s civilisty!" říká Maja důraznou oxfordskou angličtinou.

Otáčím se na paní za námi a ukazuju na svou ženu. "Prý při nákupu! Pokaždé chleba, sýr – chleba, sýr, tak jakýpak nákup? – Vidíte, jak se mnou jedná? Jako s hadrem! A to je pouhá soudní překladatelka, pokud vás to zajímá, a já trojnásobná doktorka přírodních věd. A taky zadržovaná americká vyzvědačka."

"Okamžitě ztichněte! Nemáte právo mluvit na veřejnosti! Soud vám to zakázal!" Maja má sešpulené rty a vykulené oči, svou zlobu předstírá opravdu dobře.

"Nemůžete mě věčně umlčovat, jen ať lidi slyší, jak se tu zachází se zajatými špióny!"

"Copak jste provedla?" zeptá se paní za mnou angličtinou s tuzemským přízvukem.

"Škoda slov..." odpovídám rezignovaně. Počkám, až přijde Maja na řadu a začne platit, pak ze sebe s co možná nezřetelnější výslovností vysypu: "Studovala jsem v Británii chemii a fyziku a pak odešla do Států do vládního ústavu v Los Alamos, do projektu, v němž se měřila energie vzniklá anihilací lehkých částic. V rámci výměny expertů mě za čas prizvali sem do Izraele do zařízení u Dimony v Negevské poušti. Pak jsem působila deset měsíců v nukleárním centru u řeky Sorek. Naposled jsem v dalším zařízení krátce vedla výzkumný tým, jemuž se díky mé metodě podařilo připravit nuklid vodíku devět, tedy izotop s osmi neutrony v jádře. A víte jak? Snadno; odstřelovali jsme helium atomy tritia za extrémně nízkých teplot." Maja, která právě dokončila placení, se vehementně pokouší zacpat mi ústa rukou. "Ticho!! Okamžitě buďte ticho!!" Bráním se. Taháme se navzájem za rukávy, ale já se znovu obracím k lidem a prostorou supermarketu nadále zní má anglina s nevalným amickým přízvukem. "Nedávno pustili z vězení Nata Pollocka, toho špióna, co dostal ve Státech původně dvacet let, na oplátku měl Mosad propustit některé agenty, včetně mě. Formálně se tak stalo, jenže *jen* formálně! Přičemž já ztratila nárok na vězeňskou stravu, vozí mě z basy do basy, nikde nesmím být nastálo, víte?, protože nejsem oficiálně zavřená a zatímco si Pollock v Americe už dávno běhá po svobodě, mě stále ještě zadržují! Protiprávně!!"

"Mlčte už konečně a nevykládejte lidem nesmysly!" odpovídá ječivým hlasem Maja a dodává k přítomným cosi hebrejsky, přičemž si klepe prsty na čelo. "Nevidíte, že je ta žena vyšinutá?!"

"Moment, to hlavní teprv přijde!!" křičím nato já. "Ukradli mi můj patent, prý musí zůstat v

* Dobře.

** Hodně štěstí...

*** Díky...

tuzemsku! Dokonce mi kvůli vodíku devět nabídli občanství! Odmítla jsem a patent začerstva prodala domů do Ameriky. Měla jsem na to právo! Byl můj! – Peníze mi z konta obratem stáhli vládní hackeři a mě hned pak uvěznila tajná služba! Jsem tři roky na samotce! Bodejť bych nebyla vyšinitá, už mi z toho hrabe!" poklepu si na čelo. "Nosí mi každý den noviny v hebrejštině, schválně, vědí, že jim nerozumím, a nemám nárok ani na slovník!"

"Držte zobák, ženská, a neskandalizujte!! Jenom si přitěžujete!!" huláká Maja a gestikuluje směrem k Roškovi.

Nadechnu se, abych na celé nákupní středisko mocným hlasem prohlásila: "Jsem americký státní občan! Požaduji slušné zacházení! A vězeňskou stravu! Vraťte mi fazole a polívku! Mám pokrček chleba se sýrem! – Marak of!!* Já chci marak of!!"

"Ticho, nebo nedostanete ani chléb!!" Maja se mnou zacloumá.

"Nechte tu ženu být," ozývá se někdo z davu. "Aspoň se k ní chovejte slušně."

S vděčným výrazem ve tváři se otáčím "Děkuju, pane. Víte... ona není jenom tlumočnice, pracuje pro vládu. Zrovna jako tamten polda u dveří, co není polda, ale agent od tajných." Náhle se Maje vyškubnu a zamírím klusem k východu. Roško mě u dveří zachytí za ruku a prudce se mnou smýkne. Trochu se odrazím, aby byl efekt pádu pohlednější. "Ouuuuuuch....!" vzkřiknu lítostivě. Dojedu po břiše až ke stěně, o níž se zastavím. "Bloody wanker...!" zahuhňám ve snaze vyhnout se amerikanizmům; hraju přece Britku. Roško mi vzápětí usedá na záda. Cukám sebou jen naoko, a tak nemá problém nasadit mi pouta. Poté se mě snaží dostat na nohy. To se už bráním usilovně, a tak na místo přichvátá i Maja, aby mu pomohla. Zbytečně; zůstávám sedět na zemi. "Nikam nejdu!" hulakám. "Nehnu se odsud, dokud mi neslíbíte lepší jídlo!"

Roško mluví krátce do vysílačky. Do obchodu následně vstupuje další policista, aby mi na hlavu natáhl kuklu s otvory pro ústa a oči. Po něm přicházejí dva muži s fotoaparáty. Padá několik fotoblesků. Trochu se otáčím, aby se do záběru dostaly i mé amické hodinky, přičemž předstírám, že ukazuju do objektivů svá pouta. Přichází další policista a i přes můj odpor mě kolektivně vynášejí ze supermarketu. "Jsem občan Spojených států! Požaduji okamžité propuštění!"

Jedna žena za námi vychází z obchodu. Podává Maje nevelký balíček. "Dejte té chuděře aspoň tyhle zákusky, když už nesmí jíst kuřecí polívku..."

Je po všem. Opět sedím v policejní fordce, na rukou pouta, na hlavě kuklu. Vůz se rozjíždí. Pozoruju, jak několik uniformovaných policistů staví v obou směrech dopravu. Pravděpodobně proto, aby za nám nikdo nemohl jet. Řada zvědavců ze supermarketu postává na chodníku, včetně oné paní s chlapcem.

Roško po chvíli odbočuje ze třídy Katzenelson vpravo do Gordonovy ulice. Poté zamíří znovu vpravo do jednosměrky jménem *Bloch*. Na otázku, zda se jedná o světoznámého autora sci-fi románů, vrtí Maja hlavou, neb jde o dřívějšího telavivského starostu. Hm... zas jsem o něco chytřejší...

Když Roško přejede bezbariérový chodník, aby se s vozem dostal co nejdále do podloubí pod čínžákem, stihnu zaznamenat zelenou tabulku s číslem 12. Zde, v jakémsi podivně otevřeném dvoře, náš řidič odstraňuje z policejního vozu nalepené falešné espézetky. Sundávám si kuklu, Maja mi odmyká pouta, převlékám se nepohodlným způsobem do svého civilu, vracím vypůjčené hodinky značky RGM.

"Tak co?" dotírám na agenta Roško nedočkavě. "Šlo to?"

* Kuřecí polívku!!

Odhazuje zmačkané espézetky dozadu na podlahu dodávky. Tváří se nejistě. "Akce byla monitorována. Vyhodnotí se... eem... na základě kolektivního posudku... vedoucích pracovníků služby. Pojedeme na ústředí. Z mého pohledu to bylo dobré." Sahá do kapsy, aby mi podal sto euro.

"Promiňte, pane," zdůrazním ostře, "já spropitné neberu!"

"Aha..." přidává ještě pětistovku.

Hážu obě bankovky Maje na klín. "Přidej to k drobným, kočko."

"Vy jste ale jedovatá, Valkýro. Chtěla jste přece symbolickou částku," vyčítá mi agent Roško.

"Jistě, ale o almužně nebyla řeč."

"V pořádku. Stačí těch šest set?"

"Stačí. Ovšem stovka je málo. To radši nic. Napište mi do spisu: *po prachách nejde, ale žold veme.*"

"Dobře, napíšu," zasměje se. "Není nad jasnou řeč."

"A kolik dostane Maja, e?" zeptám se provokativně.

"Už dostala: stovka pro ni, pět set pro vás."

"Držgrešle!" zasyčím.

"Vy se s vaší plechovou hubou vážně neztratíte, Valkýro... Tak... a teď sebou musíme hodit!" Náš vůz vycouvá zpět na Blochovu ulici.

Ách jo... v zamyšlení si ani nevšimnu, kudy jsme vjeli do komplexu Lamar-Ofry. Mám dokonce dojem, že z nějaké jiné ulice, ale jistá si tím nejsem. Dodávka za okamžik parkuje na otevřeném nádvoří mezi ostatními vozy. Vystupujeme.

"Zas ve starém dobrém *Úřadu*..." zkonstatuje bez radosti má žena, přičemž se rozhlédne po nevzhledných okolních budovách.

"Daš babajt..."* přidávám cynicky.

Oba mí kolegové na mě překvapeně pohlédnout. "Je našprtaná," vysvětluje obratem Maja.

"Vidím, vidím," nerad přisvědčuje agent Roško. "Těžko uvěřit, že tak nedisciplinovaný člověk jako vy, najde dostatek vůle k systematické přípravě a dokonce i ke studiu jazyka."

"Taková už je Valkýra," odpovídá Maja a přidává rozmáchlé gesto. Bere mě za ruku. "Pro mě udělá cokoliiv."

Roško se s odporem zašklebí a za celý *Úřad* prohlásí: "To jsme už všichni pochopili."

"Nemá nás rád," říkám k mé ženě.

"Otcovský komplex?" spekuluje ona.

"Možná. Nebo mu vadí, že jsme dvě pěkný třicítky, žádoucí, vášnivý, ale jako lesby pro něho nedostupný."

"Hm... jak frustrující," říká s lítostí v hlase Maja.

"Vy dvě jste se hledaly..." vrčí cestou z parkoviště Roško, přičemž mává rezignovaně oběma rukama.

Pomalou chůzí se vracíme na ulici, abychom do *Úřadu* vstoupili tím samým vchodem co předešlý den. Náš průvodce ukazuje recepčnímu agentovi průkaz, ten následně tiskne cedulky, které si v plastovém obalu připínáme na oděv. Další tři čtvrtě hodiny trávíme posedáváním v odpočívárně, kde popíjíme kávu. Jsme tu sami tři, moc nemluvíme, Roško chvílemi mobiluje.

* zkráceně "Dryšat šalom ba'bajt." přibližně = "Vítej doma."

Když pro nás konečně přijdou, sjíždíme služebním výtahem kamsi dolů, do pater ležících pod úrovní přízemí. Jdeme dlouhou chodbou, na níž lze spatřit ozbrojenou vojenskou stráž, poté procházíme dvojími dveřmi do malého sálu velikosti školní třídy. Panuje zde přítomí, na zdi visí velké promítací plátno, ve středu skromně zařízené prostory, v níž diskutuje několik hloučků lidí, se nachází stůl s počítačem a laserovým projektorem. U zdi stojí stolky s křesílky, sedí tu i další zaměstnanci. Aniž bych počítala, odhaduju, že je přítomno zhruba dvacet lidí.

Jako prvního identifikuju, snad díky jeho výšce, generála Segeva; postává s někým při levé straně promítacího plátna. Když se jeho kolega pootočí, mohu ho spatřit z profilu. Překvapení; je to generální ředitel Tav! Nedaleko diskutuje i jeho zástupce Gadi. Připadám si jako ve snách; před sebou mám vedení té nejprestižnější a také bohužel nejdémonizovanější zpravodajské služby! Osobně považuju za bezmeznou důvěru to, že mě sem jako cizí státní příslušníci vůbec pustili.

Roško se ke mně naklání. "Jsou tu šéfové našeho odboru a rovněž vedení psychologiků. Přítomen je i generální ředitel."

"Já vím, znám jeho podobu z netu..." pronáším fascinovaně.

Segev nás zaznamenává a ihned k nám zamíří. Dnes vypadá úplně jinak než včera; jeho arogance je ta tam. Když nám třem podává ruku, svítí jeho oči pracovním zaujetím. Po někdejším nepřátelství není v jeho tváři ani stopy. Ukazuje na trojici křesílek vlevo od nás. "Nehmen Sie doch Platz," říká nám, ale dívá se při tom na mě. "Thank You..." odpovídám za všechny.

Teprve teď, když Segev začíná řídit vyhodnocování naší práce, uvědomuju si, jak amciózní a současně aktivní člověk musí tento bývalý generál být. Bezpochyby i dobrý organizátor. "Z praktických důvodů bude dnešní jednání vedeno v anglickém jazyce," říká úvodem. *Z praktických důvodů* znamená, decentně řečeno, *kvůli mně*. "Materiál je sestříhaný, za okamžik ho přinesou," dozvídáme se dál.

Vzápětí přichází mladší muž, který zasouvá do počítače paměťovou flash. Následně začíná obsluhovat laserový projektor. Promítací sál ještě víc potemní.

Na plátně se objevuje obchod, v němž jsme zhruba před dvěma hodinami sehráli komedii se zatčenou americkou špiónkou. Scéna snímaná několika kamerami je v kvalitě HD. Vážně prvotřídní monitoring, nevím odkud to točili, v obchodě jsem žádnou techniku nezpозorovala. Zvuk je poněkud chudší na basy, nicméně rozumět je skvěle. V momentě, kdy volám po kuřecí polévce tuzemskými slovy *marak of*, zazní v promítacím sále salva smíchu. Jsem spokojená; doufala jsem, že tohle zabere. Samosebou jsem záměrně použila špatný přízvuk, aby věc nebyla lidem nápadná.

Záznam pokračuje i ve voze po našem odjezdu z obchodu, naše česká komunikace je doprovázena hebrejskými titulky. Film končí mými slovy: *...já spropitné neberu*, po nichž se znovu ozývá kolektivní smích. Otáčím se na agenta Roško; tváří se poněkud rozpačitě, ale neříká nic.

V sále opět svítí světlo. Generál Segev vstává. "Jen málokdy v minulosti jsme měli příležitost vidět výsledek naší práce tak rychle, detailně a zblízka jako dnes. Karty jsou rozdané, dámy a pánové, není co řešit, proto se okamžitě pustíme do operativního zhodnocení. Dřív než k tomu dojde, dřív než budeme hlasovat o úspěšnosti, prosím o připomínky k akci, kterou pracovně nazveme..." ukáže směrem k nám "...Valkýro?"

"*Marak of*," odpovídám vstoje, bez zaváhání, jako bych cítila, co mám říct, a tentokrát se správným přízvukem.

"Děkuji za doplnění," říká Segev s úsměvem. "Teď prosím o připomínky."

Můj soused se přihlásí.

"Roško?"

"Chci říct, že jsme postupovali podle rámcového plánu o několika bodech, nic konkrétního nebylo předem připraveno. Akce de facto vznikala při svém průběhu. Podobně, jakoby šlo o realitu."

"Díky. – Ursula?"

"Totéž platí o dialozích. Kvůli přesvědčivosti jsme dali přednost improvizaci. Dopředu dané bylo jen jedno: zatčená mluví, což nesmí. To je vše."

"Děkuji."

Přihlásím se i já. "Můj americký přízvuk nechám bez komentáře a zmíním jen fakt, že jsme narozdíl od původního plánu s herečkou eliminovali pravděpodobný únik informací."

"Děkuji. – Pan generální? – Prosím."

"Zaujala nás, agentko Valkýro, vámi užitá data z oblasti jaderného výzkumu. Prověřovali jsme je, ale momentálně nemáme důvěryhodnou zprávu o tom, zda byl váš vodík devět někde ve světě připraven."

"Pane generální řediteli, četla jsem, že nuklid vodíku šest byl už izolován. Přidala jsem zkusmo tři neutrony, vědoma si faktu, že ověřitelnost této informace bude lhostejno pro koho velmi složitá."

"Děkuji generálnímu řediteli i agentce Valkýře. Má někdo další připomínku? Pokud ne, budeme hlasovat, a to obvyklým způsobem: úspěch – neúspěch. Tři přímí aktéři," Segev ukáže krátce na nás, "se samosebou neúčastní. – Takže prosím všechny, kdo považují *Akci Kuřecí polévka* za úspěšnou, aby hlasovali." Objevuje se les rukou. "Děkuji, stačí. – Je někdo pro neúspěch? – Nikdo? – V pořádku, můžeme tedy označit akci za jednoznačný úspěch naší služby, blahopřeji!"

Všichni jako na povel povstávají a vzájemně si potřásají rukama. Vstáváme i my, Roško mi podává ruku, pak Maje, já se s ní dokonce krátce obejmou, přičemž vůbec nevím, která bije. Pak přicházíme k ostatním, kteří nám také gratulují, Segev celý rozjařený jako první, *it was a good work*, slyším z jeho úst, a snažím se nevypadat vyjeveně, protože to, co právě zažíváme, lze označit s přihlédnutím k faktu, kdo všechno je přítomen a kde se nacházíme, za značně emocionální záležitost.

Přistupuje k nám šéf služby Tav, následně jeho zástupce Gadi a jako poslední vedení psychologů, ti s poněkud staženými rysy, neb se při své taktice přepočítali.

Společnost se vzápětí začíná za halasného hovoru rozcházet. Roško nás vyprovází do přízemí k recepci, kde my dvě s Majou odevzdáváme služební cedulky, co jsme nosily na oděvu.

"Přijede pro vás taxi, je zaplacené. Doveze vás domů do Haify," dozvídáme se. "Počkejte tam co posledně; na rohu ulic Varod a Ben Šefer."

"A dál?" zeptám se překvapeně.

"Dál nic, to je vše, posunul jsem vám rezervaci letenek na zítra," odpovídá Roško bez emocí.

Když se druhý den poránu loučíme s paní Becal, ptá se nás pedezíravě, zda nechceme ještě den dva pobýt, zkrátka, zda odletět *musíme*. Krčíme rameny a odpovídáme, že nám byla *Úřadem* zajištěna rezervace letenek na dnes a že to zkrátka a dobře nechceme měnit, čili komplikovat situaci. Po další otázce se obě s Majou usmíváme jak hynečkové, když lžeme, že se mezitím nic významného neudálo. Majina maminka nám nejspíš nevěří, protože tvrdí, že náš odjezd připomíná spíš útěk, a my v sobě nemáme dost energie, abychom jí tuto domněnku vymlouvaly.

Mr. Becala zdravíme jen přes mobil, protože kdesi vyřizuje své firemní záležitosti. Pak už voláme taxi a frčíme pryč.

Zevlujeme v hale Bengurionova letiště a otupěle koukáme kolem sebe. Do odletu nezbyvá moc dlouho, když se k nám přilouká bílá košile s červenou kravatou; náš starý známý. Vypadá, jakoby právě vstal v práci od psacího stolu.

"Těpéro, agente, co váš mír?" oslovím ho familiérně.

Roško zvedne ruku na pozdrav. "Dík za optání, Valkýro, ujde to."

"Žádné zavazadlo, ani taška?" zhodnotím jeho prázdné ruce. "Kde máte věci?"

"Vy s námi nepoletíte?" zeptá se Maja, aniž bychom se dočkaly odpovědi na předešlou otázku.

"Nepoletím."

Udělám nechápavý obličej. "Jak to, abuš??* Kdo nás bude v Praze hlídat?"

Maja se zasměje, jenže oslovený pokyvuje skepticky hlavou. Škaredí při tom tvář. "Nikdo, Valkýro. Teď už vám z malérů nikdo nepomůže. Jste v tom samý."

"Neříkejte, že nás přestanete sledovat."

"Jistě, postoje se přece vyjasnily."

"Mhm... Rozhodl Segev?"

"Rozhodl kolektiv."

"Vsadím se, že jste byl proti."

Roško mé popichování přechází. Sahá do kapsy, aby mi podal malou podlouhlou krabičku. "Generál vám děkuje za navrácení pera, které zapomněl na pláži, a naoplátku vám také jedno posílá. Pero je pozlacené a má vyražený nápis..."

"Slovo *Institut* ještě přečtu, agente."

"Výborně. – Mimochodem, té věci si važte, jde o vzácnou trofej, dostávají ji jen špičkoví zaměstnanci služby, ti řadoví nikdy."

"Vyříd'te generálovi vřelý dík. Jo, a co Maja, e? Kde ta má tohle zlaté pero? Ejzo... nee, sakra! – ejfo – ha'et – ha'zahav – ha'ze – šela?!"

Oslovený na mě pohlédne s pohrdavým výrazem. "Jste prazvláštní člověk, Valkýro, troufnete si zformulovat invektivu i v jazyce, který vůbec neumíte. – Já opravdu nevím, kde se nachází zlaté pero vaší ženy. Musíte se jí zeptat."

"Doma v Praze," rychle vysvětluje Maja. "Dali mi ho už dřív."

"Aha, v tom pádě... sorry..." pokrčím rameny.

"Ještě něco." Roško si znovu prohledává kapsy; dárky zřejmě neberou konce. – Aha, žádný další dárek; strká mi před obličej arch papíru. Jde o předtištěný formulář. "Tohle mi podepište."

"Snad mi to nejdřív přeložíte, agente, ne?" Ukážu do textu. "Já přečtu *šem – jméno* a pak tady: *valkyrja*, to je asi vše. Jo, ještě vidím slovo *jisrael*."

"No prosím," se zálibením komentuje mé znalosti Roško, "trocha tréningu a můžete u nás nastoupit do první obecné."

Mávnu otráveně rukou. "Pěkně vám děkuju za ocenění, agente, místo uštěpačnosti byste mi konečně mohl říct, co se v tom odstavci píše."

"Velmi rád. Jde o pouhou formalitu. Stojí tam, že *budete pod kódem Valkýra za standardní typ odměn spolupracovat ve prospěch našeho státu*. Je tam i dodatek o mlčenlivosti, což je pro vás jistě samozřejmostí. V Česku pracujete při odtajňování vojenských materiálů, máte k této činnosti příslušné prověrky, jste tudíž zkušená, a ne nějaký zelenáč, co potřebuje výcvik."

"Moment, moment! Je to nějak divně formulovaný! A moc obecný! S kým že mám spolupracovat?? Zní to, agente, jako nějaký vázací akt! Abych se nakonec nedostala do průseru, nezapomeňte, že jsem kapitán český armády! Naše instituce na obraně spadá formálně pod kontras! Čas od času jistě prověřují věrnost vlasti a..."

"Hm... vás by těžko někdo uvázal, Valkýro, při vaší nátuře, a kdybych chtěl být cynický, zeptal bych se ještě, o jaké vlasti tu hovoříte, zda o české, či o německé. Jinak buďte bez obav, vyhneme se případnému střetu zájmů, můžete se spolehnout, nechceme potíže, ovšem teď stojíte jednou nohu i v naší zemi, to je vám přece jasné, jste jedna z nás, bereme vás tak, a pokud nám pomáháte, dokonce z přesvědčení, ne jen pro peníze, čehož si obzvlášť ceníme, je třeba vaši působnost u nás

* tařko

nějak zlegalizovat. Co se týče vašeho úkolu, budete především kooperovat s agentkou Ursulou. Za chvíli se dozvíte jak."

"Zlegalizovat říkáte?? Není to spíš tak, pane verbíři, že chcete mít v ruce něco, co se dá proti mně použít? – Ále k čertu s tím, co na tom sejde, klidně vám ten papír podškrábnu, ovšem pozor, chvíli to zabere, psací mi nejde."

"Použijte latinku."

"Latinku? Ani náhodou, Roško, chcete, aby vám pak nadávali, že najímáte negramoty? – Majuš, kočko, pojd' mi napovídat. Jak napíšu *Deny*? Je za daletem alef? Není? Jo, dobře, jenom dalet, nun, iod." Nakonec svůj podpis v otiot ktev* jakž takž sesmolím, přestože napsat zprava doleva *Deny Becal-Miler* není ani trochu snadné.

"Tady to máte, další duše v hrnku," řeknu Roškovi, načež papír s podpisem מִיזִי מִיזִי mizí v jeho kapse. "To bychom měli..." říká spokojeně. Za okamžik nás sjede přísným pohledem a pěkně spatra, ve vojenské stylu, jako by četl rozkaz při nástupu, zarecituje: "O prodloužených víkendech podniknete pár výletů do hlavních evropských měst. Samosebou na naše náklady. A něco hezkého nám odtamtud přivezete. Deset dní před prvním zářím dostanete detailní informaci. Vy, Ursulo, jste jako mezinárodní kurýr už jednou začínala, tak si to teď zopakujete. Vy, Valkýro, se postaráte o to, aby vše proběhlo tak, jak má, tedy o bezpečnost. Vše jasné?"

"Vše jasné, agente. Zejména oceňuju fakt, jak demokraticky jste se nás zeptal, zda máme o tuhle práci zájem."

"Vy nemáte?! A proč ne?!"

"Ona neříká *ne*," ozývá se nespokojeně má žena, "ale postavil jste nás před hotovou věc, o to jí jde!"

"Správně," připojuju se. "Takové móresy nám nevoní."

Roško se zatváří nechápavě. "Neblázněte, dámy, tohle je velká příležitost! Zejména pro vás, Ursulo, můžete se konečně odrazit ode dna! Jsem ve službě přes dvacet let, ale ještě jsem neviděl vyškrtnutého agenta vráceného do služby! Až teď vás! Přece nechcete prosedět zbytek života na ambasádě v Praze při razítkování víz? – A co se vás týče, Valkýro, vy si toho važte dvojnásob, neboť pozvání k nám jsou mnozí, ale vybrán bývá jen málokdo, takže..."

"Hm. Neřek to před vámi náhodou nějaký Matouš, agente?"

"Ano, Valkýro, ale ještě jsem nedomluvil: díky vašemu brilantnímu výkonu při *Akci Kuřecí polévka* generál Segev za čas velmi pravděpodobně povýší, také se bude volit nový generální ředitel, a on má znovu jistou možnost kandidovat. Zřejmě z tohoto důvodu se rozhodl dát druhou šanci i agentce Ursule. Mezi námi, jde o rozhodnutí velmi ojedinělé."

"Dost možná, ale tamto druhý jste zveličil, Roško; *Marák of* byla kolektivní práce! Nejenom moje!"

"Jistě. Oceňuju váš nesobecký přístup, ovšem realita je taková, že hlavním činitelem jste byla vy. Nikoliv Ursula nebo já."

"Okay, okay... ale sama, bez vás dvou, bych byla k ničemu. Vždyť bych ani nenašla tu ulici! Nerozmazávejme to už, prosím!"

"Ovšem, ale..."

"Sof pasúk!" Maja se naléhavým způsobem přidává na mou stranu, když Roškovi říká *konec verše*, což v reálu značí *konec keců*.

"Jak chcete. Takže ještě jednou opakuju: deset dní před prvním zářím vás v Praze zkontaktují."

"V pořádku, počítáme s tím," říká Maja s pohledem upřeným na mě.

Přikývnu. "Tak jo, agente, jdeme do toho. – *Deset dní před prvním zářím...* prima!" hartusím

* hebrejské psací fonty

tiše pro sebe. "To zní stejně konkrétně jako: *bylo nebylo, dávno tomu.*"

Roško neodpoví. Sáhne do náprsní kapsy saka pro složený výtisk novin. "Abych nezapomněl, píšou o vás v *Hajom*. * Dokonce i s fotkou. Na druhé straně. Článek s titulkem: *Špiónka bez tváře* – Agentu Ursula vám to pak přeloží. – Ty noviny si nechte na památku. Váš skvělý úspěch, díky kterému jste získala důvěru."

"To mě těší."

"Ještě maličkost, dámy: nemusím zdůrazňovat, že se *Akce Kuřecí polévka* nikdy nekonala, že ne?!"

"Jaká akce, agente?? Na nic takového si nevzpomínám." Pohlédnu na svou ženu. "Ty snad jo, kočko?"

"Nemám zdání, o čem se tu mluví," doplňuje mě s překvapeným výrazem Maja.

"Výborně. Přesně tohle od vás dvou chci."

Konec úřadování, podáme Roškovi ruce, lehit,** bye, bye, a je šlus s loučením, už vidíme jen jeho záda. Za chvíli máme poznat, že ještě neodešel.

Osobní kontrola při odbavení se zdá být vcelku rychlá. Díky už tomu za pár minut pochodujeme po letištní ploše. Myslím, že teprve teď na nás doléhá celá tíha událostí prožitých v posledních pár dnech.

Maja se ke mně otáčí s unaveným pohledem. "To byla svatební cesta, vid'...? Jak se to řekne... napráskaná? Ne."

"Vypráskaná."

"Jo, vypráskaná, už vím. – A ještě jsem tě uvrtala do toho... do *Úřadu*."

"Nech to být, Majuš, to už je teď fuk, beztak to nemohlo jinak skončit... Faktem je, že by se asi vůbec nic nestalo, kdybychom bývaly zůstaly doma..."

"Pravda..." Ohlédne se směrem k letištní budově. "Mrkni, Valkýro, nestojí v támhle Roško se Segev?"

"Řekla bych, že v *támhle* oba stojí. Asi se chtějí na vlastní oči přesvědčit, že vypadneme ze země."

"Jsou rádi, že jsme nepodpálily město." Maja ukáže sněhobílé zuby.

"To bychom mohly... jako dvě neřízené střely..."

Otočené zůstáváme stát.

"Myslíš, že jim tečou slzy od radosti?"

"To nevím, Valkýro, ale... hele, oni za náma mávají!"

"*Nám* mávají, kočko. – Tak jim teda taky zamáváme, ne? – Papá, kluci!"

Po schůdcích do letadla stoupáme těžkým krokem, jako bychom zdolávaly Mont Blanc, nebo alespoň Bílou horu. Na příslušnou dvojsedačku, nám určenou, se doslova zhroutíme.

Maja se usadí a povytáhne krk. "Dívej, Valkýro, teď přešla kolem tá... holka, co se posledně červenala."

"A jo, letuška s depeší pro *slečnu Bekalovou*. Dnes vypadá ještě líp než posledně. Nemám ji sbalit na trojku, kočko? Ať se povyrazíme. Nebo ne?"

"Tobě se líbí, vid', " podezíravě se otáže Maja.

"Mm!" zavrtím hlavou. "Nijak zvlášť, vždyť víš, že po blondýnách nejedu. Tahle má ale fajn stehna. Trochu silnější, ale přesto pěkný. Pevný. Ty sis nevšimla?"

* Dnes

** nashle

"Ale jo. Už minule. I zadek má okay."

"To je fakt," souhlasím. "Na rukou jí vystupují žíly, to mám u žen ráda. Asi holka posiluje."

"A dnes je myslím... tó... ohne BH, nemyslíš?"

"Bez podprdy? Dost možná. Má i vkusný účes a sexy krk..."

"Skoro si neholí obočí. Třeba si neholí... vůbec nic. To máš taky ráda, ne?"

Teď se už obě smějeme. "No jasně, Majo, to přímo miluju. Ačkoliv... oholená blondýnka mi nevadí. U tmavovlásky, jako jsi ty, bych to nepřežila. – Poslyš... vzpomeneš si, kdy jsme byly naposledy ve třech?" mrknu po ní.

"Tehdy po loňském státním svátku, ne?" říká se sešpulenými rty.

"Máš pravdu, po recepci, ta salátka, holka z vaší diplomatické kuchyně, obsluhovala tam."

"Rivka. Když rozpustila vlasy, sahaly jí do pasu."

"Správně, Rivka. Měla skoro tak hezký oči jako ty. *Prvně jsem spala s holkou v základní službě, říkala, pod celtou, při cvičení v poušti, měly jsme písek úplně všude.* – Pamatuješ její armádní skazky?"

"Moc dobře. Že to byla noc!" říká Maja zasněně.

"To jo. Ještě teď mě bolí za krkem, když na to vzpomenu."

"Mě bolí i jinší věci," tvrdí s významným úsměvem Maja.

"Není divu, ta holka nebyla... k zastavení. – *Říkaj mi Rivka a 'v posteli jsem neúnavná' je můj druhý jméno.*"

"Přesně. – *Vy dete spát? Noc teprv začala.*"

"Jo, to říkala v půl pátý ráno. – Jak se to vlastně počítá, Majo, co myslíš? Ve dvou je to šedesát devět, a ve třech?"

"No... asi šest set devadesát šest, ne?"

"Asi," přikývnu s úsměvem.

Maja mě zatahá za rukáv. "Nečekej, mach sie an, sss-sbal ji, die nette Stewardess, trochu odreagovat nám se neško... neuško...? Eehh... kann nicht schaden! – Ne-uš-ko-dí--to! – Mein Gott, diese Sprache, die macht mich eines Tags fertig!"* syčí spíš pro sebe. "Nebo mám říct jí já?"

"Udělám to." Luskám prsty tak dlouho, až si toho příslušná dívka povšimne. Přichází k nám. "Dobrý den. Přejete s...?" Zvedá překvapeně obočí. "Vy? Máme na sebe štěstí, že?"

"Zdá se. A když už se tak dobře známe, můžeme si tykat, ne? Tohle je Maja, já jsem Deny, pokud's zapomněla. A ty?"

"Sylva."

"Fajn. – Končíš v Praze? Jestli jo, zveď tě na dámskou jízdu. Co ty na to, hezká Sylvo?"

Zatváří se upjatě. "V Ruzyni opravdu končím. Na letišti mě vyzvedne můj přítel. Ostatně jako vždycky."

"Aha. Tak to je mi tě líto." Podívám se na opačnou stranu a ignoruju ji tak dlouho, dokud neodejde.

Otáčím se ke své ženě. Má zavřené oči. "Slyšelas ji? Na letiště si pro ni přijde majitel!"

Maja mávne rukou, aniž by otevřela oči. "Kašli na ni... v letadle budou jiný..."

"To je fakt, ale stejně mě naštvála. Říct *vodpal, jsem hetero*, je pro mě vše okay, ale schovávat se za chlapy?, to neskousnu."

Maja mi pokládá ruku na zápěstí. "Jako bys neznala..."

"Já vím, promiň, někdy se chovám jako don de la Mancha. To ty prokletý mlýny..."

"Hele, Valkýro, neva, když tak strávíme večer jako obvykle zu zweit... no... prostě ve dvouch."

* Bože můj, tahle řeč, ta mě jednoho dne zničí!

Usměju se. "Ve dvouch... Myslíš jako dvě nepromiskuitní alkoholičky? Proč ne? Já se bez trojky klidně obejdu..." Opírám si hlavu a s přivřenýma očima poslouchám stereotypní hukot leteckých motorů. Když se u našich sedadel objeví rozpačitá stewardka Sylva, držící v ruce tak malý lístek papíru, že na něm nemůže být nic jiného než telefonní číslo, zavírám oči a předstírám spánek...